Constantin Olariu Arimin

Ignoranţa este cel mai mare păcat. Biblia arimină.

Indo-europenii, falsificarea istoriei neamurilor arimine
(vezi cartea Adevăruri ascunse şi Getia III)

Istoria Europei, deşi s-a dezvoltat pe o pretinsă studiere a scrierilor vechilor greci şi latini, are câteva idei fundamentale false, introduse premeditat pentru a da bine în muzichia unora sau altora. În secolul XIX, când popoarele acestui continent îşi căutau rădăcinile strămoşilor, au fost unii mai sârguincioşi care şi-au impus părerile deşi se bazau mai mult pe pretenţii şi minciuni decât pe dovezi şi idei logice. Una din aceste profeţii mincinoase şi ticăloase este conceptul indo-europenismului. Ideea a apărut la sfârşitul secolului XVIII când englezul William Jones ajungând în India în anul 1786 ca trimis al imperiului britanic şi studiind limba sanscrită, a observat că sunt unele cuvinte asemănătoare cu limba latină şi greaca veche. Uimirea i-a fost mare şi a căutat o explicaţie, considerând că în vremuri uitate de istorie a existat o migraţiune din aceste teritorii către vest, prin Iran şi au ajuns în marginea Europei iar din acest hopa-trop la galop şi uşurel-cătinel s-au născut toate popoarele vechi ale continentului nostru. Dar asemănările acestor limbi au fost observate chiar mai devreme de către Thomas Stephens pe la 1538, Filippo Sasett pe la 1588 şi Bonaventura Vulcanius pe la 1597.

Aceştia sunt doar cei pe care istoria i-a trecut la răbojul neiutării, însă numărul „ciudaţilor" sigur a fost mai mare. Cum la sfârşitul secolului XVIII, Europa se considera cea mai strălucită civilizaţie de pe Pământ, şi care îşi avea rădăcinile toate, înfipte adânc, cât mai adânc, în „cultura" iudaică a iudeo-creştinismului şi antichitatea clasică greacă şi romană, toţi specialiştii lingvisticii occidentale au pornit cu căţel şi purcel la reconstituirea acestei limbi de început a civilizaţiei europene. Iar cei mai zeloşi şi mai inventivi au fost germanii care au reuşit s-o „reconstruiască", i-au plesnit şi o gramatică „beton" şi astfel, această prostie fără ton cu muzică surdă şi mută a ajuns marele adevăr istoric. Dar chiar când se lucra de zor la marea făcătură, unii curioşi mai îndrăzneţi şi-au băgat nasul adânc în

scrierile limbii sanscrite şi au constatat cu uimire că aceste texte spun că vechii inzi – numiţi în texte aryas – au venit în India, de undeva din apus. Dau spre aducere aminte pe câţiva dintre „răulenii" care dovedeau că direcţia migraţiei nu a fost de la est spre vest ci invers: Gubernitas Angelo, Letture sopra la mitologia vedica, Roma 1874; Isaac şi Taylor, The origine of Arians, London 1885, tradus în franceză la Vigot Frères, Paris 1895: Reinac şi Salomon, L'origine des Ariens. Histoire d'une controverse, Paris 1892; Th. Antonescu în Lumi uitate, capitolul Dacia patria primitivă ariană, Iaşi 1901, J. Mension, Le Pays d'origine des indo-européens în Revue des questions scientifiques Bruxelles 1911. Au mai fost şi alţii care nu s-au lăsat luaţi de valul indo-europenismului, pe care însă nu-i mai amintesc.

Dar lucrarea care a spart în bucăţi frumoasa făcătură a indo-europenismului şi a pus-o în lada de gunoi a istoriei, a fost The Cambridge history of India, At the University Press, Cambridge, 1922, în 8 volume, îngrijită de Rapson E.J. Studiind cu atenţie scrierile în sanscrită ale vechilor arieni din India, în vol l, cap. III, The Arians, se precizează la paginile 67 – 71: „Arienii primitivi trăiau în zona temperată, cunoşteau cu mare certitudine stejarul, fagul şi salcia, anumite specii de conifere, şi se pare, mesteacănul, posibil teiul… După toate probabilităţile erau sedentari, pentru că le era familiar grâul. Animalele folositoare cele mai cunoscute erau: boul şi vaca, oaia, calul, câinele şi porcul şi unele specii de cerb. În timpuri străvechi nu cunoşteau măgarul, cămila şi elefantul… Lupul şi ursul erau cunoscuţi, dar nu leul şi tigrul. Din aceste date este posibil să localizăm locul primitiv din care îşi trag originea vorbitorii acestor limbi? Nu este probabil să fie India, cum presupun primii investigatori, întrucât nici flora nici fauna cum se reflectă ele din limbă nu sunt caracteristice acestei zone. Şi mai puţin probabil este Pamirul, una din cele mai mohorâte regiuni de pe faţa pământului. Nu este probabil ca „Asia Centrală", considerată şi ea ca loc de baştină al arienilor, să fi îndeplinind acest rol, chiar dacă admitem că lipsa evidentă a apei şi, deci, sterilitatea mai multor zone, ar fi un fenomen mai recent. Dacă într-adevăr aceşti oameni cunoşteau fagul trebuie să fi locuit la vest de o linie care pleacă de la Königsberg (actuala enclavă rusească Kaliningrad de la Marea Baltică) în Prusia, până în Crimeea şi, de acolo, continuă prin Asia Mică. Nu există o zonă care să îndeplinească aceste condiţii în câmpiile din nordul Europei. După câte ştim, în timpurile

primitive era o ţară acoperită cu păduri… Există vreo parte a Europei care combină agricultura cu păstoritul, strâns legate una de cealaltă, care să aibă şesuri calde potrivite culturii grâului şi păşuni bogate, la altitudine, necesare turmelor şi cirezilor, şi, în acelaşi timp, arbori şi păsări de felul celor menţionate mai sus? Există, după toate aparenţele, o singură astfel de arie în Europa, anume aria delimitată la est de Carpaţi, la sud de Balcani, la vest de Alpii Austriei şi Böhmer Wald şi la nord de către Erzgebirge şi munţii care fac legătura cu Carpaţii. Dacă această zonă este într-adevăr habitatul original – şi destul de curios, că deşi îndeplineşte atât de multe condiţii, nu pare să fi fost propusă până acum – răspândirea limbilor indo-germanice devine uşor de înţeles… Trebuie reţinut faptul că aceste migraţii nu au avut loc pe zone nepopulate, că înainte de a atinge frontiera Indiei sau chiar a Mesopotamiei, wiros-ii trebuie să fi avut de luptat cu populaţiile deja existente care considerau trecerea lor asemănătoare unui nor de lăcuste distrugătoare… Ştim că în timpuri istorice multe triburi au trecut astfel în Asia din Europa, printre acestea fiind frigienii, misienii şi bitinii".

Românilor nu le spune nimic această realitate istorică, pusă pe răboj de către neamul aryas în urmă cu peste 3500 de ani, pentru că ei au preocupări mult mai „serioase" şi mai „ştiinţifice" nu se înjosesc cu asemenea nimicuri. Chiar şi când istoricii occidentali şi din S.U.A. au acceptat că cea mai veche scriere din lume este cea descoperită la Turdaş şi Tărtăria şi datată pentru începutul mileniului VI î.e.n. iar de aici aceasta a ajuns în Sumer şi India la Mohenjo-Daro, ai noştri istorici au rămas tot semeţi în prostia şi ura lor caracteristică faţă de poporul român şi chiar mai mult, s-au însoţit mai totdeauna în făcăturile lor cu trădarea de neam şi ţară! Dar această migraţie a neamurilor aryas dintoriştea carpatină către India, o găsim consemnată chiar în scrierile vechilor greci!!!

Diodor din Sicilia, în scrierea Biblioteca istorică, Cartea II, XXXV – III, ne transmite informaţii despre originea neamurilor din India scriind: „Cei mai învăţaţi dintre inzi povestesc o legendă pe care este cuvenit să o înfăţişăm cititorilor. În cele mai îndepărtate vremi, pe când oamenii trăiau răzleţiţi doar prin sate, a venit dinspre apus Dionisos cu o puternică oaste şi străbătu întreaga Indie, unde nu se afla nicio cetate ce s-ar cuveni amintită şi ar fi putut să i se împotrivească. Când, mai apoi – din pricina arşiţei – se porni o molimă

care secera pe războinici, Dionisos, ca un înţelept cârmuitor, îşi duse oastea din câmpie spre munţi. Aici, bătând vânturi reci şi ape repezi curgând chiar din izvoarele lor, molima părăsi tabăra lui Dionisos. Ţinutul muntos unde el îşi tămădui oastea se numea Meros. Apoi zeul a strâns roadele câmpului, le-a păstrat şi i-a învăţat pe inzi meşteşugul agriculturii. Tot astfel, le-a arătat cultura viţei de vie şi multe lucruri folositoare vieţii. Aici el a fost întemeietorul unor cetăţi vestite, strângând laolaltă – în ţinuturi mai bine aşezate – sate întregi şi învăţându-i pe oameni a-i preamări pe zei. El mai statornici legi şi judecăţi, într-un cuvânt, minunate lucruri fapt pentru care a fost socotit zeu… Cincizeci şi doi de ani a domnit Dionisos în India murind la adânci bătrâneţi. Fiii săi i-ar fi urmat la domnie, lăsând apoi regatul urmaşilor, până când, după multe generaţii, împărăţia lor s-a destrămat şi fiecare cetate a avut o cârmuire democratică… Acestea le povestesc locuitorii ţinuturilor muntoase ale Indiei". Vedem că povestea lăsată de Diodor, este identică în conţinutul ei cu informaţiile din scrierile sanscrite şi cu concluzia englezilor care au scris studiul amintit mai sus. Ne mai spune Diodor că migraţia a avut loc în câmpiile din vestul Indiei şi datorită unor molime cumplite, neamurile aryas şi-au părăsit cetăţile întemeiate în aceste locuri şi s-au stabilit în munţi.

Studiile textelor sanscrite au arătat că migraţia a pornit din Centrul Europei, de petoriştea carpatină în jurul anului 2600 î.e.n. Cele două mari centre ale culturii antice indiene – Mohenjo Daro şi Harapa – au fost întemeiate tot pe la anii 2600 î.e.n. şi au fost părăsite cam pe la 1800 – 1700 î.e.n. Semnele folosite în scrierea din Mohenjo – Daro se găsesc printre semnele folosite de geţi pe tăbliţele de plumb, iar în cultura strămoşească pe un munte sfânt se afla Măru Roşu sau Pomul Vieţii! Dar mai avem şi alte dovezi că migraţia neamurilor aryas a pornit din Carpaţi.

În lucrarea Dionysos, autorul Nonus Panopolitanul, ne transmite o legendă despre războiul neamurilor arimine pregătit împotriva indienilor de către Ma sau Cybele, marea zeitate frigiană. Oştirile adunate câtă frunză şi iarbă trebuiau a fi conduse de Dionysos, iar primii soldaţi chemaţi sunt cabirii care erau faimoasele triburi din Carpaţi ce s-au perindat cu turmele şi obiceiurile lor prin ţinuturile din Asia Mică ajungând până în Egipt… Mai întâi din stânca abruptă şi scăpărătoare de foc a Lemnosului, făuri furtunoasă armă, aproape cu

un molift mistic din Samos, doi cabiri, fii ai lui Hefaistos, având numele de familie al mumei lor, pe care Cabiro din Tracia îi născu mai înainte, ceresculuí făurar, adică pe Alcon şi Eurymedon, măiestru în fierărie". Autorul îi localizează pe cabiri în Tracia pentru că aşa erau ei cunoscuţi în lumea greacă, ce refuza să recunoască orice urmă de cultură geţilor, dar adevărata lor baştină era la nord de Istru unde apar pe toate monumentele lui Mitra cu numele de Cauţi şi Cautipati, adică Cercetătorul şi Judecătorul.

În Cartea XLVII a scrierii lui Diodor, acesta ne transmite informaţii despre insula Sacră a Cabirilor: „Să începem cu Samothrace. Unii afirmă că această insulă s-ar fi numit odinioară Samos. Dar acest nume – Samos – a rămas doar insulei care a fost mai recent locuită, pe câtă vreme vechii insule Samos i s-a spus Samothrace, pentru că se afla în apropierea Traciei. Locuitorii din Samothrace sunt băştinaşi şi, de aceea nu există niciun fel de legende despre cei dintâi oameni din insulă şi cârmuitorii lor. Unii spun că odinioară i se ziceau Saonesos şi că abia mai târziu, când au venit coloniştii în Samos din Tracia a fost denumită Samothrace. Băştinaşii, au o limbă veche a lor din care foarte multe vorbe s-au păstrat până în zilele noastre, mai ales cuvinte privitoare la ritualul jertfelor… şi încă înainte de potop a fost locuită".

În Cartea XLV – III, Diodor ne transmite o altă variantă a legendei cu privire la numele insulei Samothrace şi spune că el provine de la un conducător Saon care a venit din Tracia şi împreună cu alţii au colonizat locul. Dar numele de Saon este apropiat de Soin sau Zoin de pe tăbliţele de plumb, fiind divinitatea lunii şi a renaşterii. Căpetenia a împărţit populaţia insulei în cinci triburi, numindu-le după numele fiilor săi şi le-a dat legi drepte pentru a se guverna cinstit. Unul din fii, Iasion a luat de soţie pe Cybele cu care l-a avut pe Coribas iar când a murit a fost trecut în rândul zeilor. Fratele său Dardanos, al cărui neam era la nord de Tracia, împreună cu Cybele şi Coribas „au adus cultul Mamei Zeilor în Asia, statornicindu-se în Frigia… Dar amănuntele sfintelor ceremonii nu au fost destăinuite decât celor iniţiaţi în mistere. Foarte vestite sunt apariţiile acestor zei – cabirii – cum şi ajutorul minunat pe care ei îl dau celor iniţiaţi, când aceştia se află în primejdie şi cheamă Nemuritorii să le vie în ajutor". Cabirii îşi aveau principalul centru de cult în insula Samothrace, dar erau cinstiţi pretutindeni în bazinul Mediteranei, chiar şi în Egipt, la Memphis, fiind două personaje masculine aşa cum apar şi pe iconiţele de cult ale

geţilor.

Ca să ne lămurim mai bine cu mitul Cybelei şi a lui Dionysos, mai dau un fragment din scrierea lui Diodor, Cartea III, LIX: „Muzele născociră sunetul din mijloc, Linos septima, Orfeu şi Thamiris secunda şi terţa. Apolo şi-a lepădat cetera în peştera lui Dionisos, iar pe Cybele – pe care o îndrăgise – a însoţit-o în rătăcirile ei până la hiperboreeni… Frigienii, aduc de asemenea, în cinstea Cybelei jertfe pe vechile lor altare; şi i-au mai înălţat un templu măreţ la Penus în Frigia, unde se desfăşoară serbări şi se aduceau mari sacrificii, Cu acest prilej, regele Midas, şi-a dovedit multă bunăvoinţă prin ajutorul pe care l-a dat".

Textul ne arată că Cybele era foarte venerată şi la nordul Istrului în ţinutul hiperboreenilor dar sub o altă denumire, de unde ea a fost dusă la frigieni de către Dardanos împreună cu cumnata sa Cybele şi fiul ei Coribas care a format şi tagma preoţească ce slujea pe Mama Zeilor sau Mama Pământească.

Şi despre Dionysos avem informaţii în scrierea lui Diodor în Cartea lv, lv: „Unii povestitori de mituri spun că ar mai existat şi un alt Dionisos… pe care îl numesc Sabazios. Naşterea lui este slăvită şi i se aduc jertfe, primind cinstirile vrednice de o zeitate; dar numai în timpul nopţii şi în mare taină, deoarece adunările care au loc atunci atrag asupra celor ce i-au parte la ele neîncrederea şi înjosirea. Se povesteşte despre acest Dionisos că s-ar fi deosebit mult prin agerimea minţii lui". Numele divinităţii invocat de scriitorul grec este apropiat de cel de pe tăbliţele de plumb – Zabelo – care era duhul vieţii împlinite, al căldurii şi maturităţii, al forţei şi energiei solare. Iar finalul citatului mă duce la concluzia că acest Dionysos a condus oştirile arimine în frunte cu cabirii din ţinuturile Carpaţilor până în India şi a dus pe acele locuri cultura de aici ce a rezistat peste timp prin brahmanism, sistem religios cu multe elemente comune în religia geţilor.

Coroborând informaţiile transmise de scrierile sanscrite cu cele antice greceşti, se dovedeşte cu toată puterea adevărului că neamurile aryas au plecat dintorişteа carpatină în jurul anilor ’2600 î.e.n. prin Asia Mică şi nordul Iranului unde a rămas amintirea ţării Aryanam, au făcut un popas de vreo 800 de ani în câmpia de vest a Indiei unde au întemeiat o civilizaţie înfloritoare, apoi, datorită unor molime cumplite, au plecat spre munţii din nord unde erau mai feriţi de pericolul bolilor din mediul umed al câmpiei.

Un alt argument al originii lor carpatine este mulţimea de toponime şi hidronime de cca. 2500 asemănătoare limbilor română şi sanscrită dar şi cca. 1500 de cuvinte ce le au comune cele două limbi şi care nu se găsesc decât foarte puţine în latină. Însă forma română a cuvintelor este de cele mai multe ori identică sau mai apropiată de sanscrită decât cea latină, dovedind că latinitatea românilor nu este decât o otravă cu care ne-au nenorocit minţile nişte stârpituri trădătoare care s-au vândut Satanei.

Dau în continuare un mic studiu comparativ între limbile sanscrită – la stânga semnului egal, limba română – la dreapta semnului egal – iar între paranteze sunt puse explicaţiile privind originea cuvintelor după DEX. ap, apa = apă (lat. aqua), apasabda = apăsat (lat. appensare), akasa*: cer = acasă: loc de baştină, patrie. Arienii ca şi geţii se considerau neam scoborâtor din cer (lat. casa), acaşa = acasă (a + lat. casa), acu = acu (eccum modo), adesea = adesea (a + lat. densus), anuma = anume (a + lat nume), ariyanam*: arienii = Aryanam: Ţara Zeilor la avestici, ţinut din nordul Iranului, aşa = aşa (lat. eccum), balimuca = balamuc (din nume propriu Mamaluc), balaha = baltă (st. blato), banda = bandă (fr. bande), bani ca = baniţă (bg. bani ca), basma = basm (st. basni), ban = bănie (maghiar sau sârbo-croat ban), balacsa = bălaie (st. bălu), bho*: formă de adresare unor indivizi inferiori sau egali = bă: tu (el. necunoscută), bhoga*: bogăţie = bogat: cu avere (st. bogatu), bhikku*: călugăr cerşetor = bicu: tată (lipseşte din DEX), bhuh*: a devenit pământ, a murit = buh (el. necunoscută), bhuhav*: a devenit aer = puhav (sanscrit bhuhav), Bihar*: regiune în nordul Indiei unde s-au stabilit neamurile aryas = Bihar: regiune administrativă în vestul României, estul Ungariei şi munţi în Apuseni. kala*: negru = kala: pivniţă pentru cereale, groapă în emegi (fr. cale), cămaşa = cămaşa (lat. camisia), camera = cameră (fr. camera), cana = cana (bg. cana. Dar bulgarii au venit aici în secolul VII, deci românii până să-i înveţe aceşti migratori, beau apa ca dobitoacele direct din baltă sau izvor), capala = cap (lat. capul; până să vină romanii eram fără cap aşa cum sunt lingviştii care au scris aceste neghiobii), carsu = car (lat. carrus), csha = casa (lat. casa), eşu = caş (lat. caseus), cazna = caznă (st. kazni), carca = cârcă (sârbo-croatul krke), cita = ceată (st. ceta), ciata = ceaţă (lat. caecia), cag = cheag (lat clagum), câmitra = cimitir (neogreacă kimitirion), carvara = curvar (st. kuruvari), cât*: a gândi = citi (lat. citare), Krişna*: divinitate vedică foarte veche =

crisma/crijma: învelitoarea de la botez a noului născut cu simboluri religioase pe ea (ukr. krijmo). ksatriya*: aristocraţia militară a neamurilor aryas din rândul cărora a provenit atât Buddha cât şi contemporanul său Mahāvīra = şatra: clan la geţi (bg. şatra), dădaca = dădăci (neogreacă dada), dărâmi = dărâma (lat. deramare) duciaba = degeaba (tr. caba; rău ne-aţi pocit limba criminalilor), danda*: pedeapsă pentru o faptă rea dată cu bastonul = dandana: necaz, bucluc, tărăboi (tc. tantana), denta = dinte (lat dens), dwar = dor (lat. populară dolus. Am zis eu că atunci când nu au cum s-o mai scoată pe mânecă o trag pe această făcătură neauzită şi neştiută de nimeni), dru = drum (st. drumu'), dabba = dubă: temniţă; daba la geţi era cetatea unde se ţineau judecăţile (el. necunoscută), druh = duh (st. duhu), duvas = duios (lat. doliosus), dukha*: durere = ducă: plecare, moarte (lat. ducere), dulman = duşman (tr. düşman), dur = dur (lat. durus), dura = dura (lat. dolare), fala = fală (st. hvala), vrate = frate (lat. frater), gaura = gaură (lat. avula), gatejas = găteje (st. gati), ganaca = genunchi (lat. genuclum), gingina = gingie (lat gingiva), gora = gură (lat. gula), gutto*: lege sau doctrină religioasă = gotă: zi de post (nu este în DEX), haia = hai: cuvânt cu care se îndeamnă caii la drum (el. necunoscută), han = han (tr. han), hotu = hotar (maghiarul hotar), cirana = hrana (st. hrana), ecata = iacătă (el. necunoscută), jadu = iad (st. iadu), Yama*: zeul morţii = iama: a distruge (te, yama), yuga: vârstă = Iuga (nu este în DEX), iş = ieşi (lat. exire), ianma = inima (lat. anima), iub = iub (st. liubiti), aderat = îndărăt (lat. inderetro), angiras = înger (lat. angelus), întărita = întări (et necunoscută), învaţi = învăţa (lat. invitiare), jwala = jale (st. jali), jagdi = jigodie (maghiarul zsigora), yuga = jug (lat. jugum), jurya = jura (lat. jurare), lab = labă (maghiarul lab), laţua = laţe (el. necunoscută), lamba = limba (lat. lingua), lip*: mizerie, a unge, a mânji = lip: jeg, mizerie (ukr. lep), loca = loc (lat. locus), lup = lup (lat. lupus), lupta = lupta (lat. lucrare), mahal*: mare = mahal: mare şi greu (lipseşte din DEX), man*: a gândi = mana: rod, frupt, belşug (st. mana), mata*: mamă = mata: formulă de politeţe (el. necunoscută), mardala = mardeală (ţigănescul mardo), mazara = mazăre (albanezul modhullë), meduva = măduvă (lat. medulla), măgarc = măgar (bg. măgare), mreţ = măreţ (lat. mas), mândra = mândru (st. mondru), mauna*: legământul tăcerii = m-au: glas, vigoare, a lua maul – a reduce la tăcere (el. necunoscută), min*: a străluci = meni: a vrăji (st. meniţi), mândza = mânz (albanezul mës), mladinta = mlădiţă (st. mladu), mosur = mosor

(tr. măsura), muherea = muiere (lat. mulier), musti = must (lat. mustum), mustaca = mustaţă (lat. mustăcea care înseamnă prăjitură), mutu' = mut (lat. mutus), murta = mutra (neogreacă mutra), naiba = naiba (el. necunoscută), nas = nas (lat. nasus), namata = nămete (bg. namet), narabu = nărav (bg. nărav), natha*: stăpâna =nata: femeie adultă (lat. natus), niroda = nărod (bg. neroda), napat = nepot (lat. nepos), navasti = nevastă (st nevesta), nacta = nagta, noapte (lat. noctis), nâra = nor (lat. nubilum), nama = nama, nume (lat. nomen), am = oaie (lat. ovis), obosiţi = obosi (bg. oboseia), abadda = obadă (st. obedu), acara = ocară (st. ocariaţi), oka*: loc de şedere = oca: unitate de măsură din vechime (tc. okka), eram*: a curba, a îndrepta = onanii: om urât, pocitanie, arătare (el. necunoscută), odaia = odaie (bg. odaia), odor = odor (sanscritul odor), om = om (lat. homo), omlet = omletă (fr. omelette), opăriţi = opări (bg. opăria), upanaha = opinca (bg. opinka, adică ce purtau geţii de pe columna lui Traian nu erau opinci?), ortac = ortac (sanscrita ortac), ostaviti = ostoi (st. ustoiaţi), aştravi = otrăvi (st. otrăviţi), pakati*: fapte necugetate, fapte sau gânduri rele = păcătui: a face păcate, a greşi (lat. peccatum), pala = pală, paloş (tr. pala), pandur = pandur (maghiarul pandur), paperuda = paparudă (bg. peperuda), para = par (lat. palus), paradina = paragina, paradit (el. necunoscută), partac = partic, parte (lat. pars), pacata = păcat (lat. peccatum), pacala = păcală (el. necunoscută), palita = pălit (st. paliti), paţâmi = păţi (lat. pateo), piya*: persoană îndrăgită = pio: iubitor de Dumnezeu (nu este în DEX), pâca = pace (lat. pacis), pingala*: în budism este unul dintre canalele energetice situat pe coloana vertebrală = pingală: imagine, pictură, a se găti (cuvântul nu există în DEX). pita*: tată = pita: pâine, mijloace de existenţă, pitar – brutar (bg. pita), piti*: refugiu, adăpost = piti: a ascunde, a dosi (st. pitiku), ipangea = pingea (tr. penşe), pisa = pisa (lat. pinsare), pluta = plută (bg. pluta), pama = poamă (lat. poma), pad = pod (st. podu'), povamâna = pomană (st. pomenu), pradaţi = prăda (lat. praedare), pras = praz (bg. praz), Prajapati*: focul casei sau focul părinţilor ori a strămoşilor = prăji (st. prăjiţi) + pati (lat. pati), parihana: cădere, nenorocire, degenerare = prihană: necinste, păcat (ukr. pryhana), prapâde = prăpădi (bg. propadam), prasara = presăra (el. necunoscută), priatama = prieten (st. priiateli), prins = prânz (lat. prandium), Radha*: păstoriţă din Veda = Rada (el. necunoscută), rasa*: dans asemănător cu hora, închinat lui Krişna = rasa: de soi, bun (fr. race), rai = rai (st. rai), ram = ram (lat. ramus), ravana = ravăn (st.

ravinu), răcită = răci (lat. recens), rabos = răboj (bg. raboş), ră = ră (lat. reus), risipati = risipi (bg. rasipia), rabi = robi (st. robu), rud = rudă (bg. roda), rage = răgea, rugă (tr. rica), rămână = rumân (lat. romanus), rupă = rupe (lat. rumpere), sac = sac (lat. saccus), salbî = salba (lat. subalba), sara = sare (lat. salis), saddha*: credinţă, virtute = sadea: curat, pur (tc. şade), sadhu*: om sfânt = şade: butaşi de viţă-de-vie, răsad (st. sadu), sagga*: plin de bucurie = şagă: glumă (bg. şega), samma*: observaţia sau judecata corectă = seamă: recenzare pentru impunere (maghiarul szam), şamana*: ascet care a învins dorinţele prin practici austere = şamana: a pune sământa în ogor (lat. seminare), soma*: băutura care aduce nemurirea = seamă: judecată, moarte (maghiarul szam) swah*: a devenit cer = suav (fr. suave), sâman*: denumirea jertfei adusă zeilor sau făcută pentru sine = samăn: asemănător (lipseşte din DEX), Santo*: om bun sau de valoare, vine din verbul a fi şi desemnează pe omul care este cu adevărat Buddha şi arhant. Strălucirea lor divină vine din aura pe care o au în jurul capului = Sento/Sinto: Creatorul sau Dumnezeu în religia geţilor (lat. sanctus), sărmani *: călugări care trăiesc cu foarte puţin = sărmani: lipsiţi de surse de existenţă, necăjiţi (bg. siromah), Soma*: zeul lunii unde se duc sufletele morţilor = somna: a dormi (nu este în DEX), sara*: miezul sau esenţa lucrurilor = sara: perioadă de zi, în antichitate ziua începea dimineaţa (lat. sera), sthavira*: ferm, stabil = stavăr: statornicie, fermitate (nu este în DEX), sukha*: fericire = sucă: poftă, ambiţie (nu este în DEX), şamana = semăna (lat. similare), saptanahan = săptămâna (lat. septimana), sar = sări (lat. salire), sacâtura = secătură (lat. siccare), sacura = secure (lat. securis), asfant = sfânt (lat. sanctus), smarana = smerenie (st. sumenienie), swar, sura = sor, soare (lat. sol), swârta = soartă (lat. stors), spuz = spumă, spuză (lat. spudia), stâna = stâna (el. necunoscut []), stăpâna = stăpân (el. necunoscută), strig = striga (lat. strigare), struguhuri = struguri (el. necunoscută), stupa = stup (lat. stypus), sulica = suliţă (st. sulica), sumanas = suman, sucman (bg. sucmanu), supa = supa (fr. souper), surata = surată (lat. soror), surpa = surpa (lat. subrupare), şanţ = sunt (lat. sunt), sag = şag (bg. şega), sâeua = şaua (lat. sella), şir = şir (el. necunoscută), şira = şiră (lat. sira), şabda = şoaptă (bg. sepţia), suamunita = şoimăniţă (maghiarul solyom), şuba = şubă (maghiarul şuba), şuşana = şuşanea (tr. şişane), taj*: durere = tânj: durere, suferinţă (st. tonziti), tapa*: flagelare, suferinţă = tapă: tăietură sub formă de pană, făcută în

trunchiul unui copac (el. necunoscută), tar = tare (lat. talem), tai = tăia (lat. taliare), tavur = taur (lat. taurus), tarapania = tarapana (tr. tarabhane), taua = tău (maghiarul to), tuaca = teacă (lat. theea), temei = temei (st. temeli), titthiya*: clevetitori, conspiratori = titii: a şopti (nu este în DEX), târfa = târtiţă (bg. tărtica), tobă = tobă (maghiarul ciob), trgovanie = târgui (st. trugovati), ticva = tigvă (bg. ticva), tabar = topor (st. toporu), trăsnăi = trăsnăi (st. tresnonti), trăsati = tresări (fr. tressaillir), tripitaka*: trei coşuri = tri (lat. tres) + pitaka. coşul disciplinei pentru călugări, coşul doctrinelor filosofice, metafizice şi religioase, pitacă: act oficial, poruncă scrisă, scrisoare (st. pitaku), tulpinia = tulpină (bg. tulpina), tara = ţară (lat. terra), tarc = ţarcă (maghiarul szarka), ţinta = ţintaş (st. centa), dumbra = umbra (lat. umbra), valâcica = ulcică (lat. ollicella), udaca = uda (lat. udare), udhar = uger (lat. über), urda = urdă (el. necunoscută), ura = ură (lat. horrire), urdu = urgie (lat. orgia), uriaş = uriaş (maghiarul orias), urs = urs (lat. ursus), usc = usca (lat. exsucare), vadava = văduva (lat. viduus), vadâmi = vatama (lat. victimaare), vale = vale (lat. vallis), vama = vama (maghiarul v-am), vatra = vatră (albanezul vatrë), vepas = văpaie (albanezul vapë), varasati = vărsaţi (lat. versare), vartena = vârtej (bg. vârtej), vanada = vânat (lat. venare), vârbu = vârf (st. vruhu), varâmi = vârî (st. vreţi), vârta = vârtos (lat. virtus), dzambaiâmi = zâmbi (st. zonbi), soma = zeamă (lat. zema), sares = zer (el. necunoscută), dziua = ziua (lat. dies), dzurba = zurbă (tr. zorba).

Sunt un total de 266 cuvinte, din care, cu pretinsă origine latină sunt 101 cuvinte, 90 au rădăcini în slavă, bulgară, sârbo-croată, 13 vin din turcă, 13 din maghiară, 8 din franceză, 4 din albaneză, 3 din neogreacă, 2 din sanscrită, 22 au origine necunoscută şi 10 nu sunt incluse în DEX! Dacă facem un raport statistic, avem 38% cuvinte provenite din latină, 34% din cuvinte vin din limbile slave, 8% au origine necunoscută, 5% vin din maghiară şi turcă iar 15% din cuvinte vin din alte limbi sau nu sunt incluse în DEX. Ilustrele noastre căpăţâni academice din domeniul istoriei şi lingvisticii susţin că din limba vorbită de strămoşii mei geţi – ei au de strămoşi colonii coloraţi în stăpâni – nu s-a păstrat mai nimic în limba română! Ar fi vreo 60 – 70 de cuvinte, cam 0,0001% din fondul lingvistic şi cam atât.

Dacă situaţia ar fi cea prezentată de ei în DEX, atunci ar trebui să vorbim de un dialect latino – slav, care s-a format nu se ştie când şi nu se ştie unde! Această dogmă satanistă slujeşte perfect planul şărpăriei

iezuite care a trimis cioporul de „doctori ardeleni" să ne „lumineze" trecutul, dar numai după mintea şi interesele lor drăceşti. Dar făcătura slujeşte la fel de bine şi şărpăriei iahviste care încă mai strigă ţinându-se de toartele cerului, că plaiurile mioritice au fost ocupate la început de ei, iar noi am scos nasul în istorie, cam la o mie de ani după, şi, i-am tot păduchit până ce, săracii de răul nostru au trebuit să plece către răsărit. Dar ei nu şi-au uitat niciodată drepturile naturale şi istorice, rezultate din faptul că au pus primii piciorul pe gura de rai de la nordul Dunării!

Dacă citim cu atenţie cuvintele în sanscrită şi română constatăm că forma lor fonetică şi semantică este identică sau foarte asemănătoare, pe când forma din pretinsa lor origine latină este foarte diferită fonetic iar semantic, multe cuvinte au înţeles diferit de celelalte două limbi. Explicaţia este foarte simplă dacă se lucrează cu logică şi cu adevăr! Neamurile arimine – aryas – când au plecat din Carpaţi, erau o urdie de prădători care au cucerit India, devenind stăpânii ei, cum i-a consemnat şi istoria. Fiind casta conducătoare ei şi-au păstrat multă vreme, fără influenţe de la băştinaşi, limba şi cultura brahmanică. Migraţia în peninsula italică s-a făcut de către un grup mai mic de indivizi, care, pe parcursul timpului au suferit mai multe influenţe lingvistice şi culturale, de aceea latina este mai depărtată de româna veche decât sanscrita.

Povestea colonizării provinciei romane Dacia, cu italici, este o minciună a lui A.T. Laurian şi clicii lui de lepre trădătoare. Deşi B.P. Haşdeu le-a demascat minciuna", adevărul" a rămas tot cel plăsmuit de ei, pentru că erau sprijiniţi politic de ciocoimea liberală, care le-a instituţionalizat cuibul lor drăcesc în numita Societatea Academică Română, mai târziu Academia României, unde s-a făcut toată mârşăvia! Această practică a născocirii de institute – de tracologie, de studiere a comunismului, de studiere a holocaustului, de studiere a religiilor, de studiere a revoluţiei române, de studiere a limbii române – nu sunt decât cuiburi sataniste, prin care, leprele care deţin puterea în România, urmăresc să ţină într-o îndobitocire totală poporul român! Faptul că slavii din sudul Dunării au atât de multe cuvinte comune cu limba română – dar şi dansuri şi obiceiuri – este dovada slavizării geţilor din aceste ţinuturi după secolul VII când migratorii veniţi din regiunea Uralilor s-au aşezat aici.

În prezent majoritatea istoricilor străini acceptă ideea că patria

de origine a neamurilor aryas a fost regiunea Carpaţilor dar umblă cu părul în ochi şi nu vreau să vadă că sanscrita are prea multe asemănări cu limba română veche şi sumeriana ca să poată ignora originea lor comună. Cei mai înverşunaţi adversari ai acestei idei sunt germanii care şi acum susţin că patria neamurilor aryas este sudul Mării Baltice, iar ei sunt adevăraţii urmaşi deşi în germana veche sunt foarte puţine cuvinte ce se aseamănă cu sanscrita, faţă de limba română. Dar ei de fapt îşi susţin minciunile de la sfârşitul secolului XIX, când au născocit limba indo-europeană şi gramatica ei, iar acum le vine foarte greu să accepte că şi-au făcut din minciună o adevărată ştiinţă. Ivriţii şi-au făcut din minciună, un puhoi de revelaţii drăceşti. Din această nebunie a minciunii indo-europene, germanii şi-au mai scos un fum turbat numit arianism şi astfel Hitler a trimis în anul 1939 o expediţie de arheologi în Tibet să caute potcoave de cai morţi ale neamului lor străvechi, aryas. Nefiind prezenţi la împărţirea ruşinii, după ce englezii le-au turnat niscai otravă în cupa gloriei mincinoase, şi văzându-se socotiţi la scurt, germanii au întors bidiviii vechilor indo-europeni cu 180 de grade, îndreptându-i cu dârlogii către India, le-au făcut o suflare focoasă sub coadă, i-au mai hrănit şi cu ceva jar pentru drum, şi apoi le-au dat bice, astfel ajungând zmeulenii lor taman în munţii unde i-a descoperit istoria. Nebunia se explică prin ideea imperialismului german din secolul XIX şi prima parte a secolului XX, când ei se considerau urmaşii de drept a imperiului roman şi vrednici ucenici ai culturii antice greceşti.

Când Dumnezeu îţi rătăceşte puţina minte, nu poţi decât să greşeşti!

Şi tot culturnicii occidentali prin pricepuţii lor germani au scornit elenismul, ca o curiozitate spirituală a armatelor lui Alexandru Macedon ce au creat un vast imperiu, nu cu sabia şi jaful ci cu cultura greacă şi făţărnicia lor proverbială! Diodor în scrierea amintită mai sus, Cartea l, XLIV, după ce aminteşte de perioada mitologică a istoriei Egiptului, el spune că ţara a fost cârmuită de regi din neamul omenesc vreme de aproape cinci mi de ani, din care mai toţi ai fost băştinaşi şi numai puţini din Etiopia, Persia şi Macedonia… În sfârşit macedonenii cârmuiră Egiptul şi stăpânirea lor ţinu două sute şaptezeci şi şase de ani. În tot restul timpului regii au fost de neam din Egipt şi cu toţii numără patru sute şaptezeci de regi şi cinci regine. Preoţii au însemnat în cărţile sfinte istoria lor şi, din cele mai îndepărtate vremuri au

încredinţat-o urmaşilor". Cum Diodor şi-a scris Biblioteca istorică pe la anii '50 – 30 î.e.n. este exclusă vreo confuzie a celor care au întemeiat imperiul macedonean, şi nu elenist cum spun făcătorii de istorii născocite şi pocite, ei fiind ariminii din Macedonia şi nu grecii de pe unde s-ar fi aciuat ei pentru negustoriile pe care le puneau la cale. Când Alexandru, aflat în campanie în imperiul persan, le-a cerut grecilor să trimită şi ei trupe, aceştia au refuzat.

Mai amintesc pe tracul arimin Hecateu din Abdera, oraş în Tracia, care a trăit la Alexandria în Egipt în secolele lll-ll î.e.n. În timpul domniei regilor Ptolemei şi unde a scris în greacă două tratate, respectiv, Despre hiperboreeni şi Despre Egipt susţinând că filosofia greacă vine de la aceste două popoare dar şi alte lucruri foarte supărătoare pentru urechile subţiri ale altora. Dacă el ar fi fost elenist aşa cum bat câmpii culturnicii născocitori, atunci ar fi cântat pe greci la ceteră de asurzea lumea dar el a scris despre neamul lui străbun – hiperboreenii – pentru a-l cinsti prin munca sa. Şi i-a mai cinstit pe egiptenii cu care a constatat că se înrudeşte prin limbă şi unele obiceiuri, chiar dacă primii macedoneni au ajuns pe Nil cu sabia pentru a-i alunga pe perşi. Dar grecii, până pe la mijlocul secolului VI î.e.n. nu prea aveau cu ce să se bârzoaie în faţa altora şi o spune chiar unul dintre marii falsificatori de istorii din antichitate.

Eusebiu din Cezareea în lucrarea Cronica 1 scrisă pe la începutul secolului lv, la p. 225 reproduce în fragment din Cartea VII, parte din lucrarea lui Diodor amintită mai sus, astfel: „Din aceeaşi scriere a lui Diodor, pe scurt, despre intervalele de timp în care Stăpânii Mării au deţinut supremaţia maritimă. Au stăpânit marea după războiul troian: lidienii şi meonii 92 de ani, pelasgii 85 de ani, tracii 79 de ani, rodienii 23 de ani, frigienii 25 de ani, ciprioţii 33 de ani, fenicienii 45 de ani, egiptenii – ani, milezienii 18 ani, carienii – de ani, lesbienii 68 de ani, faceenii 44 de ani, samienii – de ani, lacedemonienii 2 ani, naxienii 10 ani, eretrienii 15 ani, egineţii 10 ani, până când Xerxe a trecut pe celălalt mal". Din această înşiruire de date rezultă că grecii s-au impus pe mare cu mai puţin de 100 de ani înainte de invadarea peninsulei de către perşi la anul 481. Informaţia poate fi considerată corectă pentru că toţi anii menţionaţi de Eusebiu, adunaţi împreună cu anul 481 dau 1030, dată apropiată de 1130 – 1200 când a avut loc războiul Troiei Un alt citat al aceluiaşi Eusebiu din Cezareea tot din Cronica 1, reproduce după Diodor şi scrie „De la Caranos care a

fost întâiul rege al macedonenilor şi până la Alexandru – cel care a supus meleagurile Asiei – se numără douăzeci şi patru de regi. Anii care s-au scurs în acest răstimp sunt patru sute optzeci". Nici urmă de eleni şi nici de elenism, deşi amândoi erau greci şi trăgeau la greu la falsificarea istoriei neamurilor arimine, pentru ei evidenţele erau prea mari ca să poată fi ascunse aşa cum se întâmplă astăzi.

Dar începând cu secolul XIX, toate inscripţiile descoperite care erau scrise în frigiană, tracă, bessă, getă sau româna veche de pe tăbliţe, au fost citite prin limba greacă! Din acest fluviu de falsuri am să dau doar câteva exemple. Pe o monedă a unui rege odris din secolul III î.e.n. apare pe revers un vas cu douătoare mici iar deasupra gurii acestuia sunt scrise literele KO. Pe laterala stângă sub toartă este litera T, iar pe laterala dreaptă în aceeaşi poziţie este litera O. Cuvântul scris este koto, dar pricepuţii l-au citit Cotys, fiind numele regelui! Ori vasul respectiv era vasul cunoaşterii din religia geţilor iar cuvântul koto are sensul de caută sau cercetează aşa cum se mai foloseşte şi astăzi. Alt exemplu este un vas din secolul VI î.e.n. care are o scenă cu Hercule care căsăpeşte un centaur. Meseriaşii în citit spun că centaurul se numeşte Nessos, dar în partea dreaptă a capului centaurului scrie GETOS. Arheologii turci au descoperit în anul 2003, în centrul podişului Anatolie, o reşedinţă princiară frigiană din secolul X î.e.n. unde au găsit şi mai multe inscripţii. Toate au fost citite prin limba greacă, deşi aceştia au folosit alfabetul abia în secolul VIII î.e.n. şi atunci foarte rar şi stângaci. Cam aşa a fost scrisă istoria veche a Europei, după interes şi pretenţii, iar adevărul a fost folosit tocmai pentru a justifica acest gen de a instituţionaliza minciuna.

După latinitate, o altă sminteală născocită a început să dea iama prin minţile rătăcite ale unor pretinşi istorici, alegându-ne de aproape o sută de ani cu nebunia tracistă. Părinţelul acestei golănii fără seamăn este „marele" – după pretenţia lui – istoric Vasile Pârvan cu făcătura numită Getica, o adevărată evanghelie închinată sfântului Tomaschek, mentorul său în tracism. Lucrarea a fost tipărită în anul 1926 la Cultura Naţională, fundaţie al cărui preşedinte era chiar Pârvan, fiind stipendiată de marea finanţă mozaică din România, primind premiul Academia Română unde autorul era membru. Scrierea, deşi este un tratat de arheologie a sitului de la Crăsani cercetat de Pârvan, s-a dorit un răspuns al specialiştilor în istorie contrafăcută, împotriva diletanţilor care s-au lăsat aburiţi de „romanul fantastic" al lui N.

Densuşianu.

Din conţinutul cărţii, mai puţin de un sfert tratează probleme de istorie, restul este un studiu de arheologie, şi doar atât! Cartea este aproape un omagiu adus istoricului german Tomaschek – prorocul mincinos al tracismului – autorul lucrării Die alten Thraker. Într-o totală contradicţie cu bunul simţ, Pârvan preia din cultura occidentală a secolului XIX şi începutul celui următor ideea indo-europenismului o vântură şi peste Carpaţi, scoţând din pălăria măiastră pe tracii care au luat în stăpânire ţinutul unde se găsea un neam numit geţi de către greci, chiar dacă elenii spun altceva şi de aici nebunia că suntem urmaşii primilor cuceritori care, s-au prostituat şi în faţa romanilor şi din această devălmăşie degradantă a ieşit poporul român! Nu are zguduiri de conştiinţă când îşi dă singur cu stângul în dreptul, considerându-i pe toţi nişte novici şi diletanţi ce nu au cum să răsufle „aerele tari" ale înţelepţilor cu care el poate sta la cioace! Pentru a dezvălui falsurile şi nebuniile acestui pretins singur istoric al românilor, voi lucra cu „marfa clientului" folosind trase/citate din Getica, considerată încă de majoritatea istoricilor din România drept o carte fundamentală!

La p. 9 avem: „Prin anii 1.000 î.e.n. Înflorea în ţinutul dintre ultimele prelungiri ale Alpilor, deoparte, Carpaţii Nordici cu Galiţia şi Bucovina de altă parte, în sfârşit regiunea către Nistru şi Dunărea de Jos, ca limită de est şi sud, ultima şi cea mai dezvoltată formă a civilizaţiei bronzului. Creatorii ei erau un popor unitar a cărui naţionalitate se va defini uşor la cele ce urmează" şi ne dezvăluie numele misteriosului neam la p. 172 „Am văzut mai sus că prin anii 1.000 î.e.n. locuia în Dacia poporul Thracic pe care-l cunoaştem mai târziu prin istoricii greci sub numele de geţi… Aceeaşi thraci nordici de la anul 1.000 au trebuit să locuiască în Carpaţi şi la anul 1400 î.e.n…" Revin pentru lămurire la p. 9: „În continuare cu acest popor, locuiau de la Nistru (Herodot lv, 11) şi până la Don şi în ţinutul Cubanului (Herodot lv, 12), ocupând tot ţărmul nordic al Mării Negre, cimerienii. Aceştia – după toate semnele – par a fi fost traci".

Dacă aceste două civilizaţii existau în acelaşi timp şi nu s-a cunoscut nicio penetrare a cimerienilor spre vest în acel timp, de ce să fie şi ei tracii iubiţi de Tomaschek şi clica lui de înţelepţi din care bineînţeles făcea parte şi Pârvan? Dau mai departe trasul din pagina amintită… Civilizaţia bronzului reprezentată de ei era foarte

asemănătoare celeia din masivul carpatic. Se pare că ei locuiau aici încă de prin al 16-lea veac î.e.n. De asemenea, resturile arheologice arată că, cel puţin de pe la începutul mileniului al II-lea î.e.n. locuise şi în Carpaţi cu civilizaţia originală a bronzului acel neam al cărui nume încă nu l-am spus…", dar l-am adus eu de la pagina 172.

Pe ce considerente i-a făcut pe cimerieni şi traci „înţeleptul" nostru nu ne spune iar argumentul „par a fi fost traci" este bun doar în poveşti. Ne mai zice marele descoperitor de sfinte adevăruri: „Cam tot de prin anii 1600 î.e.n. Încep însă şi marile mişcări de migraţiune ale arienilor-iranieni din Asia Centrală spre Vest… migraţiile ariene spre Apus, începute încă de pe la 1600 î.e.n. transplantează pe iranieni atât în sud-estul cât şi în nordul Mării Negre cu mult înainte de anul 800". Aşa, să ne desluşim cu nărăvaşul istoric, aceşti cimerieni au apărut pe la 1600 î.e.n. dar nu ne spune dacă erau şi ei indo-europeni sau niscaiva băştinaşi la fel şi pentru populaţia din Carpaţi şi marile împrejurimi care parcurg împreună cam acelaşi timp istoric. Şi, la aceeaşi pagină continuă specialistul pentru a-i rupe pe diletanţi: „Totuşi resturile arheologice scythice – databile – nu încep în sudul Rusiei decât în secolul VII. Iar întinderea scythilor în Europa estică şi centrală este completă, până la Oder, la Adriatica ori în Thracia, abia în secolul VI î.e.n. Prezenţa scythilor în Ardeal se verifică tot în secolul VII. Este clar deci, că mult înainte de sec. VII trebuia să înceapă această evoluţie culturală, pe care în secolul VII noi o găsim pretutindeni gata… Dar mai e şi un foarte interesant argument arheologic, care arată că între anii 1.000 şi 900 au trebuit să înceapă tulburările din Estul Europei, fireşte întâi deplasările violente cimeriene spre vest, iar apoi cu însăşi năvălirile scitice". Ne spune totuşi la p. 10: „În sec. VIII, cimerienii rupând cu ei şi pe thraci Treces, ajung cu invaziile lor în Asia Mică (Strabo, l, 3, 21) …Această tulburare, şi ca urmare, din Dacia spre nord-vest, vest, sud-vest şi sud-est – aşa cum fuseseră împinşi şi cimerienii – de sciţii îndreptaţi în aceleaşi direcţii, este ea confirmată prin vreun fapt geografic-etnografic incontestabil? Ori, cumva, trebuie să socotim, după cei mai mulţi învăţaţi, cu tot cu Reinecke şi Ebert, că sciţii n-au găsit în Dacia pe daco-geţi ci alte popoare?"

Până şi Pârvan se află aici într-o mare dilemă: erau geto-dacii în Carpaţi când au dat peste ei tracii-cimerienii sau nu? Ai senzaţia că în Dacia a avut loc o mare catastrofă şi toată populaţia s-a împrăştiat în cele patru zări sau chiar mai rău. Şi pentru a le face în ciudă

înţelepţilor germani, spune la p. 173: „Thracii indo-europeni aşezându-se în Carpaţi peste populaţia locală au primit firește în conlocuirea cu ea diferite gânduri şi forme ale vieţii acesteia. Treptat, ca şi în Grecia, au deznaţionalizat-o; dar, ca exemplu, cultul principal al aborigenilor pentru Marea Zeiţă subpământeană, a creaţiei şi rodirii l-au păstrat mai departe". A uitat că pe cimerieni i-a făcut mai înainte traci iar indo-europenii erau alte seminţii după cum scrie chiar el, în Carpaţi existând o populaţie înaintea venirii tracilor! În altă parte a cărţii spune că între cultele tracilor şi a daco-geţilor există diferenţe atât de evidente încât ele nu pot fi explicate decât printr-o deosebire foarte marea a culturilor unde s-au format în ţinuturi diferite. Îl cheamă iarăşi pe prorocul Tomaschek, dar de data aceasta ca să-l critice pentru că nu a băgat bine mâna în pălăria cu minuni de unde a scos ceva care nu are trecere pe sub nasul vajnicului mioritic.

La p. 73 scrie: „Tomaschek, susţine poate cu dreptate, că masivul carpatic a fost poate dintre începuturile indo-germanice, tracic. Acolo unde însă ni se pare că Tomaschek greşeşte, e când identifică pe geţi cu thracii şi dimpotrivă, desparte pe thraci de moesi şi phrigi. Astfel îşi ia singur posibilitatea unei stratificări de migraţii nord-thracice, analoage celor elenice: I ahei, ÎI dorieni – adică I o micenieni; ÎI geţii din epoca cimeriană" şi continuă cu această aiureală mai departe la p. 81: „De fapt, însă, nordul acesta mai trăia încă în moştenirea strălucitului mileniu al II î.e.n., când thracii alcătuiseră în epoca miceniană, una şi aceeaşi strălucită civilizaţie, cu grecii de o parte, cu phrigienii de alta". Şi la p. 164: „Şi Herodot ne dă o bună indicaţie că cimerienii nu locuiseră la apus de Nistru, că, deci prin anul 1.000 î.e.n., geţii se aflau pe aceleaşi locuri în întreaga Galiţie şi Moldovă, pe tot cursul Nistrului până la mare".

Parcă suferind de un adevărat delir generat de infailibilul argument „a fost poate", ne mai luminează cu revelaţiile personale de la p. 26: „Că ţara locuită de scythi a fost înainte a cimerienilor, când scythii nomazi au pornit din cauza masageţilor, peste Araxes spre Vest, cimerienii n-au fost uniţi ca să le reziste, ci s-au certat între ei şi şi-au ucis pe şefii lor, cari voiau să-i mâne în luptă şi i-au înmormântat pe malurile Nistrului, iar mormintele lor se vedeau încă pe vremea lui Herodot... De altă parte migraţia sthytilor [agatârşi] nu se oprise în Carpaţi, ci tocmai în Rhodope şi la Marea Egee, către gura râului Nestos, unde ei împinseseră cu dânşii şi triburile getice, pe care le

constatăm prezente aici de prin anul 500 î.e.n". Dar povestea lui Herodot se referă la evenimente din secolele Vlll-Vll î.e.n! Pentru a îndepărta ceaţa din mintea noastră ne mai spune magistrul la p. 28: „De aceea superfluu să chemăm în ajutor legenda Argonauţilor pe Dunăre în sus şi denumirea insulei Istria din fundul Adriaticii după numele thracic al Dunării, pentru a înţelege că sciţii ajunşi aici în masivul carpatic, au dat aici peste un mare popor o, cel getic, pe care pe de o parte l-au supus, pe de altă parte l-au împrăştiat până departe, fie făcându-l să-şi caute la rândul lui alte pământuri, fie, mai ales, luându-l cu ei prin expediţiile prin vecini".

Voi face o cronologie a informaţiilor aşa cum le-a prezentat Pârvan; pe la 1600 î.e.n. apar în arealul din nordul Mării Negre pe fluviul Nistru, cimerienii iar vecinii lor spre vest sunt geţii sau tracii care se întindeau până către Tisa şi chiar mai încolo. În aceeaşi perioadă tot el aminteşte pe indo-europenii care ridică praful timpului de pe uitata Europă, dar nu ne spune dacă aceştia sunt chiar cimerienii sau alte seminţii bulucite la porţile istoriei. Sub luminarea istoricilor germani îi numeşte pe aceşti cimerieni traci, dar în această oală îi bagă – fără a-i întreba ce hram poartă – şi neamurile din Carpaţi! Şi aşa, dintr-un condei i-a făcut pe geţi drept traci, ba încă spune că aceşti traci din Carpaţi au mai fost cuceriţi încă odată prin secolul VIII î.e.n. de către tracii-cimerieni, care i-a deznaţionalizat şi spulberat în cele patru zări. După un secol năvălesc peste Carpaţi, sciţii, unde găsesc ceva seminţii de traci pe care îi împrăştie şi ei sau în iau în campaniile de prădăciuni prin vecini ajungând până în ograda grecilor din Rhodope unde o parte din ei, obosiţi şi săturaţi de atâta alergătură au adăstat pentru ceva vreme şi aşa i-a aflat istoria pe acele locuri ca geţi veniţi din nordul Istrului! Dacă această populaţie carpatică a tot fost spartă, împrăştiată şi deznaţionalizată, te întrebi firesc: cine a mai continuat să locuiască ţinutul care ne dezvăluie atâtea artefacte arheologice? Parcă supărat pe mentorul lui german, Pârvan îi reproşează că i-a făcut pe geţi drept traci de parcă el ar face altceva în abureala ce ne-a dat-o ca adevăr istoric şi spune că de fapt ar fi exista tracii minoici, cei care au ajuns până în Creta şi geţii cimerieni, adică nu sunt indo-europeni şi nici de neam trac chiar dacă menţine zicerea că cimerienii se pare că erau traci. Aşa este plăsmuită toată cartea, se presupune iar mai târziu se confirmă pentru ca la final să fie adevărat, adică o ipoteză purtată prin câteva sute de pagini, ameţită, învârtită şi

înnebunită la sfârşit devine adevăr!

Am să amintesc aici faptul că Pârvan elimină din argumentele arheologice ceramica deşi ea a fost mult înaintea bronzului iar ca dovadă de netăgăduit a continuităţii noastre pe aceste meleaguri şi a smintelii lui, voi arăta că pe multe vase de ceramică apare crucea cu braţele egale înscrisă în cerc. Tot aici apare şi steaua cu şase raze, fiind veche de cca. 5.000 – 6.000 ani, ambele simboluri având caracter religios. Parcă jucându-se cu memoria noastră şi sfidând orice urmă de bun simţ, Pârvan ne prezintă o altă variantă a genialei sale gândiri cum se vede la p. 32 „Neamurile daco-getice cu aşezările lor numite davae, s-au întins – precum am accentuat şi mai sus – încă din vremi imemoriale spre nord, până în Silezia, în Posen, în Galiţia şi Podolia, iar spre sud-vest, năvălind peste thraci, până în Rhodope şi pe valea Mariţei „trecând chiar dincolo de Hellespont în Asia Mică. Pe vremea lui Herodot acest proces de expansiune nordică şi sudică, din centrul carpato-danubian era încheiat demult" şi continuă la p. 81: „Prin secolul VI î.e.n. geţii se aflau într-o stare relativă de prosperitate… Din Carpaţii Nordici şi până în Haemus, geţii alcătuiau un mare popor unitar ca neam, desigur însă împărţit politic în numeroase clanuri autonome, unele sub principi indigeni independenţi, altele recunoscând, mai ales în părţile Nistrului autoritatea cutărui rege, de neam scythic". Pe luminăţia sa germană îl loveşte rău la p. 170: „Tomaschek recunoaşte că numele dacilor şi geţilor sunt greu explicabile nu numai din thracică, ci în general pe cale filologic-comparativă indo-europeană". Stăi mişelule să ne socotim oleacă, zici ca un pezevenchi că neamurile daco-getice ar fi pe teritoriile dintre Istru, Carpaţii Păduroşi, Don şi Tisa din vremuri imemoriale, adică înainte de venirea indo-europenilor, tracilor, cimero-tracilor şi sciţilor, iar istoria ne găseşte tot pe aceste locuri, te întreb plin de supărare: nu cumva ai scris toate aceste trăsnăi când erai la balamuc? Deci nu mai suntem traci ci băştinaşi geţi begeţi. Aici ilustrul istoric ne dezvăluie că există şi o limbă tracă pe care o cunoaşte el şi câţiva iniţiaţi în această taină iar numele de neam al strămoşilor noştri nu poate fi scos nici din indo-europeană şi nici din tracă. Aşa-i când lungeşti o minciună, devine atât de străvezie că o descoperă oricine.

Ne mai spune Pârvan că din vremi imemoriale, trecând prin secolul VI î.e.n. daco-geţii au fost pe aceste meleaguri fără întrerupere

iar din centrul carpato-danubian au avut mai multe năvăliri ajungând şi peste… traci! Asta-i, magistrul şi-a uitat pe undeva războjul şi o dă la plesneală pentru că chiar dacă mulţi văd şi citesc, foarte puţini pricepesc! Adică nu a existat nicio invazie tracă peste populaţia carpatină ci invers aşa cum o spune chiar el şi unele izvoare antice! Recunoscând interpretarea forţată asupra textului lui Herodot ne spune la p. 32 „În adevăr este drept că Herodot nu cunoaşte pe geţi decât între Balcani şi Dunăre, şi anume încă din sec. VI (vezi toate citatele la Tomaschek), şi că nici la Herodot şi nici mai târziu până la Ptolemaios al lui Lagos, câmpia munteană nu este clar descrisă de nimeni, iar la Dunărea de Jos este închipuită chiar de Herodot (V, 9) un fel de pustiu unde geţii şi scythii ar fi deopotrivă vagabonzi… iar aici, între Carpaţi şi Dunăre, nu e loc pentru alţi thraci decât pentru geţi, cari locuiau compact malul drept până la vărsarea în mare, şi cari locuiau de asemenea sub numele de carpi toată Moldova de miazăzi".

Să spui numai pe baza unor probe arheologice selectate tendenţios şi a unor ipoteze trăsnite că se poate scrie istoria unui popor, asta miroase a mişelie. Iar când faci asemenea mişelie din simbria Satanei, asta se cheamă trădare de Neam şi Ţară!

Pentru a ne mai linişti puţin din sminteala provocată de năbădăile „ştiinţifice" ale lui Pârvan, am să dau un citat lămuritor din Strabon care în Geografia VII, 3 ne spune cine erau tracii: „Grecii cei vechi au socotit pe geţi ca un popor trac ce locuia pe ambele maluri ale Istrului. De asemenea sunt traci şi mysii, care acum se numesc moesii şi din care se trag mysii ce locuiesc acum între Lidia, Frigia şi Troada. Tot precum frigienii nu sunt altceva decât bridge, de asemenea sunt şi ei neam de traci. Şi de aşijderea din această gintă se trag şi mygdonienii, bebrycii, medobithinienii, bithinienii, thinienii şi poate şi maryandinii. Numai că aceste popoare trace au părăsit cu totul Europa, în vreme ce mysii au rămas pe loc… Geţii vorbesc absolut aceeaşi limbă ca dacii. Dacă acum, noi ceilalţi greci cunoaştem mai bine pe geţi, asta este că aceştia şi-au schimbat necontenit locuinţele şi au trecut de pe un mai pe altul, amestecându-se cu popoarele Traciei propriu-zise şi în special cu mysii. Acelaşi lucru s-a întâmplat şi tribalilor, alt popor din Tracia, de a primi adeseori în mijlocul lor cete de geţi emigranţi, goniţi din lăcaşurile lor de vecini mai puternici, fie de sciţi, bastarni şi sauromaţi de pe malul celălalt, care nemulţumindu-se de a-i fi expulzat, treceau fluviul după ei şi au lăsat astfel diferite urme în

insulele Istrului şi în Tracia, fie goniţi de iliri, cei mai straşnici duşmani pe care i-au avut de partea de dincolo a Istrului".

Adică să ne lămurim o dată pentru totdeauna, grecii îi numesc pe locuitorii ţinutului Tracia cu numele de traci şi nu din alt motiv, pentru că Herodot când enumeră triburile din această regiune nu spune că ar fi un popor sau trib trac. Mai amintesc faptul că Strabon în Geografia la 28.2, C. VII, 10, scrie despre deportarea în Tracia a unui grup de cinci zeci de mii de geţi din Panonia care s-au răsculat împotriva ocupaţiei romane în anii 6 – 9 e.n. spunând despre aceştia că sunt „un neam de aceeaşi limbă cu tracii". Clar ca lumina zilei, tracii şi geţii erau unul şi acelaşi popor, cu aceeaşi limbă, aceleaşi obiceiuri, dar despărţiţi de un vast teritoriu. Şi asta o spun scriitorii grecii care le-au fost contemporani. Iar denumirile lor naţionale, erau pentru cei din nordul Istrului geţi şi rumuni şi traci sau armâni pentru cei din Tracia cum apare pe tăbliţele de plumb.

Tot ei afirmă în textele arătate că tracii de fapt sunt geţi veniţi din nordul Istrului şi nu invers cum susţin leprele traciste de astăzi ca să dea bine la cei care îi plătesc pentru a ne falsifica istoria!

Îl mai aduc aici de martor pe poetul roman Ovidiu, mazilit la Tomis unde a trăit până în anul 18, şi care spune în poemul Tristele III, că aproape a uitat să mai vorbească latina din cauza graiului tracic şi scitic şi chiar ar fi în stare să scrie „versuri în metrica geţilor". Aceste trei popoare erau înrudite aşa cum arată izvoarele menţionate mai înainte şi vorbeau o limbă comună cu unele specificităţi teritoriale.

Prin aceste făcături suntem martorii unei acţiuni de deznaţionalizare şi transformare în ridicol a identităţii şi specificităţii neamului românesc!

Tot Pârvan ne lămureşte cu mare obrăznicie de ce a pus la cale această ticăloşie după cum scrie la p. 82 „După cum vom arăta în amănunte mai jos, culturii greco-scythe din nordul Mării Negre, îi corespunde în valea Dunării de Jos cultura greco-getă". Adică nu am avut şi nu avem nimic în faţa altora, suntem un popor de maimuţe care am stat în umbra timpului când alţii îşi rodeau călcâiele să alerge, să clădească, să zidească şi să zămislească, halal gândire de român dar este identică cu a ciocoiului fanariot C.A. Roseti de pe la 1880!

În prezent grecii susţin că noi românii şi ceilalţi care se ţin de neam latin la sud de Dunăre, am fi toţi greci latinizaţi şi care au migrat după secolul I al erei noastre către nord până în Carpaţii Păduroşi. Este

exact ce vrea să audă şi mafia cazară ce şi-a dorit în draci o săruire peste spinarea noastră pe acelaşi motiv, noi suntem un popor venit aici după secolul l pe când ei erau băştinaşi!

Dar parcă vrea să se răzgândească Pârvan în nebunia lui când spune la p. 93: „Fapt e, că din pricina confuziei dintre tharcii sudici şi daco-geţii danubieni, de sigur rude, dar nu acelaşi popor, confuzie pe care am văzut-o mai sus şi în cazul lui Dromichaites, al lui Kotelas etc., atâtea obiceiuri, instituţii, credinţe şi chiar fapte istorice pur thracice erau atribuite – şi sunt încă mereu până în momentul de faţă – în chip arbitrar şi geţilor. Acest lucru îngreunează enorm cercetarea şi duce la confuzii regretabile". Dacă este confuzie de ce nu a denunţat-o dar a avut neobrăzarea să ne-o prezinte ca adevăr istoric?

Şi continuă cu o altă zicere la p. 140 „Strabo p. 296: „iar cei de dincolo se cheamă daci fie că sunt geţi fie că sunt thraci din neamul dacic aşezat odinioară în Rhodope". Acum recunoaşte explicit că a avut loc o singură migraţiune, dar din nord în sud până în Tracia unde s-au stabilit o parte dintre geţi sau daci, alţii găsindu-şi sălaş prin regiunile vecine. Pentru a ne buimăci mai mult, dă cu barda în tot tracismul cum se poate citi la p. 166 „Sigur e că, la aşezarea lor în Dacia, slavii au găsit aici o toponimie în mare majoritate thracică şi numai pe ici pe acolo romanică. Acest lucru trebuie bine fixat, dacă nu vrem să atribuim slavilor nume de localităţi neromanice care, totuşi n-au nici de-a face nici cu slavii, ci sunt pur şi simplu toponimice getice, din care mai sus am dat o serie de probe existente până la sfârşitul Daciei romane, pentru că ele fuseseră primite şi de noii colonişti ai acestor ţinuturi şi pronunţate la ţară în chip getic încă mult timp după 270, când procesul de romanizare nu încetează, ci abia a început serios, şi va dura până în secolele VII-Vlll neîntrerupt". Cu asemenea elucubraţii având pretenţii de adevăruri absolute, ajungi repede la balamuc dacă cel care le spune nu te slăbeşte cu sminteala lui. Pârvan o răsuceşte după deget şi scrie la p. 371: „În adevăr, asupra culturii geţilor s-a făcut încă de la Roesler şi Tomaschek greşeala fundamentală de a se scrie cu idei preconcepute. Dar acest lucru este inadmisibil. Geţii au rămas un popor indo-european de mentalitate nordică, în vreme ce, thracii sau amestecat ca şi grecii şi italicii, cu rasa mediteraneeană şi au dat naştere unei culturi amestecate în care multe elemente, în special religioase şi sociale sunt sudice nu nordice".

Ca o secătură neagă tot ce a spun înainte şi aproape că vrea să se

convertească la adevăr, dar asta nu respectă planul celor care l-au plătit să scrie asemenea porcărie. Cartea se încheie cu următoarele concluzii aflate la p. 406: „Începută în sec. lv î.e.n. prin celţi, intensificată din sec. II î.e.n. chiar de romani, occidentalizarea geţilor din Carpaţi nu putea duce decât la un singur rezultat: în momentul când romanii luau definitiv rolul civilizator al celţilor, supunându-i şi pe aceştia, din Gallia şi până la gurile Dunării, formelor de viaţă romane, Dacia era perfect pregătită să devie şi ea romană. Romanizarea Daciei se anunţase de altfel antropogeografic încă de la 1.000 î.e.n., când cultura villanoviană îmbrăţişa şi întreg masivul carpatic. Celţii au mijlocit însă apoi şi elementele materiale ale culturii greco-italice. Iar romanii au tras concluziile: atât etnografic cât şi spirituale"!!!

După asemenea final apoteotic şi apocaliptic pot pune şi eu o întrebare: a fost nebun de-a binelea când a scris asemenea tâmpenii sau una din marile secături ale neamului nostru? Românaşi cu freza-n vânt, pas de înţeleg vreun gând!

Trebuie să mai arăt că Pârvan s-a ferit ca dracu' de tămâie să-i amintească pe pelasgi, hiperboreeni şi arimini, populaţii pe care vechii greci le menţionează de nenumărate ori că au locuit mult înaintea lor în nordul Istrului iar de aici pelasgii au migrat în sud ocupând toată peninsula balcanică şi insulele ionice unde i-au găsit în descălecatul lor. Dar toată făloşenia şi sminteala lui năimită din pungă mozaică, se bazează pe dogma indo-europenismului, care, aşa cum am demonstrat mai sus, este o făcătură, pe cale de consecinţă, toată golănia lui Pârvan este tot o făcătură cu iz politic şi multe parale la mijloc sau ceva cocoraţii academice vrednice de orice trădător.

Dacă vom persista în năravul nostru de a căuta numai pârvotraci, popândaci, cotcodăci şi alte seminţii de poponeţi, atunci vom fi ceea ce am fost; o turmă vorbitoare cu supuşenie străină prin năimiţi mioritici, mânată de bande de lichele şi de tâlhari, purtând dispreţul celor din jur.

Neamul Ales şi Tara Sfântă

Greu de crezut şi acceptat că această sintagmă se referă la strămoşii noştri şi ţinutul locuit de ei. Şi totuşi acesta este adevărul, adevărat! Ideea vine din străfundurile gândirii neamului nostru şi o găsim în miturile geţilor pe care le-am păstrat neverosimil de bine, în scrierile esene, şi texte antice care au recunoscut strămoşilor noştri un

merit unic pe care românii de azi îl ascund cu ură! Ca să fie cântare cu crezare, trebuie să o iau din vremurile cele vechi când grecii nu mâncau curechi, iar geţii nu spuneau minciuni ca o turmă de nebuni. În Iliada, Homer spune despre pelasgi că erau neam ales de Dumnezeu, şi trebuie să mărturisim că nu l-am năimit să ne urce aşa de sus, iar răbojul timpului încă nu scosese neamul buricaţilor tăiaţi împrejur cu revelaţiile lor drăceşti. În Cântul X al poemului homeric, aheii atacă pe troieni şi aliaţii lor din afara cetăţii enumeraţi mai jos:

„Pe de o parte spre mare sunt carii, peonii arcaşii.

Divinii pelasgi, cauconii precum şi telegii;

La fel îi numeşte şi Eschil în scrierea Rugătoarele, ca să ne înceţoşeze cumplit puţina minte ce meşteşugit ea minte să fim ai nimănui pe acest pământ. Dar tot ei spun că pelasgii sunt geţii sau hiperboreenii din nordul Istrului, veniţi în Peloponez înaintea aheilor, fiind de fapt băştinaşi.

Un alt neam arimin, pomenit în Iliada, ionii care trăiau în Ionia, spun şi ei prin urmaşii din zilele noastre – irlandezii – că erau un neam divin sau ales de Creator. Cuvântul ion în irlandeză are şi sensul de viţă aleasă sau neam superior.

Herodot spune că regii Traciei adorau dintre toţi zeii mai mult pe Armis, divinitate care apare pe mai multe monede la nordul Istrului sau Sarmis cum îl găsim scris pe tăbliţele de plumb, pe care îl considerau ca întemeietorul dinastiei lor. Iniţiaţii orfici, amintiţi de Ovidiu, spuneau în ritualurile lor cultice ceva ce sună foarte frumos la urechile mele: „Al meu neam e din Cer”. Poetul latin, pe la începutul secolului I al erei noastre scrie Pontice II, 9 Lui Cotys care este o scrisoare adresată conducătorului geţilor şi spune: „Odraslă de regi, Cotys, a cărui origine nobilă se ridică până la Eumolpus… Strălucirea neamului tău îţi impune aceasta, este datoria neamului nobil scoboarâtor din zei, ţi-o pretinde aceasta însuşi Eumolpus preastrălucitul autor al neamului, ţi-o pretinde aceasta însuşi Erichtonius, înaintea lui Eumolpus”. Textul conţine un enunţ inacceptabil pentru cultura română; geţii şi tracii erau unul şi acelaşi popor, cu aceeaşi limbă şi aceeaşi religie, fiind cunoscuţi ca neam scoborâtor din zei. Eumolpus era una din căpeteniile tracilor şi întemeietorul templului de la Eleusis, dar Pausanias spune că ei erau numai preoţii slujitori, lăcaşul fiind întemeiat de hiperboreeni. Şi să venim petoriştea noastră să ascultăm zicerile strămoşeşti şi cele de pe

tăbliţe.

Epigramistul roman Marţial (40 – 103), era cunoscut ca cel mai mare meseriaş în acest domeniu, încântându-l şi pe împăratul Domitian cu meşteşugul vorbelor sale. În Epigram. IX, 46 dedicată prietenul său Marcellius care făcea parte din trupele romane ce plecaseră la Istru în anul 86 pentru a lupta împotriva geţilor neîmblânziţi de civilizaţia romană, Marţial scrie că iubitul lui oştean de gând şi faptă va vedea lumea fabuloasă şi miraculoasă a hiperboreenilor şi cerul getic cu osia lumii, alături de muntele faimos în legende unde a fost înlănţuit şi chinuit Prometeu… Iată şi stâncile lui Prometeu. Iată şi muntele acela faimos în legende. Când tu vei contempla aceste stânci în care răsună durerile imense ale bătrânului, vei zice: Da, el a fost încă mai tare decât aceste pietre tari, şi la aceste cuvinte tu vei putea să mai adaugi că: acela care a fost în stare să sufere, a putut într-adevăr să făurească şi neamul omenesc".

Din cea mai nebuloasă antichitate, când falnicii geţi sunt amintiţi că luptă în războiul Troiei şi până către sfârşitul secolului I al erei noastre când este datată ultima sursă de informare, timp de peste 1300 de ani, izvoarele scrise venite chiar de la neprietenii noştri, grecii şi romanii, spun despre strămoşii noştri geţi, că erau scoborâtori din zei şi deci „fiii luminii", din care s-a născut întreg neamul omenesc care apoi s-a răspândit, prin migraţii succesive către cele patru zări. Dar acesta este numai un exemplu de felul cum ne-au falsificat grecii, ivriţii şi apoi iudo-sataniştii istoria şi cultura strămoşească.

Din faimoasele legende ale Muntelui Sfânt, amintite şi de Marţial, nu a mai rămas nici urmă în cultura lumii antice deşi el le cunoştea bine pentru că făceau parte din patrimoniul spiritual al multor neamuri şi nu cum ne-au prezentat leprele greceşti pline ochi de elitism, că am fi fost un popor de sălbatici şi proşti.

Ţara lor era o Ţară Sfântă pentru că era locuită de un popor născut din Tatăl Ceresc sub binecuvântarea crucii şi a Legii Adevărului şi Dreptăţii unde cunoaşterea şi faptele bune erau singurele căi de a deveni OM. La ivriţi şi după anul 381 şi la iudeo-creştini, necunoaşterea, frica, viclenia, lăcomia, crima, ura împotriva neamului omenesc şi jertfele către templu sau biserică în aur, argint şi alte scumpeturi drăceşti, îţi făceau drum către întunecimea Sa Iahwe.

Geţii aveau o religie monoteistă în frunte cu bătrânul Sântu, Gog, Dumnezeu sau Tatăl Ceresc, un bătrân bun şi generos cum aminteşte şi

poetul latin şi cum apare pe numeroase tăbliţe, care a izvodit toate cele văzute şi nevăzute. Nici urmă sau visare de vedenii, tâmpenii, revelaţii, fumigaţii, minuni pentru nebuni şi fel de fel de conspiraţii ivrite. Despre acest neam ales de Satana din care se pretinde că a curs şuvoi de revelaţii şi toată înţelepciunea lumii, antichitatea ne-a lăsat scris că se întrecea în cele mai josnicie ticăloşii şi imoralităţi, iar ei se fălesc şi astăzi cu mare obrăznicie că ar fi ieşit chiar de sub poala Talpei Iadului în cele mai întunecate străfunduri ale locului blestemat, fiind „fiii întunericului" de care erau atât de îngroziţi esenii în Palestina, iar acum ne-a ajuns urgia pe cei mai mulţi dintre noi.

O legendă spune cum Dracu' a lăţit pe furiş Pământul crezând că îl păcăleşte pe Dumnezeu şi-l va stăpâni el… Dumnezeu care se făcea că doarme, zâmbi iar când Dracu' îi pomeni de promisiunea făcută de cu seară de a blagoslovi Pământul, îi zise făcând aluzie la cutreieratul de peste noapte în formă de cruce.

— Ce să-l mai blagoslovim că l-am blagoslovit astă-noapte! În alta găsim că „pământul e sfânt, căci el s-a jertfit dând din trupul lui, pentru ca Dumnezeu să facă toate cele ce le-a făcut pe pământ. De aceea trebuie să ne închinăm şi să batem mătănii, să-l sărutăm, că el ne dă toate roadele care ne hrănesc şi ne poartă pe trupul lui. Nu e bine să-l vorbim de rău, să-l înjurăm sau să-i aruncăm vorbe urâte. Noi, oamenii, nu suntem altceva decât pământ schimbat prin suflul lui Dumnezeu. E tot aşa de mare păcat să baţi pământul, după cum e mare păcat să-ţi baţi părinţii trupeşti. Şi să-l iubeşti mai mult, să se îngrijească de el şi să-i dea tot ce trebuie, căci şi aşa e destul că-l bat balaurii cu piatră. El e tare bătrân căci aproape e deodată cu Dumnezeu. Pământul stă pe ape cum ar sta o frunză de nufăr. Dar pentru că e greu, că ţine atâta grozăvie de oameni şi de animale şi de câte metale sunt ascunse în măruntaiele munţilor, s-ar scufunda dacă nu s-ar sprijini pe patru stâlpi, care, la rândul lor, se sprijină pe patru peşti mari". Pe tăbliţa 3 unde apare pentru prima dată această expresie, se povesteşte trecerea cabirilor la religia geţilor iar pământul sfânt este scris prim + im (im: pământ, nămol) …Pământul care este pătruns de veneraţie pentru puterea sfintei cruci a dat pui (s-a înmulţit). Eu am mers plin de nelinişte la neamul care trăieşte într-o mare poiană din pădure să văd aievea minunile crucii. Am alergat, am cercetat cu măsură şi am botezat cu vin mulţimea înfrăţită ce mustea de evlavie". Această gândire devine şi mai bine exprimată în timpul lui

boero Bisto unde se aminteşte pe tăbliţa 41 de răutăţile lui Gelu cel roşcat, comandant de oaste şi felul cum a fost pedepsit pentru ceva trădări… Este luat şi azi a fost purtat într-un senic negru prin cetate. Cei care l-au ajutat au fost găsiţi ascunşi în ocolul vitelor, aduşi în cetatea geţilor iar adăposturile lor au fost dărâma-te cu berbecul. Puţina cenuşă a fost împrăştiată peste ţara sfântă (patri de-o) şi dată sfântului Donizeto". Moartea lui Ili răstignit pentru că a apărat credinţa în puterea crucii, a fost pentru neamul nostru o nouă dovadă a valorilor spiritualităţii religioase. Pe tăbliţa 50 junele boire Biseto spune că şi-a adus soaţă bastarnă în neamul rumunilor din Sfânta Geţie (dio Geta) iar tăbliţa 66, turnată în Sfânta Geţie (die Gitii) ne povesteşte despre o solie ce se pregătea să plece la Roma pentru a aduce pacea.

După primele încâlceli cu Fuscus în care geţii au fost peniţi rău cum stă scris la tăbliţa 68, conducătorul Gezino este foarte supărat pentru neputinţa lui şi a armosei pe care o conducea… Adunarea neamului a strâns locuitorii să se însoţească la vii discuţii despre robirea florii nobilimii noastre care acum este ţinută închisă ca o pleavă de cânepă. Marea durere a înţepenit adunarea şi pesemne abia bolboroseau între ei. Eu îl chem pe sfântul Zabelo să mă ia pentru că a dat neamului ales de Dumnezeu (on Sent rodie), să-şi bea (ducă) existenţa viitoare cu vasul sărăciei (copilului fără părinţi). Eu Gezino spun că nenorocirea ne-a fost adusă pe tavă de lăudărosul român Sando Pantelo". Iar această gândire este accentuată de tăbliţa 58 care spune o meditaţie profundă asupra răstignirii lui Ili, şmecherit de lepre în Iisus, al cărui nume pe tăbliţe este scris Iosius… Neamul nostru a fost ales primul să iasă din gunoaie şi să aducă laude prin miel, să se închine şi să ţină calea a dreaptă. Această cinste nu s-a oprit aici şi a călătorit cu toiagul la urmaşii minunatei mame a geţilor şi tracilor". Asta o spun tăbliţele la anul 30 al erei noastre, confirmând ce i-a scris Ovidiu cu ceva ani în urmă lui Cotizo, conducătorul neamului get. Unii traci mai şmecheraşi cum spune tăbliţa 31 turnată în secolul III sau începutul secolului II î.e.n., au făcut cu de la sine voie, ceva adăugiri credinţei strămoşeşti stârnind supărarea dabo geto, care i-a stropşit pentru nelegiuire. Tare bine ar fi pentru neamul nostru să se scoale ceva români de viţă aleasă să stropşească liota de nelegiuiţi ce s-au înstăpânit pe Ţară!

Scrierea esenă intitulată Comuniunile confirmă ideea de „Ţară

Sfântă" pentru pământul nostru strămoşesc, autorii textului fiind geţii plecaţi din Carpaţi care se duceau în Palestina pentru a răspândi învăţătura lui Sântu în toată lumea… După cum fiul moşteneşte pământul de la tatăl său, / Tot aşa, noi am moştenit Pământul Sfânt de la părinţii noştri". Cum manuscrisul este scris cu mult timp înainte de anul 90 când ivriţii şi-au canonizat făcăturile lor, acesta se poate constitui ca o dovadă de netăgăduit că Geţia, a fost Ţara Sfântă din antichitate, iar nişte jeguri criminale au falsificat atât de bine istoria, că nici astăzi nu am reuşit să scăpăm din plăsmuirea lor satanistă, pretinsă a fi revelată lor de Satana sau Iahwe.

Mioriticii care au ajuns pe malurile Nilului pe la sfârşitul mileniului lv î.e.n. Îşi spunea neam ales, zămisliţi din păstorul ceresc Anti (An: Creatorul + ti: neam, clan), iar ţinuturile pe care locuiau, le considerau ţări sfinte după cultul practicat de centrul de putere al fiecărei nome.

Neamul nostru plecat din Carpaţi şi care s-a oploşit între Tigru şi Eufrat, emeşii se considera neam ales de Creator (sang: neam, clan + şi: nobil, ales) iar ţara lor era binecuvântată de divinitate, considerând-o ţară sfântă (ki: pământ, ţarină, aşezareten: profet, strămoş + şi: nobil, ales). Chiar dacă ei au plecat de aici pe la mijlocul mileniului lv î.e.n. totuşi au rămas destui locuitori care să ducă mai departe limba, tradiţiile şi credinţele religioase. Mitul poporului ales de către Creator este foarte vechi pe meleagurile mioritice şi de aici el a fost dus în Ki-en-gi. Lista regală din Larsa începe cu regii mitici în felul următor: „Când împărăţia a coborât din ceruri, împărăţia se afla la Eridu. În Eridu era rege Alulim, a domnit 28800 ani. Alalcar a domnit 36.000 ani, alţi doi au domnit 64.000 ani. Eridu a fost nimicit, regatul lui a fost mutat în Badtibir. În Badtibir a domnit Enmentuana 48200 ani" până a „venit potopul lumii, iar după potop au preluat puterea regii popoarelor din munţi". Acest potop are originea în inundaţiile catastrofale care se abăteau primăvara asupra câmpiei dintre Eufrat şi Tigru. Săpăturile arheologice din acest ţinut au arătat că au avut loc mai multe asemenea diluvii nimicitoare. Dar numele Enmentuana înţeles prin semantica eme-gi are sensul de profetul/preotul care a condus neamul creat de Dumnezeu (en: demnitate, preot, strămoş + men: putere regală, cinste, faimă + lu': om, bărbat, familie, neam, a locui; Ana: Creatorul).

În munţii Buzăului există un loc numit ţara Luanei în apropierea

lacului Goteș. Aici este un platou unde se manifestă un fenomen misterios numit de localnici deschiderea porţilor cerului. Uneori apare un nor alb-azuriu de o intensitate deosebită care se menţine o perioadă de timp deasupra acestui platou iar psihicul omului este influenţat de fenomen. Curajoşii care au „testat" această ciudăţenie au dispărut fără urmă. Ştiinţific, poate fi explicat prin teleportare necontrolată iar denumirea dată de localnici este dovada cunoaşterii realităţii de către strămoşii noştri care locuiau aceste meleaguri în urmă cu peste 6.000 de ani! Ţara Luanei are sensul de ţara poporului creat de divinitate iar denumirea lacului înseamnă locul de unde te înalţi la ceruri pentru judecată (god: mulţime, a zbura, ritual de purificare, altar + ea: a mirui, moaşte, judecată). Culturile anglo-saxone au pentru Dumnezeu un cuvânt identic. Elenii cei subţiri de nas spun că hiperboreanul Abaris/Zamolxe când i-a vizitat, călătorea pe o săgeată dată de Apolo/Zabelo iar apariţia sau dispariţia lui nu putea fi urmărită, afirmaţie care ne duce gândul către fenomenul de teleportare pe care marele înţelept get îl stăpânea foarte bine! Iar fenomenele anormale care se manifestă în peştera de la Polovragi, cunoscută de tradiţiei ca „peştera lui Zamolxe" susţin această idee. Tăbliţele confirmă din plin realitatea istorică dar pe care o neagă cu vehemenţă românii specializaţi în plăsmuiri şi sfinte făcături. Amin!

Edda veche sunt texte ale goţilor ce au migrat în prima parte a secolului al erei noastre din Scandinavia pe cursul fluviului Volga până au ajuns la Marea Caspică şi Marea Neagră. În aceste ţinuturi au luat contact cu geţii iar aceste legături au durat până la mijlocul secolului V al erei noastre. Din această convieţuire, goţii şi-au creat propria mitologie dar influenţată foarte puternic de cea getică. Pentru elucidarea culturii strămoşilor noştri, aceste scrieri sunt o sursă importantă de informaţii. Pomenind de aseni – eroii geţi care mureau în timpul luptelor pentru apărarea gliei străbune şi se duceau la Zamolxe, găsim amintite în scrierea norvegiană neamurile alese sau sfinte în Cânturile zeilor, Voluspa

„Rog să-mi dea ascultare neamurile sfinte
Copiii lui Heimdall, cei de vază şi cei de rând;
Părintele care alege doreşte aceasta, deci eu vă voi spune
Poveşti străvechi, amintiri de foarte demult".

Iar în Cântul lui Grimnir spune despre ţara goţilor că este sfântă, adică şi ţara geţilor pentru că aceste popoare locuiau împreună la est

de Carpaţi până la alungarea romanilor din Dacia apoi ca stăpâni peste tot ţinutul geţilor până la năvălirea hunilor.

„Numai Agnar, deci el va domni singur.
El, fiul lui Geirrod în ţara goţilor…
Ţara este sfântă, cea pe care o zăresc.
În apropiere de Aseni şi Elbi;

Din informaţiile prezentate mai sus, vedem că antichitatea cea mai veche începând cu secolul XII î.e.n. cât şi cea clasică, a scris despre neamurile arimine – pelasgi, ioni, traci, geţi – că erau Neamuri Alese de Creator iar ţările lor erau binecuvântate de divinitate, deci erau „ţări sfinte", şi toate aceste izvoare sunt de la greci şi romani, popoare care ne iubeau precum sarea în ochi! Şi norvegienii prin miturile lor adunate în scrierea Edda, unele preluate din cultura geţilor, păstrează aceste concepte despre toriştea străbună: Geţia era ţara sfântă iar geţii erau poporul ales de Dumnezeu pentru răspândirea religiei crucii.

Despre credinţele ivriţilor, cele mai vechi izvoare sunt de la mijlocul secolul III î.e.n. venite de la preotul egiptean Manethon, care îi consideră o adunătură periculoasă de leproşi la trup dar şi la minte de care trebuie să te fereşti şi să îi ţii mereu la distanţă. Ariminul/armânul Hecateu din Abdera, oraş în Tracia, şi-a dus o parte din viaţă în Egipt la Alexandria la curtea regilor macedoneni ai dinastiei Lagos, în secolele lll-ll î.e.n. cunoscând „la faţa locului" comunitatea mozaicilor şi începuturile furibundelor revelaţii. În tratatul Despre Egipt, amintind de iudeii din această ţară, scrie că sunt un popor lipsit de tradiţii şi istorie, care nu a dat lumii nimic în cultură, trăind într-o lăcomie şi minciună veşnică. Diodor din Sicilia în Biblioteca istorică, preia un amplu citat din scrierea tracului din Alexandria în Cartea XL, netradus încă în cultura română pentru că „nu dă bine" la maimuţăreala „poporului ales". Esenii încă din secolul II î.e.n. scriau despre iudei că practicau un cult satanisnt iar Plutarh, la începutul secolul îl al erei noastre spune acelaşi lucru despre religia mozaică iar despre ţara lor, Iudeea, scrie că este ţinutul stăpânit de Satana. Mai multe scrieri gnostice din primele secole ale erei noastre spun că intrările în iad ar fi una prin Ierusalim iar alta în împrejurimile oraşului. În Bahir, cărticica furăcioasă ce stă la baza Cabalei, rabinul Amora spune pe la mijlocul secolului XIII că porţile Sionului, care stau ca pavăză ţâţânei esoteriei mozaice, sunt în realitate porţile iadului, adică după mintea noastră, Ţara Satanei. Deci nimic ce ar arăta vreo

legătură cu Dumnezeu, ci doar un adevăr cutremurător, ei erau înfrăţiţi cu Satana şi se mândreau cu asta! (Că Satana este fiul lui Iahwe, vezi explicaţiile din articolul Mileniul de întuneric al românilor, capitolul Fariseism şi iudeo-creştinism)

Clocind o nouă mişelie, şărpăria de la Vatican l-a înhăţat pe Scaraoţchi, l-a pomădat să arate mai alb, i-a pus pe cap un comănac, l-a cădelniţat să nu mai pută a pucioasă, i-a dat ţoale de eremit şi cu o cruce uriaşă în spinare punându-l să colinde Palestina zicând că o sfinţeşte. Dar oricine ar fi ridicat straiele preacucernicului eremit, vedea cu groază că este Dracu' în persoană şi nici urmă de sfinţenie, sau altă parascovenie de-a întunecaţilor!

Născocirea lexicală „Ţara Sfântă" pentru Palestina, cunoscută şi ca Ţara Satanei cum spuneau gnosticii şi alţi liberi cunoscători, a fost ticluită de şărpăria de la Vatican către sfârşitul secolului XI, când şi-a pus în gând să cucerească aceste teritorii stăpânite atunci de sarazini. Astfel pornind tăvălugul cruciadelor, prima a fost între anii 1096 – 1099 când cuceresc Ierusalimul. iar ultima, cruciada VIII în anul 1270 – papalitatea a urmărit să prezinte acţiunile militare ca o eliberare a pământurilor de proprietarii de drept, înstăpânindu-se acolo iudeo-creştinii catolici. Zeci de mii de persoane au fost măcelărite numai de dragul ideologiei iudeo-creştine aşa cum scrie peste tot în Tora şi Talmud, iar papistaşii s-au considerat mereu verus Israel. Nesăturându-se cu sângele acestor nefericiţi, Fiara de la Vatican, a hotărât să-şi îmbogăţească meniul drăcesc cu sânge de ortodox şi astfel a organizat cruciada împotriva catarilor în anul 1209, nimicind alte zeci de mii de persoane numai pentru că nu doreau să înghită făcătura satanistă numită Sfânta Scriptură. Pentru că aceşti catari îşi aveau rădăcinile în lumea vlahilor, a zis că trebuie să taie răul de la rădăcină, ordonând regelui ungurilor Bela lv în ianuarie 1238 să pornească o cruciadă împotriva regelui Ioan Asan îl al româno-bulgarilor pentru a-i aduce cu sabia la catolicism pe „schismaticii ortodocşi". Aceasta a fost dintotdeauna adevărata faţă a iudeo-creştinismului! Deci nici urmă de „ţară sfântă" sau „neam ales", ci doar cules de Talpa Iadului pentru că era cel mai mic din lume, cel mai îndrăcit şi cârmuit cu mare pricepere de Satana pentru a subjuga întregul neam omenesc, cum se laudă ei pe toate paginile Torei şi Talmudului!

Amin neam hulit!

Apa sfântă chiar dacă este menţionată de mai multe scrieri vechi, nimeni dintre istoricii noştri nu au amintit de Istru că era considerat sacru atât de geţi cât şi de străini. Ovidiu spune în Ponticele III, 4 „Nici vorbele mele nu le citeşti, ale mele care sunt surghiunit la Istru, fluviu din care beau geţii ce cu greu se supun" adică fluviul avea un rol purificator pentru strămoşii noştri cum este acum agheasma. Dionysius care a trăit în sec. I şi a scris în versuri o Descriere a pământului ne lămureşte: „În apropiere de Rin izvorăşte Istru cel sacru" iar Strabon completează aceste date cu zicerea din Geografia VII, 3: „... Fluviul are şapte guri, dintre care cea mai mare se numeşte Hierostoma (Gura Sfântă) de la care până la Pence este un drum pe mare de 120 stadii... Şi de asemenea peştera în care se retrăgea (Zamolxe) s-a considerat sfântă şi se numeşte şi astăzi Munte Sacru dar adevăratul său nume – care se dă şi unui râu ce curge la poalele sale – este Cogaeon". Şi mai târziu în secolul XII, Eustathius care a scris numeroase comentarii la evenimentele cunoscute din antichitate spune: „În apropiere de Rin izvorăşte, dintr-un loc ceva mai sus Istrul, care de obicei se numeşte sacru", iar după spusa acestor scriitori, Istru, de la izvoare până la vărsare era sacru. Muntele din centrul Geţiei era numit Muntele Sacru unde se afla şi peştera sacră locul de meditaţie al marelui înţelept Zamolxe. Pe cale de consecinţă toată ţara geţilor era considerată sacră pentru că era înconjurată de o apă sacră iar pe tăbliţe apare această formulare – dio Geta (Sfânta Geţie) – de mai multe ori. Aceste informaţii au fost ocultate cu bună ştiinţă pentru că ele contraziceau în totalitate dogma iudeo-creştină şi întreaga istorie de început a Europei creştine! Dar mai sunt şi alte argumente care nu pot fi tăgăduite! În textul comunităţii esene intitulat Comuniunile se spune pentru mintea oricărei lepre iudeo-cretine, că: „Toate apele pe care le-a făcut Creatorul sunt sfinte".

Populaţia europeană din nordul Japoniei, spune că a venit de undeva din vest din ţara Şireta-ku, ori această informaţie se leagă cu povestea noastră de mai sus. În emegi cuvântul ku are sensul de sfânt, purificat, sacru, adică ţara cu apa sfântă Şiretu, sau ţara sfântă Şiretu, cu râul de la estul Carpaţilor, adică de lângă muntele sfânt. La est de Prut este fluviul Nistru care trebuie înţeles ca Ni-Istru unde particula ni în emegi are sensul de jertfă, împărtăşanie, veneraţie, copil abia născut. Aceste informaţii dovedesc indubitabil că tot pământul din jurul muntelui sfânt – Carpaţi – înconjurat de apele sfinte Istru şi

Niistru, se numea ţara sfântă.

O tăbliţă emeş spune că templul NinGal a trimis spre vest o corabie în insula Dilmun, călătorie care a durat 2 ani şi s-a întors cu aur, minereu de cupru, pietre preţioase şi piatră pentru realizarea statuilor şi vaselor. Unii istorici au considerat insula Bahrein drept Dilmun, dar aceasta nu a fost locuită mai devreme de secolul VI e.n. Alţii confundă vestul cu estul şi spun că insula Dilmun este Ceylonul. Ambele ipoteze sunt greşite. Pe hărţile din secolul l între vărsările în Istru ale râurilor Olt şi Vedea, fluviul se bifurca şi forma o insulă pe care era cetatea Dimum. Cum cea mai veche scriere din lume a fost descoperită la Tărtăria iar tăbliţele geţilor dovedesc fără tăgadă că petoriştea strămoşească meşteşugul scrisului era foarte răspândit, insula Dilmun din scrierile emeş este insula cu localitatea Dimum unde s-au descoperit numeroase vestigii arheologice din mileniile lv-ll î.e.n. Pentru că tot aici era şi raiul unde se retrăgeau sufletele celor vrednici, emeşii de fapt păstrau în amintire locul de unde au migrat fiind considerat un loc sfânt. Ei aduceau din acest loc aur, minereu de cupru, pietre preţioase şi piatră pentru realizarea statuilor şi vaselor dovedind că această insulă era un teritoriu mult mai mare unde existau munţi cu exploatări miniere şi cu piatră bună pentru prelucrat dar şi numeroase lăcaşe de cult şi de civilizaţie unde se scria vârtos şi se venerau anumite duhuri. Dacă venim dinspre Marea Neagră, vedem aici că Istru şi Ni-istru îmbrăţişează împreună o mare întindere de pământ ce are forma unei insule şi care a fost dintotdeauna teritoriul locuit de strămoşii noştri, iar în parte, de noi în prezent. Geografic, acest teritoriu este mărginit de Niistru la nord şi nod-est, Marea Neagră şi Istru la sud şi sud-vest iar la nord şi vest este Tisa sau tot Istru, prin generalizare insula Dilmun este localitatea Dimum de pe malul drept al Istrului dar şi tot teritoriul cuprins între Nistru, Marea Neagră şi Istru. Dar în mitologia emeş sufletele celor răposaţi veneau din îndepărtatul Ki-en-gi tot în ţinutul Dilmun – raiul celor fericiţi unde erau judecate pentru faptele săvârşite în lumea pământească. Legenda a fost cunoscută şi de greci care ne amintesc în scrierile lor de insula fericiţilor undeva la gurile Dunării unde se duceau sufletele eroilor să se odihnească. La fel se spune în Avesta şi Cartea lui Eno că raiul este undeva la marginea miazănoapte.

Pe malul drept al Istrului în apropiere de insula Dimum, se varsă râul Iantra la cca. 20 km în aval de vărsarea râului Vedea de pe

malul stâng. Mai avem informaţii preţioase despre trecutul îndepărtat al ţării noastre şi în Apocriful Genezei unde Mătuşala fiind în încurcătură se duce la tatăl său Enoh, care locuieşte în rai la capătul lumii pentru a-i cere sfatul: „23 Şi el se duse la capătul pământului la Parwaim şi l-a găsit acolo…24 Şi el spuse lui Enoch, tatăl său…” În limba română veche avem cuvântul pârva cu sensul de cel dintâi, primul, cel mai bun dar mai avem localitatea Parva un vechi centru minier iar im are sensul de pământ moale, noroi, ţinut. Denumirea din text se poate interpreta ca primul tărâm făurit de Dumnezeu sau primul ţinutul locuit şi a apărut în memoria colectivă a iudeilor datorită relaţiilor directe ale acestora cu neamul geţilor din Carpaţi prin intermediul canaaniţilor sau filistenilor. În tăbliţa 3 unde Zamolxe îşi povesteşte vizita la cabirii din insula Samos spune despre ţinutul natal că este binecuvântat de puterea crucii şi scrie astfel + im. Tara este amintită şi în II Cronici, III, 6 de unde Solomon şi-a adus aurul pentru Templu. În ţinutul Maramureşului în localitatea Târgu Lăpuş s-a descoperit o sabie de bronz datată în sec. XII î.e.n. dovedind că în regiune era cunoscut mineritul de foarte multă vreme. Acest statut de ţară sfântă pentru ţinutul dintre Nistru, Marea Neagră şi Istru, este menţionat de emeşi pe la sfârşitul mileniului III î.e.n. apoi de iudei în secolul X î.e.n. de unde aduceau aur, de vechii greci începând cu secolul VI î.e.n., Strabon în prima parte a secolului I şi de tăbliţele de plumb ale strămoşilor noştri care stau ascunse de canalii şi lifte criminale, astfel ca să fim sub oblăduirea lor turmă de dobitoace cuvântătoare.

Limba geta/rumuna

Acest domeniu ca argument unic şi de necontestat al latriniştilor privind dispariţia limbii vorbită de rumuni/geţi după măcelul romanilor este trăsnaia unor indivizi năimiţi, smintiţi sau smoniţi. Pentru deslușirea textelor de pe tăbliţele de plumb descoperite la Sinaia, am folosit Dicţionarul de arhaisme şi regionalisme realizat de Gh. Bulgăre şi Gh. Constantinescu-Dobridor apărut în anul 2000 şi care are cca. 35.000 cuvinte. Peste 95% din cuvintele folosite în scrierea acestor tăbliţe se găsesc în formă identică sau apropiată în această lucrare. În anul 1966 a apărut la Editura Ştiinţifică un Dicţionar latin-român care are 7350 cuvinte. Dacă povestea latinităţii neamului român ar fi adevărată, atunci mare parte din aceste cuvinte ar trebui să se găsească în formă identică sau foarte apropiată în arhaismele şi regionalismele româneşti din dicţionarul amintit mai sus. Aceste două

dicţionare au un singur cuvânt comun în formă identică – ursa, şi aproximativ 100 în formă apropiată! Minciuna este mai mult decât evidentă şi pentru a o masca, atunci când se discută despre latinitate, lichelele scot la atac limba română contemporană care are multe cuvinte cu sonoritate latină, dar intrate în fondul lingvistic în secolele XIX şi XX din cultura franceză. Iar când nici această şmecherie nu ajută la marea plăsmuire, se scoate din pălărie limba latină populară, o invenţie şugubeaţă pe care nu a văzut-o sau auzit-o nimeni dar maeştrii în minciuni o pot achipui de câte ori doresc să găsească ouăle de aur a latinităţii răsăritene! Am să aduc lumină şi în direcţia întunericului şi a întunecaţilor. Homer ne spune în Iliada că Troia avea trupe de mercenari misi care au luptat alături de troieni împotriva aheilor. Dar troienii sunt strămoşii romanilor. În vestul Troadei pe la mijlocul mileniului II î.e.n. s-au aşezat misii, populaţie getă de pe malul drept al Istrului, care şi-au numit ţara tot Misia în amintirea celei părăsite. Au trăit în înţelegere cu troienii şi i-au ajutat la mare necaz, dovedind că aceste populaţii se cunoşteau cu mult înaintea cotropirii Geţiei de către romani. După distrugerea Troiei, populaţia a plecat în bejenie către alte meleaguri, unii pe mare alţii pe uscat până s-au întregit iar în Italia. Pe drum s-au însoţit cu sabelii populaţie din neamul sabinilor care s-au aşezat în nord-estul Romei, ţinutul Apeninilor.

Dar sabelii sunt sabeii, neam scitic sau getic amintit şi la Istru iar Pliniu în secolul l spune despre neamul sacilor din Persia că se numeau aramei după limba greacă şi aramani după limba latină. Persae illos (Scytharum populos) Sacas în universum appellavere a proxima gente, antiqui Aramaeos" În egipteană cuvântul *saba* are sensul de înţelept, învăţat sau dascăl, iar o ramură a lor s-a stabilit în peninsula Arabia, formând regatul sabeilor cu capitala în oraşul Saba. În regiunea munţilor Apenini exista oraşul Ariminum iar Jupiter purta în vechea religiei a populaţiei locale epitetul de armunos sau armunis. Geţii aveau ca divinitate a naşterii vieţii din lumină şi a binelui pe Sabelio/Zabelio iar strămoşul lor ancestral era Moş Ariminus sau Arumunus. Herodot pe la mijlocul secolului V î.e.n., scrie în Istorii că tracii erau de acelaşi neam cu geţii şi în altă parte că: „geţii şi dacii sunt un singur popor dar numiţi diferit după ţinutul în care locuiesc", iar Strabon (64 î.e.n. – 23 e.n.) scrie în Geografia sa că: „Există şi o altă împărţire a ţării, o împărţire mai veche, astfel că unii se numesc daci

alţii geţi. Geţi se numesc cei din Răsărit care sunt la Mare iar numele de daci se dă populaţiilor de la Apus, cele care trăiesc lângă germani. Dacii/Davii vorbesc aceeaşi limbă ca şi geţii. Dacă noi grecii îi cunoaştem mai bine pe geţi, cauza e că aceştia şi-au schimbat necontenit aşezările şi au trecut de pe un mai pe altul al Istrului, amestecându-se cu tracii şi cu misienii iar limba tracilor era identică cu a geţilor". Este o neghiobie să-l acuzăm pe istoricul roman că era beat când a scris asemenea informaţii pe la începutul secolului I al erei noastre despre limba noastră cea străbună. Şi tot el spune despre gali pe care grecii îi numesc galati că sunt fraţii romanilor! Cu ceva timp mai devreme, Diodor din Sicilia în scrierea Biblioteca istorică, apărută pe la anii '30 î.e.n. spune despre Galia în cartea XV „Galia este locuită de numeroase popoare, unele mai mari, altele mai mici. Cele mai mari numără vreo două sute de mii de bărbaţi, iar cel mai puţin numeroase, vreo cincizeci de mii; printre ele se află un neam înrudit şi aliat cu romanii – din timpuri străvechi – iar prietenia lor dăinuieşte până în zilele noastre".

Adică adio latinitate!

În poemul Tristele al lui Ovidiu (43 î.e.n. – 17 e.n.), geţii şi sarmaţii sau sciţii ne apar ca două popoare vecine şi înrudite. Tot el face o afirmaţie năucitoare cu privire la grecii din Dobrogea: „Limba greacă sună aici mai mult a getică, fiind amestecată cu multe getisme (Grajaque quod getico mixta loquela sono)". Dacă până şi grecii cei ţâfnoşi şi-au „getizat" limba este o neghiobie şi o crimă împotriva adevărului, susţinerea latiniştilor că strămoşii noştri şi-au pierdut limba luptându-se cu romanii. Aceeaşi afirmaţie o face şi Vulcanius dar după 1600 de ani! Marţial, cântăreţul lui Domiţian, îl critică pe palavragiul Philomuses, colportor de zvonuri pe la toate porticurile Romei, care spune numai minciuni şi ştie tot; ştie ce s-a hotărât la curtea regelui parţilor Pacorus, pe câtă oaste se bizuiau cei de pe Rin şi din Sarmaţia, desface ordinele aşternute pe pergament de căpetenia dacilor (Verba ducis Daci chartis mandata resignas) şi vede laurii victoriei înainte ca ea să se ivit. Adică atunci când Gezina şi Diogio se luptau cu armatele romane ale lui Domiţian pentru glia străbună, geţii scriau şi pe pergament nu numai pe tăbliţele de plumb şi asta o spune un roman fără să clipească. Plesni-le-ar ochii specialiştilor noştri pentru îndobitocirea în care ne-au adus!

Arrianus (95 – 175) din Nicomedia, un grec instruit care a ajuns

guvernatorul Capadociei în anul 134, scrie către sfârşitul vieţii lucrarea Arta tacticii militare, unde vorbeşte de călăreţii sciţi adică veniţi din stânga Istrului, ţinut numit şi Sciţia dar care era baştina geţilor, ce luptau în armata romană însă cu steagurile şi armele lor, adică getice. Spune despre instrucţia primită de oşteni că: „... învaţă strigătele de luptă strămoşeşti ale fiecărui neam, strigătele celţilor pentru celţi, strigătele geţilor pentru geţi şi strigătele retice pentru reţi". Dacă în armata romană, soldaţii geţi foloseau propria limbă pentru a se îndemna în luptă aşa cum scrie un funcţionar roman pe la anii 160 – 170 al erei noastre, întreb leprele latriniste unde văd sau aud ele latinizare? Stârpiturilor, pe unde ar trebui să vă bag otrava voastră drăcească numită latinitate? Continuând ideea lui Arrianus, aş putea zice despre voi că strigaţi prostii în limba prostească şi trădări de neam şi ţară în limba trădăria.

Symmachus scrie pe la anul 500 lucrarea Vita Maximini, unde, în cartea a V a despre Maximin Tracul, găsim informaţii privitoare la limba strămoşească a geţilor: „Se relatează că Maximinus... provenea dintr-un sat trac... născut din părinţi barbari dintre care tatăl era din Gothia/Dacia şi mama era născută din neamul alanilor... A fost foarte iubit de geţi ca şi cum ar fi fost cetăţean de-al lor... Şi chiar din fragedă copilărie a fost păstor... în ziua de naştere a fiului mai mic a unui get, împăratul Severus oferea jocuri militare propunând ca răsplată arginţi... acesta deşi tânăr, cu puf pe barbă şi pe atunci neştiutor de latină, i-a cerut împăratului în mod public aproape în grai tracic să-i dea permisiunea de a se măsura cu aceia care deja se luptau la nivel mai avansat". Specialiştii noştri în plăsmuiri sunt în stare să spună că Maximin i-a vorbit împăratului roman în limba tătară, chineză sau amneză numai în getă/tracă/rumună nu, chiar dacă Strabon a scris că limba getă şi limba tracă sunt una, pentru ei însă, este niciuna! Textul ne mai spune că la începutul secolului III, exista poporul get care l-a iubit pe Maximin, dar românii „români" şi patrioţi „de serviciu" au ajuns să iubească numai minciuna şi trădarea, falsificându-se în totalitate istoria şi cultura strămoşească, îndobitocindu-ne în mâlul otrăvitor al latinităţii!

Iordanes scria în Getica pe la anii 550, despre aceleaşi fapte amintite de Symmachus, la paragraful 84, unde ne lămureşte ce „latină" vorbeau neamurile arimine pe la anii '200: „Acesta într-o zi pe când domnea împăratul Severus care tocmai serba ziua de naştere a

fiului său, a venit la armată ca tânăr recrut, după ce îşi petrecuse anii ca păstor la ţară. Împăratul tocmai dăduse nişte jocuri militare, iar Maximin când le-a văzut, deşi adolescent semibarbar, fiindcă se puseseră premii, în limba părinţilor săi, a cerut împăratului permisiunea de a lupta cu militarii pregătiţi pentru concurs".

Textele scrise la mijlocul secolului VI al erei noastre le dă rău în bot latriniştilor cu snoava lor urduroasă şi otrăvitoare! Dacă Strabon ne-a lăsat informaţia că limba tracă şi limba getă sunt una şi aceeaşi, iar Symmachus şi Iordanes spun despre tracul Maximin „pe atunci neştiutor de latină", că s-a adresat împăratului roman de neam get/trac Septimius Severus pe la anul 195 „în limba părinţilor săi". Întreb leprele trădătoare unde se zbenguie veseloasa latinitate prin limba neamurilor arimine? Să le luăm la desluşit şi pieptănat pe îndelete, astfel să nu mai înghiţim gogoşi cu plete şi să ne ploconim în faţa maimuţelor cu ţilindru. Maximin Tracul s-a născut în anul 173, iar fapta la care fac referire cei doi autori se petrece în primii ani de domnie ai împăratului roman Septimius Severus (193 – 211) pe care senatorii de neam romanic îl batjocoreau cu expresia „micul trac". Regatul Traciei a fost transformat în provincie romană în anul 46 al erei noastre şi deci după 150 de ani de ocupaţie a romanilor, canci latinizare printre traci!!! Rău aţi deocheat istoria întunecaţilor! Dacă tracii nici după 150 de ani de ocupaţie romană nu cunoşteau latina, iar soldaţii geţi încorporaţi în armata imperială, cam în aceeaşi perioadă se îndemnau la luptă cu strigătele strămoşeşti, adică limba getă cum am arătat mai sus, este o crimă şi o infamie la adresa adevărului să susţii că geţii, în acelaşi număr de ani şi-au pierdut complet limba, însuşindu-şi latina populară, pe care Arrianus o numeşte fără ezitare „limba getă".

Aceste informaţii dovedesc faptul că istoricii şi limbiştii români au organizat o mare conspiraţie împotriva istoriei, culturii şi identităţii geţilor ca strămoşi ai românilor, pentru a-şi sluji cu mare supuşenie stăpânii ce îi plăteau; şărpăria romanică de la Vatican sub controlul iezuiţilor şi şărpăria iahvistă sub controlul mafiei sioniste.

Pe la anii 396, Paulinus din Nota îşi vizitează prietenul Nicetas care era episcop de Remesiana, la sud de Dunăre şi spune că-i avea sub îndrumarea sa pe geţi şi daci, de pe ambele maluri ale fluviului… Marele istoric al românilor" V. Pârvan în Getica sa are o străfulgerare genială şi spune că prin „geţi şi daci" trebuie înţeleşi „goţii" de pe

ambele maluri ale Dunării iar prin „sciţii" „potrivit limbii literare a vremii" nu sunt decât „locuitorii vechii Dacii dintre Tisa şi Nistru care pot fi goţi sau daci". Iar aceasta este una dintre sclipitoarele tâmpenii cu care se făleşte cu nerușinare cultura română.

Mai găsim în Getica lui Iordanes o informaţie interesantă pentru neamul nostru la paragraful 176 „Căci îi tulburase o mână de goţi federaţi, care cu contele Găina, prădaseră Constantinopolul. Aşadar patriciul Actius, pe atunci şeful armatei, născut în cetatea Durostor, din neamul vitejilor moesieni…prin imense pierderi omeneşti silise trufaşa barbarie a suevilor şi francilor să-şi pună ceafa sub jugul imperiului roman". Faptele se petrec pe la anul 439 dar nu este vorbă că aceşti geţi/goţi federaţi în frunte cu o Găină, au penit rău faimoasa armie a romeilor formată toată numai din cocoşi de soi. Nu numai că existau ca popor vânjos şi năvalnic la nord de Istru, numit geţi sau goţi, ce primeau bani de la bizantini în calitate de federaţi, dar se încumetau să prade capitala Constantinopol, fioroşii geţi ai contelui Găina îndrăznind a pătrunde prin acţiuni militare până în inima imperiului roman. Nu se leagă deloc latinitatea voastră mincinoasă cu adevărul istoric relatat de atâtea ori de izvoarele epigrafice.

Un alt înscris vechi care îi pomeneşte pe geţi sau valahi pe la mijlocul secolului V, este Historia delle azione d'Attila cognominato flagello di Dio apărută la anul 1710, care scrie, că la năvălirea hunilor conduşi de Attila asupra oraşului Aquílea din anul 452, au participat şi corpuri de oştire ale valahilor şi cumanilor.

Şi în scrierile timpurii ale germanilor Nibelungenlied găsim informaţii despre „ducele Rumunc din ţara Valahă" care a venit la curtea lui Atilla împreună cu 700 de oşteni. Această informaţie arată că baştina neamului nostru străbun nu a fost părăsită de geţi sau daci aşa cum minte cu nerușinare Pârvan, iar dacă Rumunc era duce înseamnă că exista o structură statală ce se subordona hunilor dar aveau propria organizare şi armată! Adevărul arătat mai sus este confirmat de mai multe ori de Getica lui Iordanes.

Dar limba şi cultura geţilor, cu tot holocaustul pornit de Miliţia Cristi împotriva lor, a supravieţuit în unele regiuni unde aceste hoarde criminale nu şi-au putut face de cap ca la Roma şi Bizanţ. În anul 1597 apare la Bruxelles, scrierea latină Despre literele şi limba Geţilor sau Goţilor, avându-l ca autor pe Bonaventura Vulcanius. El ne spune în lucrare despre literele getice care au fost chiar înaintea celor greceşti

şi latine şi despre o literatură getică scrisă în limba geţilor din care el a văzut „nişte file rupte din bibliotecile belgice publice, ca nişte rămăşiţe dintr-un naufragiu”. Criminalii acestui naufragiu provocat sunt căpeteniile iudeo-satanismului impus prin foc şi sabie în anul 380 ca religie oficială în imperiul roman. Sigur există şi alte informaţii dar specialiştii noştri în plăsmuiri lucrează numai după plan sau „indicaţii preţioase”.

O altă sursă a dovedirii existenţei limbii strămoşeşti şi după ocuparea parţială a Geţiei din anul 106, sunt inscripţiile cultului mitraic. În număr de câteva mii, aceste inscripţii figurează la capitolul „cultura elenistică” o născocire a culturnicilor occidentali de pe la mijlocul secolului XIX, când descoperind o mulţime de texte care nu puteau fi citite nici în latină dar nici în greacă, au tras ei concluzia, că această limbă o vorbea oştirea lui Alexandru Macedon. Citirea acestor texte „elenistice” este toată falsă şi intră în acea amplă acţiune de manipulare şi falsificare a istoriei şi culturii Europei din secolul XIX, când unii nu mai aveau loc de alţii iar mintea le clocotea ca un vulcan în erupţie.

Mitraismul în imperiu roman a început să se răspândească de la Dunărea de Jos, adică provinciile Mesia şi Dacia, iar pe începutul secolului III, geţii formau baza oştirii romane cum sunt faptele consemnate în atâtea scrieri antice. Scriitorul latin Furnicus Maternus care a scris între anii 346 – 350 lucrarea De errore profanarum religionum, spune că limba de cult în mitraism nu era nici greaca nici latina ci limba lui originală, şi ne cam lasă cu ochii în soare despre obârşia acestei limbi, dar o putem afla foarte uşor dacă vrem. Mitraismul a ajuns în Roma pe la mijlocul secolului l al erei noastre şi începând cu anul 181, a devenit cultul oficial al împăraţilor până în anul 378 când a murit ultimul împărat get Valens, care conducea imperiul roman. Ori acest cult era practicat în special de armată şi funcţionărimea imperială, iar oştirea era formată în mare parte din neamurile arimine ale geţilor, tracilor şi meşilor, dar şi soldaţii altor neamuri din armata romană practicau acest cult. Limba de slujire a mitraismului, era limba getă aşa cum ne spune Arrianus despre soldăţimea getă din armată imperială care îşi folosea propria limbă în treburile militare. Cum originea mitraismului este dovedită arheologic în lumea geţilor din Mesia şi Getia, limba cultică a fost limba getă/rumuna, informaţie venită chiar din lumea latină care nu-i prea

îndesa pe geţi cu mare iubire.

Wulfila (311 – 381), cărturar got spun ei, dar mai sigur capadocian născut şi crescut în Geţia, le-a scris goţilor din nordul Istrului către sfârşitul vieţii o tălmăcire după Tora, într-un alfabet luat tot din tolba neamului arimin. În tălmăcirea lui Wulfila există câteva sute de cuvinte româneşti, şi asta cu 1.000 de ani înainte de pretinsa formare a limbii române! Goţii au format împreună cu geţii din estul Carpaţilor după anul 106 imperiul Amal care a dăinuit până ce l-au distrus hunii în anul 376. Dacă cuvintele româneşti existau în limba gotă când Wulfila a scris cartea, înseamnă că limba getă/rumună era deja formată cu un lexic bogat din care se înfruptau şi alţii! mai rămâne să spuneţi tovarăşi specialişti că neamul get a venit de pe lună sau ai ieşit de sub pământ, la puhoiul de fărădelegi făcut în dauna strămoşilor mei – voi pretindeţi că aveţi alte rădăcini – una în plus nu mai poate distruge prea mult!

Generalul bizantin Belizarie, după ce a învins în anul 553 regatul „ostrogot" creat de Teodoric cel Mare în Italia, şi-a luat numele de GETICUS MAXIMUS pentru a arăta istoriei pe cine a cucerit. Ori nu ştia el cu cine a purtat luptele în Italia, ori istoria este atât de falsificată, încât o rescriere a ei, ar produce un adevărat dezastru la unele bordeie de jeguri alese şi feţe cu educaţie de tâlhari! Dacă tot avem „specialişti" în născociri, propun ca regatul ostrogot să se numească „piticot", iar generalul bizantin se va numi pitico*ticus maximus, de n*u se va supăra răposatul, sau poate că s-a luptat cu un popor de năluci, aşa cum s-au luptat romanii după anul 106, când îi tot atacau nălucile geţilor morţi în luptele din anii 101 – 102 şi 105 – 106!

Dar mai există în literatura antică o altă denumire a limbii geţilor, menţionată sub numele de ausona. Ovidiu, nefericitul roman care a fost mazâlit la Tomis pentru că avea venin pe limbă împotriva lui Octavian, scrie înainte de anul 17, anul morţii sale pe pământuri geţice, în Pontice I, 2, 83 – 84 despre luptătorii geţi următoarele: „Maxima pars hominum necte, pulcherinna, curant/ Roma, nec *Ausonii* militis armatinent". Versurile tălmăcite pe limba noastră zic aşa: „În cel mai înalt grad grupul omenesc al luptătorilor ausoni îşi zăngăne armele şi nu tu frumoasă şi îngrijită Romă, nu tu!

Adică geţilor nu le tremura freza de faima Romei cum ne este de mărturie scrierea lui Ovidiu, aşa cum se întâmplă astăzi cu conducătorii românilor care ajunşi în fruntea mesei, în loc să-şi apere

neamul şi glia de răi şi rele, îi pradă şi îi vând ca pe o turmă de vite.

Prelatul hispanic Paulus Orosius scrie în lucrarea Istorii terminată în anul 417 despre aseni care erau sufletele geţilor ce au murit în luptă şi se bucurau de cinstirea tuturor ca mari eroi iar într-un sens mai larg erau acei oameni pătrunşi de o adâncă înţelepciune a cărţilor sfinte ce te duceau la nemurire.

În anul 448 împăratul Teodosiu îl al Bizanţului trimite la Atila o solie ca să trateze despre birul pretins de huni ca să nu le calce graniţele romeilor. Din delegaţie a făcut parte şi istoricul Priscus care ne-a lăsat informaţia că apropiindu-se de reşedinţa hunilor ce era undeva în Banat a stat de vorbă cu o persoană care a spus că este de neam auson şi băştinaş. La masa dată în cinstea soliei bizantine de către căpetenia hunilor, grecul a stat tot lângă un auson care vorbea cu ceilalţi în *limba ausonă* dar mesenii mai vorbeau în hună şi gotă… apropiindu-se cineva pe care după haina lui scitică eu îl luasem drept barbar, m-a salutat în limba elină zicându-mi: Gaire! Aşa că eu firește m-am mirat că unul dintre sciţi vorbeşte elineşte, căci, amestecătură de neamuri ei se mulţumesc cu propria limbă barbară a fiecăruia, fie cea a hunilor, fie cea a goţilor, ba fie cea a ausonilor, aceia care sunt mai amestecaţi cu romanii şi nu uşor le vine lor a vorbi elineşte, afară numai doară a celor robiţi din Tracia sau de pe coastele Iliriei. În pasajul al doilea Priscus aminteşte că la masa lui Attila apare un măscărici numit Zercon, care făcea pe toţi să râdă împleticind talmeş-balmeş la un loc vorbe luate din cele trei limbi ale ţării, anume limba ausonilor, hunilor şi goţilor. În al treilea pasaj, Priscus ne spune că la acelaşi prânz, un barbar care şedea la masă lângă dânsul şi care cunoştea limba ausonilor, i-a vorbit în această limbă şi Priscus l-a şi înţeles – ceea ce nu se putea întâmpla dacă ausonii nu ar fi avut un grai apropiat de latină cea vorbită de pe atunci pe care o cunoştea solul grec. În textul lui Suidas din secolul X în care este reprodus Priscus este făcută precizarea „iar ausoni înseamnă regi”.

Bizantinul Ioan Cinnamus scrie o Historiae şi la VI, 3 îi aminteşte pe vitejii ausoni: „Iar lui Leon, i-a dat ordin să năvălească cu o armată din altă parte, mai ales cu o nenumărată mulţime de valahi despre care se spune că au fost colonii de odinioară ai italicilor, să atace Ungaria din locurile vecine cu Pontul Euxin, pe unde nimeni până acum, din primele veacuri nu i-a atacat… şi invadând Ungaria au ajuns în mai multe sate populate şi fac o mare pradă. Ucid mulţi oameni şi pe

foarte mulţi îi iau prizonieri şi când s-au gândit să plece de acolo, fac o troiţă de metal pe care o aşază acolo cu următoarea inscripţie: în vreme când la Roma stăpânirea o avea divul Manuel (1143 – 1175), cea mai de seamă glorie a augustei dinastii a Comnenilor»". Deci la mijlocul secolului XII, dar sigur şi mult mai înainte, chiar înainte de secolul l al erei noastre, poporul ales de Sântu, adică neamul geţilor scoborâtor din zei, mai era numit, ausoni, aseni sau eseni.

După căpăţânile istoricilor noştri, geţii pot fi numiţi şi huni, turci sau tătari pentru că tot nu mai interesează pe nimeni istoria românilor de astăzi. În anexa lucrării Fasti Getici o Gotici o adăugire la Storia d'Italia del Medio Evo, istoricul italian Carlo Troya, referindu-se la războaiele purtate de Domiţian cu geţii conduşi de mato Gezina în anul 86, citându-l pe Orosius scrie: „Tacitus spune că nu îndrăzneşte să arate numărul romanilor ucişi, relatează Paulus Orosius care ar fi citit această afirmaţie în cărţile lui Tacitus atunci încă existente, astăzi dispărute. Geţii care s-au distins în această luptă au fost numiţi auseni sau aseni – eroi – pe care Zamolxe îi iubeşte cel mai mult şi autorul lor învăţat crede că au plecat cu Odin în Scandinavia". Astăzi, urmaşii faimoşilor geţi iubitori de Zamolxe, au ajuns un popor de balamuc care urăsc şi trădează glia străbună ca pe o curvă de margine de drum.

Identificarea ausonei cu limba getă sau valahă cum au fost numiţi mai târziu strămoşii noştri, este făcută şi de către prelatul ungur Otrokocis în lucrarea Origines hungarice, tipărită în anul 1693, care scrie la cap. lv despre vizita lui Priscus la curtea hunilor: „... N-a neglijat acest Priscus să ne consemneze care ar fi fost limbile folosite în jurul lui Atila... Presupune în acestea că unii dintre huni chiar, datorită legăturilor cu romanii, îşi dădeau silinţa să vorbească limba gotă (care este înrudită cu alana) şi ausona. Unde prin limba ausonă înţeleg valaha, leită latina coruptă".

Dar limba getă apare amintită în unele texte din secolele lv-Vll ale erei creştine sub numele de limba besă, nume, care limbiştilor şi istoricilor români nu le spune nimic pentru că ei nu fac cercetare, ci execută nişte ordine criminale ale altora sau îşi consideră propriile nebunii drept revelaţii şi adevăruri absolute!

Ioan Chrysostomul (349 – 407), zis şi Gură de Aur, a fost unul dintre cei mai luminaţi prelaţi ai bisericii creştine şi, datorită culturii sale şi modului de viaţă foarte simplu, a fost impus ca patriarh al Constantinopolului în anul 397 de către împăratul Arcadios, apoi

depus şi exilat în Armenia în anul 404 pentru atitudinea lui împotriva abuzurilor clerului şi a inechităţilor sociale grave pe care le promova noua religie în imperiu. În scrierile lui teologice aminteşte de mai multe ori că tracii şi besii aveau în limba lor ca texte sacre o carte numită Biblia. Dacă era făcătura satanistă a iudeilor – Tora sau/şi Talmud – prelatul grec trebuia să scrie Pentateuh, Sfânta Scriptură sau Scrierile Sfinte, pentru că aşa numeau ei în acele timpuri scrierile mozaicilor. Biblia era scrierea sacră a neamurilor arimine amintită chiar de greci, încă din secolul V î.e.n. când pe hornurile ivriţilor nu se vedeau fumegaţii de revelaţii şi alte născociri sataniste. Iar Strabon scrie că limba tracă este una cu limba getă, dar nu pun punct discuţiei pentru că mai sunt şi alte informaţii de lămurit.

La British Library din Londra există o carte foarte veche pe care englezii o numesc Biblia Bessica fiind scrisă într-un alfabet care foloseşte semne asemănătoare cu cel grec şi semne asemănătoare cu cele din alfabetul chirilic, dar cu mult timp înaintea apariţiei „alfabetului chirilic”!

Din lucrarea Vieţile Sfinţilor, aflăm că sfântul Teodosie a întemeiat o mănăstirea pe la 465 la răsărit de Bethleem, adică în regiunea unde esenii veniţi din Carpaţi erau „acasă” la ei de câteva sute de ani iar pe la sfârşitul secolului lv, li s-a alăturat sfântul Ieronim şi tot în acele vremi şi prin acele locuri existau patru biserici: una ce slujea de bolniţă bolnavilor mintal, alta în care ţinea slujba în greacă, alta unde „neamul beşilor înălţa în limba lor rugăciunile Stăpânului comun” şi o alta, care era a armenilor/siriecilor sau caldeenilor. Este de reţinut că autorul spune că besii înălţau rugăciuni în limba lor „Stăpânului comun”, prin această precizare el dorea să arate că neamul lor în baştina din Balcani, Dobrogea şi sudul Moldovei mai practica un cult – adevărata religie a crucii, adică religia strămoşilor geţi – foarte apropiat de făcătura iudeilor numită creştinism. Slujbele le ţineau în limba besă cum spune autorul, adică limba lor din baştina carpatină. Mai mulţi scriitori din acele vremuri amintesc de mănăstirile beşilor din Palestina precum şi de cea pe care o aveau la anul 553 în Constantinopol.

În anul 570 A.D. Antonius Placentius scrie în Hierosolymitanum că a ajuns în valea dintre munţii Horeb şi Sina: „Cum am intrat mai jos în mănăstirea de origine şi unde, de asemenea sunt trei abaţii, slujite cu pricepere în limbile greacă, latină, siriacă, egipteană şi besă”.

Autorul scrie despre două limbi distincte; latina şi besa, excluzându-se orice confuzie dacă nu ai în cap ceva infuzie de prostie şi golănie trădătoare. Ioan Moscu, ne lasă informaţii că în acele vremuri din secolul VI în Palestina exista o mănăstire unde se slujea în limba besă şi una în limba siriacă iar în Viaţa sfântului Sava se vorbeşte de mai multe mănăstiri din Palestina unde se slujea în limba besă. Besii au fost geţii cei plimbăreţi care treceau Istrul din nord spre sud, iar izvoarele istorice îi aminteşte pe un teritoriu ce este în prezent cuprins la graniţele dintre Bulgariei, Serbiei – Cosovo, Macedoniei şi Greciei, obârşia lor fiind se pare în sudul Moldovei. Lingvistic, timpul ne-a păstrat un indiciu în această direcţie; partea sudică a Moldovei dintre Şiret şi Nistru, apare cu numele de Bessarabia pe o hartă de pe la anii 1200. Cuvântul este compus din numele populaţiei care stăpânea acest teritoriu, neamul bes şi cuvântul *sarabi* cu sensul de preoţi sau înţelepţi, adică exact ce ne transmit mai multe izvoare scrise din secolele lv-Vi.

După atâta ură, venin şi munci îndrăcite ale întunecaţilor ivriţi, greci şi latini iar în epoca modernă chiar românii s-au întrecut, străduindu-se să-şi mutileze în totalitate propria identitate lingvistică, istorică şi culturală; din limba besă a rămas chiar o besă!

Cam aşa stăteau adevărurile în capetele unor străini când istoria mai încerca să aibă legătură cu adevărul. Odată cu eruperea noilor „revelaţii mozaice" de la mijlocul secolului XIX – comunismul, semitismul şi falsificarea prin semitizare a culturii europene şi sionismul – şi românii au avut „privilegiul" de a se bucura de asemenea atenţii din partea leprelor cazare. Le-a fost dat mioriticilor carpatini să audă de la această adunătură de urdori ale istoriei, că ei nu sunt băştinaşi ci venetici, pentru că mult timp înaintea lor, a trăit aici un popor semit venit din Palestina, plecând mai spre est după un popas de câteva sute de ani să vadă ce este prin alte luni, şi după ce s-a sătura de pribegit prin câmpiile Rusiei, vrea să vină acasă în Carpaţi, iar românii să-şi caute alt loc sub soare! Au scris secăturile o „bogată literatură istorică" prin care urmăreau să se „înrădăcineze" în jurul Carpaţilor dar mai ales în partea de est, unde era grosul lor. În acele vremuri, spre deosebire de cele de astăzi, au fost români care le-au dat peste bot urlătorilor de profesie, scriind cu mult curaj adevărul atât de supărător în mutrele născocitorilor.

În studiul Originea românilor şi fonologia dacică, publicat în

Timpul nr. 9 din 13 ianuarie 1878, M. Eminescu combate trăsnăile ilustrului istoric austriac Fligier, cazar şi mare iubitor al lui Iahwe, care a ţinut mai multe conferinţe în anii 1876 şi 1877 privind originea românilor iar sinteza a fost făcută în articolul Die Abstammung der Rumänen, apărut în publicaţia Fremden Blatt din 5 ianuarie 1878. El susţinea că românii nu se trag din soldaţii coloni italici, cum apăruse o molimă prin Europa care s-a scurs şi pe meleagurile mioritice, pentru că datorită războaielor civile, Italia a fost secătuită de bărbaţi chiar înaintea lui Traian. Trupele romane care au cucerit Dacia şi apoi au participat la însămânţarea femeilor dace şi deci formarea neamului românilor, ar fi fost formate din semiţi din Asia Mică, Siria şi Palestina iar pentru românii de astăzi este o mare ruşine că nu se taie împrejur ca strămoşii lor!

În articolul menţionat, Eminescu scrie: „Limba română e unică în Europa care n-are proprie-vorbind dialecte. Pe-o întindere de pământ atât de mare, despărţiţi prin munţi şi fluvii, românii vorbesc o singură limbă. Prin urmare elementele din care s-au zămislit poporul românesc, n-au putut să fie decât numai două. În orice caz, însă semiţii domnului Fligier ar fi lăsat o urmă cât de slabă, care însă nu se găseşte deloc. Să presupunem că toate cuvintele semitice au dispărut, n-ar fi dispărut însă gâtlejul, cerul gurii şi părătuşul lor, deci am găsi urme de fonologie semitică în limba română, caz care asemenea nu se întâmplă. Am trebui azi să avem o limbă latină pronunţată jidoveşte. Toţi ştiu că jidanii moderni de exemplu, chiar de o sută de ani să fie în ţară, nu sunt în stare să pronunţe româneşte. Nu ştim cum e istoric constatat că coloniştii ar fi fost semiţi. Ex toto orbio Romano a lui Eutropius (singurul loc ce vorbeşte despre colonizare), nu poate fi interpretat prin Siria, Asia mică ş. a…

Coborârea din traci o negăm pur şi simplu. Afirmaţi obstat probatio. Dacă n-ar exista această regulă salutară a logicei elementare, ne-am bălăbăni vecinic cu sute de mii de păreri. Poate c-am ieşi la urmă şi chinezi şi turcomani şi tot ce ar pofti cineva. Prin simplă afirmare nu se dovedeşte nimic". Mozaicii au păstrat în mare taină adevărul că în ebraica veche există sute de cuvinte care sunt identice sau asemănătoare cu limba română veche pentru că atunci lucrurile s-ar fi discutat altfel şi primatul semitismului în lume cu care ei făceau atâta tărăboi prin Europa, s-ar fi dus dracului, dispărând şi miracolul revelaţiilor Torei, iar iudeo-cretinii ar fi descoperit că totul este o

făcătură oribilă.

Ne mai spune Marele Român, că aceste născociri despre originea neamului nostru, îi poate da dreptul oricărui netrebnic să spună orice despre identitatea românilor fără a fi obligat să arate cu dovezi istorice şi lingvistice ce susţine. Astăzi nişte lepre, chiar mioritice, ne fac traci migraţi din sudul Dunării pentru că ei slujesc MOSAD-ul şi Satana. Ce să le faci acestor scapeţi, şi ţeapa ar fi o cinste prea mare! Dacă noi am luat mulţimi de cuvinte de la bulgari, slavi, greci şi turci, înseamnă că ne-am format ca popor după ei, dar în sudul Dunării iar Roesller are dreptate în totalitate, la fel şi cazani care spun că ei au fost primii locuitori în Carpaţi potrivit planului Poexoto. Slavii sud-dunăreni spun că atunci când au luat ei în stăpânire aceste ţinuturi nu mirosea nicăieri a opincă mioritică, deci patria noastră este pe nicăieri!

Iorga spunea despre istoricii români din vremea sa, că sunt scribii oficiali ai partidelor politice care au făcut numai rău adevărului istoric, dar ce te faci cu târâturile care au ajuns „istorici de serviciu" în solda duşmanilor românilor. În Istoria literaturii române contemporane, considera cunoştinţele lui Tocilescu în domeniul istoriei „o erudiţie de paradă" iar istoricul Theohari Antonescu spunea despre acelaşi personaj că este un amator cu pretenţii de profesor. Mai scria Iorga despre aceşti istorici că sunt „mediocrităţi convenabile" care au otrăvit minţile multor generaţii de studenţi şi elevi, iar nivelul lor de cunoaştere a fost totdeauna foarte departe de vanitatea pretenţiilor. În Istoria poporului român, lucrare apărută în limba română în anul 1985, fiind tradusă după Geschichte des Rümänischen Volkes în Rahmenseiner Staatsbildungen apărută la Gotha în anul 1905, marele om de cultură scrie la p. 13: „Ură şi exagerare de sine au îndrumat până acum pana celor mai mulţi dintre scriitorii istoriei românilor şi ce a rezultat de aici nu e greu de ghicit; numai păreri sucite, opuse adevărului, pe care neştiutorii şi le-au însuşit şi răspândit cu o grabă uimitoare".

Programul acesta drăcesc de falsificare a istoriei noastre de către „specialiştii" în istorie şi istorii plăsmuite şi îndobitocire a românilor, a fost observat prima dată de Mihai Eminescu, care prin articolele sale a încercat să combată acţiunea criminală. Dar ei au lucrat în continuare în şărpăria întunecaţilor cu mult spor, iar revolta lui Iorga a fost încă un puternic strigăt de groază la ceea ce li se

pregătea urmaşilor geţilor.

Unul dintre cei mai perfizi uneltitori împotriva adevărului, a fost V. Pârvan cu Getica lui, o adevărată evanghelie a minciunilor antiromâneşti.

Astăzi avem chiar „patrioţi de serviciu" care fac circ în public cu negarea pretinsului holocaust din România, dar refuză să probeze cu dovezi aceste alegaţii, deşi ele stau la îndemână şi sunt cu miile sau sutele de mii! Ba încă se mai laudă cu neruşinare aceşti „patrioţi de serviciu" că defilează la toartă cu rabinii iubitori de români. Halal gând de visare la o Românie Mare! La dovezile zdrobitoare venite de la scriitorii antici prezentate mai sus, istoricii şi limbiştii români răspund cam aşa: ei şi, îi priveşte ce au scris şi de ce au scris! Noi avem de îndeplinit nişte planuri cu indicaţii preţioase şi nu ne vom abate de la ele cu nimic!

Vai, păgânătate-amară.
Cum ne-aţi lăsat fără ţară!
Fără suflet, fără buni.
Fără neamul din străbuni!

Născocirea limbilor neolatine

A fost o treabă meşterită cu multă îndârjire de către francezi dar mai ales de o clică de germani care mureau de dorul culturii antice greco-romane considerându-se cei mai vrednici urmaşi dar şi de revărsările nestăpânite ale indo-europenilor!

Ca să-i las în curul gol să fie de hlizeala curcilor şi ruşinea posterităţii, voi scormoni cu mare grijă în trecutul mitologic şi arheologic al vremurilor uitate sau dosite de către magiştrii plăsmuitori. Să le amintesc celor ce au sucit istoria ca să curgă numai prin făgaşul lor, câteva mituri care ne vor ajuta să înţelegem cum vine făcătura şi cinstita hoţie academică.

Zic vorbele de demult, venite pe limba veşnicilor amintiţi, vechii greci, că un rege vestit frate cu Sfântul Soare, ar fi avut mare împărăţie la nord de Istru cel sfânt şi învrednicindu-se de urmaşi, l-a binecuvântat Cel Prea înalt cu o mândreţe de flăcău numit Auson, care era fala sa. Ajungând acesta la timpul când vitejii îşi caută rost sub soare, voinicul arimin, şi-a luat o ceată cu el şi a plecat în lume, ajungând până în Italia unde a pus cu binecuvântarea părintească, de

otorişte arimină pe cursul inferior al Tibrului în vremurile fără socoteală. Alte izvoare din aceeaşi lume greacă spun că fiica regelui Atlas, Calypso, ar fi adus pe lume doi băieţi zdraveni, Auson şi Latinus, care ajungând mari şi tari în braţe şi în fapte, au plecat din Carpaţi, spre alte meleaguri şi, ajungând în Italia, plăcându-le locurile, au hotărât să rămână acolo şi să-şi întemeieze cetăţi cu voinicii care îi însoţeau.

Şi Hesiod înainte de secolul VI î.e.n. aminteşte în scrierile sale că Auson a fost fiul Calypsei, care însă după Homer, a fost fiica iar nu soţia lui Atlas. Aceste informaţii ne arată că mitul migraţiei neamurilor arimine din Carpaţi, numite şi ausoni, au fost mult mai vechi decât formarea civilizaţiei grecilor.

Dar legendele amintite au fost „grecizate" de către acest neam de mincinoşi, atunci când li s-a aburit rău mintea cu pretenţia că ei sunt primii oameni de pe pământ şi din sămânţa lor, un semănătorist a purces la însămânţarea întregului olat al muritorilor. Zic ei că feciorul cel vestit al neamului grec – Hercule – ajungând pe meleagurile de la nordul Istrului, a găbuit o arimină numită Calypso şi pe loc dulăul a lăsat-o grea! Pe vremea aceea nu exista ideea de viol ci numai de cinstită mârlire pentru orice era lăsat de Dumnezeu pe pământ. Din această poveste s-a născut un băiat numit Latinus, care la rându-i şi-a prăsit neamul şi astfel vânjosul grec şi-a luat fiul şi restul cioporului, i-a urcat într-o corabie şi dus a fost până în Italia unde i-a debarcat sfătuindu-i să se înstăpânească pe acest pământ. Vedem că din variantă lipseşte Auson, dovadă că grecii au început să cureţe istoria lumii antice de elementul arimin care devenise foarte supărător pentru nasul lor încă din secolul VI î.e.n. când marele înţelept Zamolxe le-a împletit urechile de nu mai ştiau cum să le despletească.

Alte izvoare, venite tot din lumea grecilor – la ei nu trăgeau toţi la edecul minciunii cum fac azi istoricii şi lingviştii români – spun că marinarii care navigau spre sudul peninsulei italice pe care o numeau Grecia Mare, i-au mai zis ţinutului Saturnia sau Ausonia, informaţii ce dovedesc faptul că fenomenul „grecizării" mitologiei s-a făcut în perioada clasică, adică perioada de declin a culturii grecilor care a început în secolul lv î.e.n. iar această apucătură ticăloasă au îndrăgit-o numai o parte dintre ei, cei cu nasul subţire şi dorinţă de mărire.

Mai avem şi izvoarele din mitologia italicilor care spun că titanul Atlas, regele hiperboreenilor din nordul Istrului, apare şi ca strămoş al

ausonilor din peninsulă. Arhiepiscopul Eusthatiu al Thesalonicului, scria în secolul XII, pe baza unor izvoare vechi care mai erau în vremea sa: „După cum spun unii, Auson, de la care îşi trag numele lor ausonii, a fost cel dintâi care a domnit la Roma şi acest Auson a fost fiul lui Atlas şi al Calypsei, după cum ne spune autorul scrierii despre numele ginţilor, Stephan din Bizanţ". În vechile scrieri italice care nu se ruşinau să-şi recunoască şi cinstească strămoşii, aşa cum nu o fac astăzi românii, ausonii au fost primii locuitori ai peninsulei, neam războinic şi viteaz iar numele de Ausones, la poetul latin Vergilius (70 – 19 î.e.n.) îl avea întreaga populaţie din Italia fiind sinonim cu latin sau roman de mai târziu cum scrie şi Ovidiu Naso, Ausonia fiind numită întreaga ţară de la nord la sud.

Diodor din Sicilia scrie în a sa Biblioteca istorică, spre a ne lămuri obârşia neamului care a migrat din imperiul lui Atlas, că moşia acestui rigă se întindea lângă Ocean, adică Marea Neagră, el având cunoştinţe vaste de astronomie.

În limba veche a strămoşilor mei geţi, cuvântul auson înseamnă neam străbun, sau neam din vechime (auş: strămoş + on: neam, clan)

După anii 1960, arheologii italieni au găsit ruinele unui oraş antic în centrul Italiei, Ausonia, în partea de sud a provinciei Lazzio, la cca. 25 km. de Roma, care a fost distrus de romani în anul 314 î.e.n. Această dovadă arheologică, confirmă fără putinţă de tăgadă legendele venite prin mentalul colectiv până la noi, şi arată că în vremurile de demult a existat o migraţiune din Carpaţi, a unor urdii de mioritici, care îşi spuneau ausoni, ce s-au stabilit în centrul peninsulei italice, unde au întemeiat o aşezare puternică, dăinuind sute de ani sau poate o mie.

O altă migraţiune arimină în peninsula italică, de data aceasta venită din vestul Asiei mici locuită de populaţia numită troieni, o găsim într-o legendă plină de tâlc. Spune izvorul mitologic despre getul Dardanos care era fiul lui Zeus şi întemeietorul Dardaniei. Erichthonios, fiul lui Dardan, era socotit de Homer ca cel mai bogat dintre pământeni. Tros, fiul lui Erichthonios, a fost întemeietorul cetăţii Troia şi primul rege al acestui neam, având trei fii: Ilos, Assaracos şi Ganymedes. De la Ilos, Troia s-a mai numit şi Ilion. Nepotul lui Ilos a fost Priam, tatăl lui Hector, iar Assaracos a fost bunicul lui închise, tatăl lui Enea.

Dardania era vecină cu Macedonia la sud şi Tribalia la nord,

populaţia fiind de neam get sau arimin aşa cum arată şi tăbliţele de plumb. La romani, Enea era părintele sau strămoşul de neam care a scăpat din Troia după ce cetatea a fost cucerită de către prădalnicii ahei, care a migrat împreună cu cei scăpaţi de sabia cuceritorilor până în centrul Italiei unde şi-a găsit o nouă patrie. La geţi, Eno a fost părintele spiritual dar şi întemeietorul neamului ariminilor sau geţilor.

Ceva mai la sud de troieni, erau aşezaţi alţi arimini numiţi de greci pelasgi. În scrierile lor Herodot, Pausanias şi Strabon ne lasă mărturie că pelasgii din Etruria construiseră lângă portul oraşului care, un templu închinat Ilithyiei. Pelasgii din Lydia, aveau o tradiţie povestită de Tacitus, care spune că o parte din neamul lor în vremi foarte vechi a migrat în Umbria sub conducerea lui Atys fiul lui Manes, iar în noua baştină sau numit tusci sau turseni. În timp noua baştină şi-au numit-o Etruria, ei numindu-se etrusci. Asta spuneau latinii despre unii dintre strămoşii lor!

Altă colonie de pelasgi, din peninsula italică, cei din oraşul Spinetum, lângă gura Padului, trimiteau la Delphi, după cum spune Dionisie din Hallicarnas, daruri din veniturile lor anuale. Ori toate scrierile antice spun despre pelasgi că erau o populaţie din nodul Istrului, pe care aheii au găsit-o în toată peninsula Peloponez şi mai la nord, când au tăbărât ca un nor de lăcuste asupra acestor meleaguri. Dar pelasgi erau în toată regiunea Asiei Mici precum şi în insulele ioniene.

Alte izvoare italice spun că în vechime, Jupiter se mai numea la umbri Ariminum sau Armunus iar la vechii romani se numea Ruminus. Capadocieinii îşi numeau divinitatea supremă ca Zeul dacic. Războinicul Marte al romanilor mai purta numele de Arimanios, patria lui fiind Getia, numele pomenite mai sus având rădăcinile în mitologia strămoşilor geţi şi în Moş Arimin os aşa cum este scris pe tăbliţele de plumb descoperite la Sinaia şi tăinuite de trădătorii de neam şi ţară, care, din când în când spun despre această adevărată carte a neamului get, că este un fals al pişicherului B.P. Haşdeu sau alt popândău îndrăcit! În scrierile anticilor, vechea populaţie a Liguriei se numea Arimani.

Să analizăm şi numele celor două divinităţi supreme ale panteonului roman, pentru că şi acestea au origine arimin-carpatină. Jupiter cu sensul larg de Tată Ceresc este compus din particula IU care, în limbajul teologic al geţilor avea sensul de Mântuitorul sau Salvatorul

ceresc iar piter avea sensul de tată. Numele soţiei lui, Junona, este format din particula IU cu acelaşi sens arătat mai înainte şi nona cu sensul de regină, stăpână, origine, a naşte, înţelesul fiind identic cu cel de Maica Pământească din teologia geţilor. Mai amintesc faptul că Jupiter mai era invocat cu numele de Joe, care se citeşte IOE şi este asemănător cu IOI de pe tăbliţele geţilor.

Această realitate istorică a migraţiilor neamurilor arimine în peninsula italică, povestită atât de miturile grecilor cât şi ale italicilor, o găsim consemnată în scrierile aceloraşi izvoare, când vorbesc despre limbile urmaşilor vechilor migratori.

Autorii romani considerau ca limbă barbară idiomurile populaţiilor de neam arimin sau pelasg, din Africa, Hispania, Galia, Germania de nord, Rheţia, Dacia, Sarmaţia, Tauriscia, Tracia, Macedonia, Mesia şi Iliricum, la care mai trebuie adăugate Panonia, Noricum şi Vindelicia.

Încă din timpurile lui Ennius Quintus (238 – 169 î.e.n.), limba vorbită a neamurilor din peninsula Iberică era considerată ca o limbă romană coruptă – Hispane non Romane loqui – cu toate că romanii de abia în timpurile acelea au intrat în teritoriile respective. Peninsula a fost cucerită de cartaginezi sau fenicieni în secolul VIII î.e.n. dar băştinaşi înrăiţi şi îndrăciţi, deşi unii s-au înrolat ca mercenari în armatele cuceritorilor, nu au vrut să înveţe o iotă din feniciană şi s-au dat mişeii la fapte urâte. Către sfârşitul secolului III î.e.n. când romanii au pornit cucerirea Iberiei de la fenicieni, eu cred că au trimis mai înainte cu ceva ani un comando de dascăli care să-i înveţe pe băştinaşi un idiom din peninsula italică, care o fi fost nu se ştie, astfel ca năzuroşii să le fie de sprijin subversiv romanilor când au venit cu sabie asupra punilor. În anul 202 î.e.n. În urma războaielor cartagineze, Iberia trece sub controlul romanilor iar în anul 197 î.e.n. teritoriul este organizat ca provincie romană. Autorul de mai sus, scrie pe la anii 180 î.e.n. Annales, un fel de epopee a romanilor de la fondarea Romei până în timpurile sale. Scriind la numai 20 de ani de la cucerirea Iberiei, că băştinaşii vorbesc un idiom italic, dar s-au ţinut încăpăţânaţi timp de peste 500 să nu înghită un cuvinţel fenician, este o golănie să vii cu asemenea tâmpenii azi şi să pretinzi că sunt dovezi de necontestat a latinizării ibericilor în numai 20 de ani!

Mărturia lui Ennius arată că înaintea venirii romanilor, pe acele locuri au poposit ceva migratori plecaţi din regiunea Carpaţilor sau alt

olat locuit de neamuri arimine. În vechile mituri ale ibericilor, se spune că aceştia au migrat de undeva din ţinuturile Caucazului de la Istru prin secolul XVIII î.e.n. iar Strabon spune despre aceşti oţărâţi că aveau o colecţie de legi scrise în versuri, precum geţii, vechi de peste 6.000 de ani. În scrierile sale, Platon care a trăit în secolele V-lv î.e.n. ne spune că în regatul lui Atlas din nordul Traciei, au existat cele mai vechi legi divine scrise cu litere pe o coloană de aramă. Alfabetelor descoperite la Tartesico şi Turdetano, vechi din secolele X î.e.n. şi asemănătoare iar multe litere chiar identice cu semnele folosite de geţi pe tăbliţele de plumb, arată că istoria mitizată a ibericilor are în ea o realitate pe care noi nu vream să o ştim!

Cam în acelaşi timp cu cucerirea Iberiei de către romani, se petrece şi supunerea regatului Macedoniei, evenimente povestite de istoricul latin Livius Titus (59 î.e.n. – 17 e.n.) după ce regele Filip al Macedoniei a fost învins în anul 196 î.e.n. Proconsulul T. Q Flaminius, sărbătorindu-şi victoria prin participarea la jocurile istmice, a dat o proclamaţie către macedoneni pe care un crainic a citit-o în limba latină ce spunea următoarele: „senatul roman şi generalul T.Q. Flaminius învingând pe regele Filip, ordonă să fie liberi, scutiţi de toate dările şi să trăiască după legile lor toţi locuitorii din provinciile ce au fost sub stăpânirea regelui Filip. Auzind vocea crainicului, o bucurie extraordinară cuprinse întreaga mulţime. Ei nu puteau crede, dacă au înţeles bine cele ce li se spuneau, şi se priveau unii pe alţii cu mirare, ca şi cum toate aceste ar fi numai nălucile unui vis deşert… şi neputând crede urechilor sale proprii, ei întrebau pe cei mai de aproape. Crainicul fu din nou chemat, deoarece ei doreau nu numai să auză, dar să şi vază pe cel ce le anunţă libertatea; apoi crainicul pronunţă din nou aceleaşi cuvinte. Atunci mulţimea, în năvalnica ei bucurie, începu să aplaude cu strigăte repetate, ce păreau că nu se mai termină, încât era uşor de a pricepe că, pentru mulţime, cea mai scumpă dintre toate este libertatea”. Textul istoricului latin arată că macedonii, ştiau latina înainte de a fi văzut mutre de romani pe teritoriul lor. Numai ucigaşii de neam şi ţară pot veni cu asemenea monstruozităţi să pretindă că sunt adevăruri istorice! Doar mozaicii au mai folosit asemenea mârşăvii pentru a-şi ticlui istoria, dar făcătură este numai în binele lor.

Să ne desluşim cu această năstruşnicie, ibericii cât şi macedonii ştiau un idiom vorbit în peninsula italică pe care îl vorbeau şi cuceritorii romani ai ambelor teritorii. Adică ei deveniseră vorbitori de

limbă romană, şi nu latini cum mănâncă din closet pe săturate leprele latriniste, chiar înainte de a fi cuceriţi! Asemenea idei îţi golesc capul de creier şi ajungi să judeci cu curul, cum fac cam toţi limbiştii şi istoricii români ca să nu-i acuzăm de trădare de neam şi ţară.

Herodot scrie despre pelasgii care locuiau în regiunea Pindului că se numeau macedoni, iar toate seminţiile acestor pelasgi, împrăştiate pe unde i-a dus necazul, erau venite din nordul Istrului, ţara regelui get Actes. Şi băştinaşii iberici spun în legendele lor că se trag de la Caucazul de la Istru, adică munţii Carpaţi. Vedem că ambele neamuri, macedonii şi ibericii îşi aveau baştina străbună întoriştea din jurul Carpaţilor, dar tot din aceste ţinuturi, au plecat în peninsula italică ausonii iar din Asia Mică mai multe valuri de pelasgi au curs către aceleaşi meleaguri.

Ce mare păcat că nu mai este voie de dat cu parul în răufăcători şi hicleni!

O altă regiune locuită de ariminii din nordul Istrului, Panonia, a fost cucerită în anul 9 al erei noastre, iar în anul 30, scriitorul latin Velleius Paterculus ne-a lăsat mărturie despre limba ce o vorbeau geţii din acest ţinut: „În toate Panoniile există nu numai tradiţii religioase şi moravuri romane, dar şi un fel de limbă romană şi mulţi se ocupă cu literatura". Romanii în vremurile acelea nu exportau decât jaf, moarte şi sabie, şi chiar la ei acasă la Roma, grecii le frecau ridichea din greu să le falsifice limba şi mitologia împănându-le numai cu grecisme pentru că ei erau primii oameni de pe pământ ieşiţi din pistilul vânjosului Hercule. Constatarea istoricului latin ar putea fi luată drept o formă de delir dacă nu am avea celelalte informaţii de mai sus, sau dovada supremă a jegurilor closetar-latriniste că neamul geţilor era latinizat şi nu romanizat cum scrie autorul, chiar înainte de a fi cuceriţi. Aceste tâmpenii neghioabe sunt fundamentele istoriei şi culturii române!

Despre această literatură getă ne vorbeşte şi belgianul Bonaventura Vulcanius, care, publicând în anul 1597 la Bruxelles, scrierea în latină Despre literele şi limba Geţilor sau Goţilor, mărturiseşte că a cunoscut o mică parte din această literatură scrisă în limba getă din care el a văzut „nişte file rupte din bibliotecile belgice publice, ca nişte rămăşiţe dintr-un naufragiu". De ce nu dă moartea peste aceste lepre trădătoare, să naufragieze pentru totdeauna din cultura noastră?

Poetul Ovidiu în primii ani ai secolului I al erei noastre când era

mazâlit la Tomis, a scris despre puterea fabuloasă de asimilare a neamului get, lăsându-ne următoare mărturisire în Ponticele lv, 2: „Dacă cineva ar fi silit pe Homer să trăiască în ţara aceasta, vă asigur că şi el ar fi devenit get". Ucigaşilor! Asta spune un roman cu multă carte despre neamul meu străbun, că nu pupa pe nimeni în cur aşa cum faceţi voi astăzi, şi nu era doritor deloc să se umilească în faţa oricărei lepre puturoase sau cotropitoare! Dar turbele traciste de azi au de îndeplinit planul Satanei şi susţin cu mare furie că tracii din nordul Dunării au fost supuşi procesului de romanizare încă din secolul VIII î.e.n., când Roma nu era întemeiată!

Şi în timpul împăratului get Iulian (361 – 363), limba populaţiilor din Panonia a rămas tot o limbă barbară cum spune istoricul Aurelius Victor în lucrarea Despre Cezari, deci canci latinizare şi doar pupincurism şi minciună, dar din secolul XIX.

Despre galii cei făloşi înrudiţi cu ariminii, prelatul Ieronim scrie în Epistolare ad Rusticum, că vorbeau o limbă rustică sau ţărănească romană, pe care a numit-o gallicus sermo. Adică nicio confuzie cu latina pentru că în acele vremuri de sfârşit de secol lv, încă nu se făcuse infuzie de prostie în minţile galilor, ci pacostea a venit mai târziu prin secolele XV-XVII.

Dar şi poeţii şi scriitorii latini din perioada clasică, numeau idiomurile vorbite de populaţiile din Italia ca limbă barbară, dovadă de netăgăduit că latina a fost o limbă artificială, clocită de intelectualitatea Romei din amestecul vechiului idiom vorbit în Laţiu, cu cuvinte din limba greacă ce se infiltrase în minţile unor romani din pătura avută.

Poetul comic Plaut (250 – 184 î.e.n.), născut în Umbria, îl numeşte pe Nevius „poetam barbarum" folosind numele de Barbaria pentru Italia şi „barbaricae urbes" pentru toţi locuitorii peninsulei. Curat nebun sau curat mişel după minţile şi făcăturile francezilor, românilor şi a altor piromani de minţi!

Cicero (104 – 43 î.e.n.) şi Quintilian (35 – 96 e.n.) folosesc expresia de limbă barbară, pentru vorbirea populaţiilor atât din peninsulă cât şi din afara ei care nu erau trase prin inelul strâmt al culturii grecilor. Scriitorul Gellius Aulus (123 – 180 e.n.) scrie că cetăţenii din Brundisium, şi-au adus din Roma un profesor de limba latină; însă acesta citea pe Virgiliu într-un mod barbar şi neştiutor". Mai scrie că limba barbară este cea vorbită de poporul care nu era încă otrăvit cu educaţia grecilor ce pătrunsese adânc în pătura superioară a

clasei conducătoare romane şi născociră o limbă diferită de cea vorbită de popor… Când zicem astăzi că cineva vorbeşte o limbă barbară, aceasta nu este altceva decât limba ţărănească". (Quod nunc autem barbare quem loqui dicimus, id vitium, sermonis non barbarum esse, sed rusticum, et cum e o vitio loquentes rustice loqui dictitabant.) Adică atunci când limbiştii români spun că se plămădea pe plaiurile mioritice latinizarea geţilor, un scriitor latin spune că limba latină era o limbă artificială şi o vorbeau doar cei cu educaţie formată după mutrele grecilor, fiindcă poporul o ţinea tot într-o „barbarie" pe care o ştia de sute de ani.

Pentru că am arătat rădăcinile comune ale neamurilor din Iberia, Italia şi tot ţinutul de la sud de Istru precum şi Asia Mică, cu baştina lor carpatină, să lămuresc şi sensurile cuvântului barbar. Acest cuvânt îl găsim prima dată în scrierile grecilor datate pentru începuturile secolului V î.e.n. şi avea sensul de străin, dar el nu-şi are rădăcinile în limba greacă, ci din vechea limbă vorbită de pelasgi prin mileniile ll-l î.e.n. În mitologia lor, grecii spun că Prometeu a fost ziditorul neamului omenesc, care i-a dăruit toate cunoştinţele pentru a-şi uşura traiul de zi cu zi şi celelalte ştiinţe trebuincioase pentru a cunoaşte mersul astrelor, tămăduirea bolilor şi taina scrisului. Iar făcătorul de bine al neamului omenesc îşi avea patria la nord de Istru unde s-a descoperit cea mai veche formă de scriere din istoria lumii la Turdaş şi Tărtăria. Numai că noi românii nu facem parte din istoria lumii, ci din facă-tora Satanei. Deci în jurul Carpaţilor antichitatea păstra în memoria colectivă, centrul spiritual al începuturilor civilizaţiei europene. În eme-gi, limba pe care o vorbeau şi locuitorii Carpaţilor prin mileniile lll-ll î.e.n., cuvântul babbar are sensul de lumină, inteligenţă, alb, răsăritul soarelui iar în mitologia acestui neam găsim duhul Babar care aducea lumina zilei şi strălucirea minţii. Tot în acest lexicon mai găsim cuvintele barbar cu sensul de chemare către învăţătură, sau citit şi expresia barbar-ra care înseamnă a arde ca o flacără, pară, văpaie. Mitul solomonarilor carpatini din tradiţiile noastre populare, spune despre învăţăceii ce se luminau cu flacăra cunoaşterii divine, că erau şcoliţi în cetatea Babarului – cetatea Luminii – după care îşi puneau traista în băţ şi plecau tot către sud spre a împrăştia din „lumina getică". Primii ieşiţi în cale pe care i-a luminat la propriu au fost grecii cu care s-au anevoit înţelepţii arimini Orfeu, Toxaris, Anacarsis, Zamolxe. Au coborât mai spre sud şi s-au

adunat la un ceas de vorbă cu nemuţul lor filistean, unde au zidit Frăţia celui Ales, iar alţii şi-au lungit pasul până în Egipt unde băştinaşii arimini i-au cunoscut ca terapeuţi, adică vindecători de trupuri dar mai ales de suflete. Când spurcaţii ahei şi dorieni au început să-şi ticluiască o religie mai acătări, preluând cu sacul din teozofia ariminilor, dar grecizând totul ca să dispară urmele hoţiei, deşi ele sunt mai mult decât evidente chiar şi astăzi, au început să-i batjocorească cu mare năduf pe creatorii acestor valori. Şi astfel cuvântul barbar cu sensul de învăţat, luminat sau înţelept, mişeii l-au transformat în străin, adică ei nu au mâncat usturoi şi nu ştiu de unde vine mirosul, şi, în timp, când s-au pus să falsifice toată mitologia şi cultura antică, pe adevăraţii înţelepţi i-au făcut inculţi şi sălbatici. O faptă asemănătoare au pus la cale şi ivriţi începând cu secolele II î.e.n. până în anul 386. Informaţiile venite din cultura emeş şi mitul solomonarilor ne ajută să îi demascăm pe aceşti hoţomani şi plăsmuitori perverşi care se fudulesc cu ce au furat de la alţii pretinzând că i-a luminat numai îndemânarea lor proverbială şi atât de bine cunoscută şi disprețuită în toată antichitatea.

În timpurile lui Ennius Quintus, adică partea a doua a secolului III î.e.n., limba vorbită de populaţia din Laţiu, se numea romană nu latina, iar Cicero, Quintilian, Suetoniu, Festus şi Livius, au numit limbile vorbite de popor; rustica asperitas, rusticus sermo, plebeius sermo, sermo vulgaris, uzualis sermo, vetus lingua, sermo antiques, barbarus sermo, latina pessima. Asta arată că în vechime aceste popoare se considerau scoborâtoare din zei, aşa cum spuneau grecii despre pelasgi, adică neamul de la nordul Istrului şi cum ne-au lăsat mărturie alte izvoare despre geţii cei nemuritori. Ori numai asemenea populaţii izvodite din Tatăl Ceresc şi Mama Pământească puteau să se lumineze şi să se bucure de înţelepciunea divină, grecii se bucurau din plin de pederastie, pe care o considerau o artă! Şi pentru că le crăpa rânza de câtă invidie adunase în ea, au început să dea cu hula, fiindcă înţelepciunea nu avea nicio legătură cu sula.

În expresia „limba barbară" sau „limba antică" erau cuprinse toate idiomurile vorbite de populaţiile înrudite prin sânge şi obiceiuri, răspândite de-a lungul timpului în tot arealul ce va forma mai târziu imperiul roman, dar nu numai. Ei numeau limba peregrină „limba populaţiilor ce nu vorbeau limba barbară, aici băgându-i şi pe greci. Şi aceştia considerau situaţia identic pentru că Platon care a trăit în

secolele V-lv î.e.n., scrie în Civitas: „grecii toţi sunt din acelaşi neam şi înrudiţi între ei, iară faţă de barbari, ei sunt străini, şi nu sunt de acelaşi neam". Lucrurile erau foarte clare atunci şi nimeni nu se încumeta să le învârtă după deget aşa cum au făcut-o germanii şi francezi în partea a doua a secolului XIX.

Pliniu cel Bătrân (23 – 79 e.n.) scrie că: „Grecii ne numesc şi pe noi barbari şi ne batjocoresc cu cuvinte mult mai spurcate decât îi batjocoresc pe Opici". Enciclopedistul roman ca produs tipic al grecizării limbii vechi a romanilor, se considera batjocorit că îl punea în aceeaşi oală cu ţăranii italici.

Cicero care a trăit în secolul l î.e.n., în Oratorii scrie despre degradarea limbii romane astfel: „În timpurile vechi se considera ca un mod de vorbire frumos de a lăsa afară pe sdin silaba finală, astăzi, însă, pentru noi, o astfel de vorbire este ţărănească, necioplită". Şi Quintilian ne lasă mărturie despre acest năravcu ce a cuprins pe italicii din pătura avută, scriind: „Perceptorul să aibă grijă, ca elevii pe care îi instruieşte să pronunţe şi ultimele silabe ale cuvintelor".

Încă din secolul III î.e.n. limba greacă din sudul Italiei, a început să pătrundă în păturile avute ale oligarhiei romane care imita din snobism poezia, filosofia, cultura în general, abandonând atât limba cât şi cultura popoarelor italice. Sclavii şi liberţii greci ajunseseră să fie perceptorii şi gramaticii tinerimii romane. Ei le-au băgat în cap romanilor, că limba lor vine din cea greacă, iar cei mai mulţi chiar au crezut această minciună. Au umblat şi asupra mitologiei romane, grecizând-o în totalitate, convingându-i pe romani că Roma a fost întemeiată de „grecul" Evandru din Arcadia şi de „grecul" Enea din Troia. Sub această influenţă dizolvantă, idiomurile italice nu au mai fost înţelese de clasa avută care şi-a creat propria limbă străină de dialectele vorbite în fiecare regiune şi de fiecare gintă, ajungându-se la o înstrăinare culturală absolută între clasa conducătoare şi populaţiile conduse. Un fenomen identic l-a cunoscut Franţa când şi-a născocit propria limbă de curte pe care poporul nu o înţelegea deloc şi a fost nevoie de şcolile de stat şi de întregul aparat birocratic pentru a impune limba artificială.

Împotriva acestui curent de maculare a vechilor tradiţii s-a ridicat Cato cel Bătrân (231 – 149 î.e.n.) care îşi sfătuieşte fiul astfel: „Marcule fiule, despre grecii aceştia îţi voi vorbi la timpul şi la locul său. Ei sunt o rasă de oameni stricaţi, şi care nu se mai pot îndrepta.

Cugetă că prin cuvintele acestea îţi vorbeşte un oracol. Ori de câte ori oamenii aceştia vor veni cu scrierile lor, să ştii că ei toate le corup". Scrisoare apare în scrierile lui Pliniu cel Bătrân iar retorul roman subliniază acţiunea grecilor de a falsifica cultura celorlalte popoare pretinzând că totul s-a născut pe pământ din vâna lui Hercule şi de sub freza lor! Ivriţii vor pretinde cam aceleaşi sminteli când şi-au pus în cap să iudaizeze filosofia greacă, istoria antichităţii şi creştinismul arimin.

Cicero scrie că pe la anul 100 î.e.n. toată peninsula era plină de oameni care se ocupau cu studiul şi cu artele greceşti fiind cultivate cu mare sârguinţă. După vreo 150 de ani, despre acelaşi fenomen, Pliniu cel Bătrân zice următoarele: „Grecii sunt părinţii tuturor corupţiilor", adică a falsurilor şi minciunilor ca să fie mai limpede.

Qintilian, cunoscutul orator roman, scriind în Arta oratoriei despre limba ce o vorbeau compatrioţii săi, remarcă plin de supărare că partea cea mai mare a vocabularului limbii romane este format din cea greacă… Sed haec mea divisio ad Graecum praecique sermonem pertinct, n-am et maximaex parte Romanus înde conversus est". Mai spune magistrul, despre coruperea limbi vechi vorbită de triburile italice, că s-a schimbat cu totul şi nu o mai înţelege nimeni. Ei, ce mai ziceţi lepre mioritice? Dacă ar fi după apucăturile voastre stricăcioase, limba română ar fi un dialect grec, care hoţomani au luat parte din vorbirea lor, de la pelasgii pe care i-au şters din istorie cu mare ură, la fel cum i-au şters şi pe strămoşii mei geţi după anul 380.

Şi Dionisie din Halicarnas ce a trăit în secolul I î.e.n. scrie despre limba vorbită de romani: „Romanii se folosesc de o limbă care nu este nici cu totul barbară, dar nici absolut grecească, ci este o amestecătură din amândouă acestea".

Festus critică aspru degradarea totală a limbilor vechi vorbite de populaţiile italice scriind: „Expresia de a vorbi latineşte vine de la Laţiu, însă acest mod de vorbire este astăzi aşa de corupt, încât de abia mai cunoaştem ceva din limba aceasta". Îi spun eu supăratului roman să-şi doarmă liniştit somnul de veci pentru că pe meleagurile carpatine s-au prăsit nişte târâturi care o cunosc de-a fira-n păr!

Istoricul atenian Polibiu (200 – 120 î.e.n.), scrie în Historiai că „limba pe care o vorbesc astăzi romanii este aşa deosebită de limba veche, încât şi cei mai învăţaţi, de abia mai pot înţelege aceste cuvinte de care se împiedică".

Năravul stricăcios şi ticălos privind falsificarea sau distrugerea culturii altora, i-a însoţit pe greci de-a lungul istoriei lor, iar când au ajuns slugi obediente turcilor, strecurându-se în ţările românilor sau chiar stăpânindu-i în perioada fanariotă, iarăşi ne-au făcut mult rău distrugând o mulţime de documente privitoare la istoria noastră veche şi instaurând la noi obiceiurile lor de care nu era nimeni doritor. Matei Basarab la anul 1639 ne lasă într-un hrisov spre aducere aminte: „Se întâmplă de stătură mitropoliţi şi Domnitori ţării, oameni străini nouă nu cu legea (religia) ci cu neamul, cu limba şi cu năravurile cele rele, adică greci; cari nu se îndurară a pune jos obiceiurile cele bune, bătrâne ale ţării, pentru care le fu a aduce ţara la risipire desăvârşită şi la pustiire… Doamne! veniră străinii în moşia noastră şi-şi spurcară mâinile lor cu mite şi îndrăzniră a vinde şi a cârciumări Sfintele Tale şi a goni pe moşneni şi în avutul lor a băga pe străini, fum de ruşine vecinilor noştri. Întorcându-se Dumnezeu cu mila la această săracă de ţară, adusu-şi-au aminte de noi, Matei Basarab şi ne-au adus din ţări străine, de unde eram goniţi de străini şi pribegi de răul lor şi ne alease la domnia ţării şi ne ridică în Scaunul strămoşilor noştri…”. Săracul vodă, parcă plânge pentru câtă urgie a trebuit să îndure ţara de pe urma veneticilor veniţi aici la jaf, silnicii şi nemernicii. Poate că el nu credea că este loc de mai rău! Ceva ani mai târziu, Radu Vodă Leon la 1669 ne lasă cronicile spre ştiinţă: „şi atunci grecii iarăşi ne-au fost împresurat cu vânzările şi cu camerele ca şi acum, până ce i-au fost scos ţara şi părintele Domniei mele cu mare ocară de aici ca pre nişte oameni răi”. În timpul domnitorilor Caragea 1812 – 1818 şi Alexandru Şuţu 1818 – 1821 înalţi prelaţi greci ce conduceau clerul românesc şi arhivari levantini au distrus cu mare năduf hrisoavele Ţărilor Româneşti „pentru ca să nu afle secretele mitropoliei, fiindcă la această mitropolie sunt date în păstrare toate hrisoavele vechi ale voievozilor români, care privesc la dezrădăcinarea noastră, a grecilor, şi legăturile care are Ţara Românească cu Othomanicească Poartă şi hatişerifurile împărăteşti care întăresc privileghiurile ţării şi ale românilor (din care, iată, în taină îţi spui că şi fratele meu mitropolitul Dosithei au tăinuit câteva, ca să nu să afle după vremi la mitropolie) şi alte multe tainice scrisori care nu ne este de folos de se vor vedea. Pentru aceasta voiesc să am iconom grec, ca numai nouă, simpatrioţilor, să ne fie ştiute unde ca acestea”. Asta ne-aţi dorit târâturilor, la fel ca alte târâturi venite după voi din celălalt imperiu care numai sub cnut putea să ne vadă –

imperiul ţarist. Acelaşi fenomen de distrugere sistematică a oricărei urme de românitate au făcut ungurii în Transilvania şi ruşii în Basarabia iar liftele de azi continuă politica antiromânească. Gunoierii internaţionalişti ce stau cocoţaţi cât mai sus pe umerii românilor, dispreţuind trecutul, în ticăloşia lor fără margini ne scriu o nouă istorie, ca să mergem pe aceleaşi drumuri rele unde lor le este atât de bine.

Acţiunea de falsificare a originii limbilor pretins neolatine, au început-o francezii în secolele XV-XVII când la curtea de la Paris, lingăii şi beţivanii s-au săturat de limba strămoşilor gali, şi cunoscând ei ceva scrieri vechi latine, unde au găsit asemănări lingvistice, au început să-şi falsifice propria limbă şi să o dea după calapod latin, pretinzând că ei sunt continuatorii de drept şi de fapt ai culturii antice geco-romane. Germanii nu s-au lăsat mai prejos, şi, odată cu expansiunea imperialismului prusac, au tăbărât peste capetele celorlalţi cu indo-europenismul, elenismul şi arianismul. Deci ambele culturi pretindeau că civilizaţia europeană are ca temelie civilizaţiile şi culturile grecilor şi romanilor iar înaintea lor nu a existat decât sălbăticie, adică barbarie. Deşi au existat istorici care au dovedit că înaintea acestor două culturi, a existat o altă cultură mult mai veche, cultura pelasgă, ce a influenţat atât pe greci cât şi pe romani, vânjoşii germani şi francezi nu s-au lăsat îndoiţi pentru că ar fi rămas ei fără perne sub cur.

Pentru români, falsificarea culturii şi istoriei s-a făcut la lumina zilei, plăsmuitorii mioritici slujind cu mult zel cercuri din afara ţării. Ne-au băgat în acest closet al îndobitocirii absolute, ieziţii, germanii şi mafia sionistă.

Iezuiţii, prin ucenicul lor A.T. Laurian, au pus temelia făcăturii privind originea latină a limbii române, dar în acelaşi timp când la Bucureşti, doctorul ardelean îşi clocea dicţionarul limbii române, în Ardeal, ei desfăşurau o intensă activitate a unirii întregului neam românesc cu Roma pe motiv că ei se trag din neamul latin!

În perioada 1872 – 1882, mitropolitul ortodox Vancea ţine mai multe concilii tainice ce aveau ca scop transformarea bisericii unite în biserică catolică. Mişelia este descoperită de N. Densuşianu pe care o demască în scrierea Independenţa bisericească a Mitropoliei române la Alba – Iulia, apărută în anul 1893, arătând că şi actul unirii bisericii ortodoxe a românilor cu Roma este un fals. Pentru asta rău l-au

păstorit papistaşii cu ajutorul cozilor de topor din neamul românesc.

Şi mafia sionistă avea un gând de săruire a unei „frăţii sfinte mozaice", adică un stat, în glia românilor şi polonilor prin acţiunile cazarului Poexotto, ajuns la noi ca ambasador SUA şi membru în conducerea organizaţiei mozaice B'nai B'rith. Dar aceste idei erau fermentate de mult în capetele jegurilor sioniste pentru că un alt cazar în anul 1871, Roesller prin Romänische Studien (Studii româneşti), cărticică publicată la Viena, susţine că românii au venit din sudul Dunării, dar după anii 1.000, iar Ardealul era o pustietate când ungurii şi-au trecut urdiile peste crestele munţilor. Vedem că ideile mafiei sioniste sunt susţinute „documentar" admirabil de glosarul lui Laurian, fiindcă papistaşii s-au cârdăşit cu mozaicii încă din anul 385 împotriva religiei creştinismului arimin al geţilor şi acum au mai găsit un prilej de „colaborare" împotriva noastră.

Dar au mai fost şi istoricii şi arheologii germani care s-au „iluminat" sub freză după ce au văzut tezaurul de la Pietroasa. Arheologul italian Micali care a studiat încă din anul 1843, scrierea de pe colanul descoperit în acest tezaur, scotea în evidenţă asemănarea acestor semne cu unele litere din alfabetul cretan liniar B folosit în secolele XV î.e.n. şi cel ionian care apare câteva secole mai târziu. Germanii descoperiseră la Kerlich o fibulă cu o scriere a cărei litere erau identice cu cele de la Pietroasa. Pe loc i-a pălit rău damblaua şi au pus de o cloceală urât mirositoare împotriva românilor. Au zis ei plini de fală că tezaurul românesc ar fi meşterit de goţi, adică strămoşii lor care aveau în curbura Carpaţilor o patrie veche de prin secolul XII î.e.n. şi deci şi ei ar trebui să vină să-şi caute rădăcinile şi să ia în stăpânire „pământurile strămoşeşti" cum gândeau şi ticăloşii cazan împreună cu toată mafia sionistă! Şi nu a fost unul, ci ne-au prăjit la foc continuu că am fi numai nişte pripăşiţi de vreme recentă în jurul Carpaţilor; istoricul Iulius Zacher în Halle 1855, filologul Wilhelm Grimm la Berlin în anul 1856, W. Massman şi N. Lauth în 1857, H. Dietrich în anul 1861, Georg Stephens în 1867, J. Henning în 1884 care numeşte scrierea de la Pietroasa „unic monument runic german" iar în anul 1889 spune că este „cel mai vechi important obiect din monumentele runice germane". textul fiind scris în limba gotă sau teutonică.

Pornirea turbăcioasă a germanilor le este domolită cu o labă peste bot pe care le-o dă arheologul francez Labarte care scrie Histoire des arts industriels, 1892 p. 332 „În niciun caz nu se poate presupune

că aceste obiecte preţioase ar fi fost fabricate de meşteşugarii goţi. Goţii erau cultivatori de pământ şi soldaţi, şi peste tot jefuitori desfrânaţi. Aceste calităţi bune şi rele ale lor nu se unesc în niciun caz cu artele şi nu e posibil să fi existat vreodată în colibele lor din mijlocul pădurilor, ateliere care să poată prelucra obiecte aşa frumoase din aur şi de un rafinament atât de mare". Românii nici astăzi nu se pot apăra de cetele de hulitori care le dau târcoale pentru că istoricii şi lingviştii sunt adevăraţi trădători de neam şi ţară!

Acest adevăr istoric, că civilizaţia pelasgă după zicerile grecilor sau arimină după tăbliţele de plumb descoperite la Sinaia, a fost mult înaintea celei greceşti şi romane pe care le-a influenţat mult şi care s-a răspândit în vest, sud, sud-est şi est, a fost dovedit prima dată de către istoricul german Niebuhr prin lucrarea Römische Geschichte, publicată la Berlin în anul 1833.

Diplomatul şi istoricul francez Felix Colson, care a vizitat Principate Unite având ocazia să cunoască la faţa locului realităţile românilor, publică la Paris în anul 1862 lucrarea Nationalité et régénération de la paysans moldo-valaques, unde face o apologie a rasei pelasge susţinând că dacii erau de origine pelasgă, iar limba dacă nu era altceva decât un idiom al limbii comune, pelasga, de dinaintea fundării Romei.

Şi învăţatul italian Pirona, a remarcat influenţa nefastă a limbii greceşti asupra idiomurilor vorbite în peninsula italică, scriind un Vocabulario friulono, ce apare la Veneţia în anul 1871. El spune că: „limbile romanice, astfel cum ne apar în monumentele scrise din evul mediu, nu derivă din limba latină, şi ele ni se prezintă numai ca o redeşteptare a dialectelor populare, ce se vorbeau înainte ca latina să se constituie ca o limbă nobilă. Aceste dialecte vulgare au rămas obscure în tot timpul cât limba latină a fost întrebuinţată în scris şi ca limbă de instrucţiune în şcoli. Îndată ce însă şcolile au încetat şi limba nobilă s-a pierdut în mijlocul barbariei, dialectele vulgare, care până atunci nu se puteau mişca, fură gata să ieie locul limbii latine şi din momentele acestea începe o nouă civilizaţie în lumea romană". Înainte de primul război mondial, doar 3% din populaţia Italiei vorbea italiana, ei folosindu-se de cca. 120 de dialecte sau idiomuri locale, unele vorbindu-se şi azi. Învăţatul italian apăra adevărul chiar dacă din punct de vedere politic nu dădea bine la trecutul neamului său, pe când istoricii şi lingviştii români mint numai pentru că sunt plătiţi să

mintă urând de moarte Adevărul!

Istoricul francez Jules Michelet, în scrierea Histoire românie, apărută la Paris în anul 1889, în vol. I, scrie elogios despre civilizaţia pelasgă ce a constituit temelia pe care s-a zidit civilizaţia greacă şi romană, dar ei au fost scoşi din istorie pentru că cei care i-au învins, adică grecii, i-au şi calomniat veşnic.

N. Densuşianu în scrierea Dacia preistorică, vine cu noi argumente pentru aceste idei, dovedind că noi nu vorbim „limba latină" sau o limbă neolatină aşa cum doreau iezuiţii, mafia sionistă şi istoricii şi lingviştii germani, ci numai limba strămoşească a neamurilor ce au dăinuit mii de ani în jurul Carpaţilor susţinând că limba română este urmaşa limbii pelasge… Nu este o limbă neolatină, ori un dialect al limbii italice de la Tibru; din contra ea este numai o continuare a limbii pelasge de la Carpaţi, de unde au emigrat în diferite timpuri istorice o mulţime de triburi, unele spre apus iar altele spre ţinuturile meridionale… Unitatea limbii române, identică pe întreg teritoriul celor două Dacii romane, şi care începând de la Balcani şi până în şesurile Galiţiei şi de la Crimeea până în şesurile Ungariei nu are niciun dialect particular, ne atestă, de asemenea, că această limbă nu este o idiomă coruptă şi formată în cursul evului de mijloc, că din contră, originea formării sale se reduce la timpuri foarte vechi".

În concluzie, informaţiile arătate mai sus dovedesc fără putinţă de tăgadă, că legăturile dintre limba geţilor şi cea „latină" sunt cu mult mai vechi decât pretind istoricii şi limbişti, iar influenţa s-a făcut numai din Carpaţi în Italia, prin colonizarea ausonă, troiană şi pelasgă şi nu invers cum o aburesc ei de vreo 150 de ani!

Getia/Dacia II

Spaţiul spiritual mioritic

Falsificarea istoriei imperiului roman şi a istorie neamurilor arimine s-a făcut atât de către scriitorii antici care au scris de multe ori cu informaţii neverificate, poveşti sau născociri, ori luate după ureche sau influenţate de partizanat de clică şi ne-am cum au făcut grecii şi ivriţii, dar şi de culturnicii occidentali ai secolului XIX şi XX care au slujit cu mare patimă interese naţionaliste sau imperialiste, ori ideologii ale tiraniei.

Cele mai vechi izvoare care amintesc de populaţii compacte la nord de Istru, dar care se întindeau până în sudul insulelor greceşti, vorbesc despre hiperboreeni. În altă parte am scris mai pe larg despre

numele dat de greci geţilor de la nordul Istrului, pentru un fapt foarte simplu pe care istoricii români refuză să îl înţeleagă, ei trăiau într-un ţinut foarte (hiper) friguros (boreas) pentru eleni.

În memoria colectivă a civilizaţiei greceşti se găseşte informaţia care aminteşte despre *Cărţile Mişilor*, scriere ce cuprindea istoria şi credinţele acestui neam ales fiind, după zicerile lor, prima religie din istoria lumii ce a avut o carte sfântă! În acele vremuri elenii nu se ruşinau să recunoască de unde le-a venit cultul şi mare parte din cultura lor cu care se făleşc atât de vârtos.

Boeo, ce a scris prin secolul V î.e.n. aminteşte într-un poem că lăcaşul de cult al lui Apollo a fost făcut de hiperboreenii conduşi de Olen ca profet al zeului. Adică să judecăm noi mai molcom, aheii au făcut prieteşug cu divinitatea prin mijlocirea acestor hiperboreeni care nu tăiau frunze la câini la nord de Istru, ci erau un popor plin de înţelepciune, dându-le şi lor un ce cu care să purceadă pe drumul istoriei. Înţeleptul arimin Olen după cum spun tot ei, ar fi trăit după unii înainte de Hesiod, sau chiar înainte de Orfeu iar alţii spun că chiar înaintea războiului Troiei, adică mai devreme de secolul XIII î.e.n. Poetul grec Pindar, trăitor în secolul VI î.e.n. ne spune în Pithyce (lv, 31, 3) că înţeleptul a fost proroc, poet şi vindecător, mare cântăreţ, şi cel care a descoperit literele şi scrierea din care s-au înfruptat şi ei. Ne mai povesteşte că Orfeu era de neam trac, care a trăit în timpul războiului Troiei, a vizitat şi Egiptul de unde a adunat multă înţelepciune.

Strabon în lucrarea Geografia, scrisă pe la începutul secolului I al erei noastre, precizează spaţiul locuit de geţii pe care grecii îi mai numeau şi hiperboreeni, spunând: „Cei dintâi care au descris diferite părţi ale lumii spun că hiperboreii locuiau deasupra Pontului Euxin, a Istrului şi a Adriei”. În timpul luptelor cu romanii din anul 88, geţii sunt înfrânţi la Tapae iar învingătorul Tettius Iulianus, îşi ia cognomenul de Hiperboreanul (victor Hiperboreo namen ab orice tulit – învingător, a luat de pe lume numele de hiperborean). Ce se ştia că adevăr istoric în acele vremuri, nu mai are loc în căpăţânile iluştrilor magiştri români.

Scriindu-i o epigramă prietenului său Marcellinus care trebuia să plece sub comanda împăratului Domitian pentru a purta război împotriva geţilor, poetul latin Marţial (40 – 103), spune: „Soldat Marcellin tu pleci ca să iei pe umerii tăi cerul hiperboreean şi astrele

polului getic". Victoria romanilor asupra strămoşilor noştri, amintitul poet o numeşte „hiperboreus triumphus" şi „de a fi învins lumea hiperboreenilor", adică a geţilor. Şi mă întreb cu durere în suflet: oare pe plaiurile mioritice nu se poate naşte un getbeget care să pună mâna pe par fără preget şi să învingă lumea falsificatorilor de istorii şi a trădătorilor de Neam şi Ţară? Clement Alexandrinul pe la începutul secolului III, în scrierea Stromata spune că profetul dacilor, Zamolsis era hiperboreean, dar după mintea latiniştilor şi traciştilor, povestea cam aduce a sminteală, pentru că la nordul Istrului era o mare sălbă-ticie stăpânită de albine, fiare turbate şi alte cloceli sataniste.

Macrobiu, scriitor latin şi gramatic, trăitor pe la sfârşitul secolului lv şi prima parte a secolului V al erei noastre, în lucrarea Comentum ad Ciceronis Somnium Scipionis (Comentariu la Comentariul lui Cicero cu privire la visul lui Scipio) zice despre ţinuturile locuite de geţi că: „regiunile udate de Tanais/Don şi Istru pe care antichitatea le numea hiperboreene", adică atunci când încă nu se înstăpâniseră pe imperiul roman, sataniştii greci şi italici care lingeau de zor closetul mozaicilor, încă se mai spunea adevărul despre neamul nostru străbun.

În vremurile când s-au scris aceste texte, toţi erau smintiţi şi numai leprele trădătoare de pe la noi în frunte cu A.T. Laurian şi urmaşii lui întru ticăloşie, erau cu toate acasă şi ne luminau cu făcătura lor drăcească.

O altă denumire pe care grecii au dat-o neamului nostru din vechime, ce a trăit atât la nordul cât şi la sudul Istrului până în Atica, Peloponez şi chiar mai jos, a fost aceea de pelasgi.

Apollonius din Rodos, trăitor în secolul l al erei noastre, în Argonautice scrie despre neamul hiperboreenilor că sunt pelasgi locuind în nordul Traciei. Şi iarăşi mi se urcă sângele în cap de atâta supărare şi minciună pe care trebuie să le îndur din partea făcătorilor de adevăruri sacrosancte. Dar aceşti pelasgi ca băştinaşi, după mărturiile vechilor greci, locuiau tot teritoriul până în Peloponez şi au fost alungaţi către regiunile mai neospitaliere de către prădătorii eleni.

Eschil, în piesa Prometeu înlănţuit, aminteşte despre aceşti băştinaşi pelasgi, lăudându-i că erau a-toate-ştiutori, stăpâni ai focului, contemporanii lui Cronos. Eroului civilizator al pelasgilor, Prometeu, îi atribuie descoperirea arhitecturii, cărămizile, calendarul, calculul, astronomia, tainele scrierii, creşterea animalelor, îndeletniciri cu care

prădători ahei nu-şi chinuiau mintea. Pentru că a dat aceste taine oamenilor ca să trăiască mai bine, răzbunătorul grecilor Zeus îl înlănţuieşte în Caucazul de la Istru „la graniţele cele mai îndepărtate ale Sciţiei într-un deşert inaccesibil", sau în ţinutul hiperboreenilor cum este numit acest tărâm la alţi autori. În limba română pramatie înseamnă drac iar cuvântul îl găsim şi în sanscrită, ramura noastră aryană unde pramata însemnă tot drac pentru că aşa ne-au văzut hoţomanii de grecotei după ce au ciordit aceste valori ca să le fie lor de folos; au dat-o în draci cu hula! O altă furăciune a fudulilor eleni, făcută tot din taina de bogăţii spirituale ale mioriticilor şi care este oacheşă rău, spune că Tartarul era locul de sub pământ unde se duc sufletele morţilor. Dar Tărtăria a fost cel mai vechi centru de cult al neamului carpatin şi iarăşi porcanii dau cu râtul în cele sfinte după ce le falsifică şi le batjocoresc în felul lor ticălos.

La pricepuţii eleni, Prometeu pelasgul era fiul titanului Iapet – învârtit Iafet în Tora de ceilalţi maeştri ai plăsmuirilor – şi al nereidei Asia sau nimfa Climene. Aceşti semizei din mitologia greacă erau fiii Tatălui Ceresc şi a Mamei Pământeşti care au dus lupte grele împotriva uzurpatorului Zeus, a cărui origine grecii nu prea ştiau să o explice nici în secolul VI î.e.n. şi nici vremurile când acest tartor plin de hachiţe a început să-i ogoiască. Se vede treabă, că şi ei şi-au tras o mitologie după calapod mioritic, chiar recunoscând acest lucru o bucată bună de timp, dar crezând că minciuna este sfântă şi veşnică, au început să se sumeţească cu ce au furat de la alţii, că ar fi minune de minune şi un mare îndemn pentru tot neamul elen. Spaţiul spiritual pelasg sau hiperborean locuit de neamul nostru arimin, a fost şi pentru vechii eleni, un bun izvor de inspiraţie şi apoi de hulă pentru că totdeauna „hoţii strigă hoţul". Iaili, iaili, ce amarnic v-aş păli!

Deşi această realitate este recunoscută în multe izvoare antice, sunt unele greceşti care ne vând fel de fel de făcături iar în fruntea mincinoşilor este părintele lor Herodot cel plin de păcate în faţa adevărului. Carianul Herodot (485 – 425) în lucrarea Istorii, cărticică plină de povestioare şi născociri, ticluită pentru a distra mai mult pe atenienii care l-au plătit din greu pentru asta, spune despre oracolul din Delos, că aici hiperboreenii aduceau ofrande anuale închinate lui Apolo hiperboreanul. Dar acelaşi autor scrie la II, 75 că religia lor a preluat o parte din divinităţi de la egipteni la fel în paragrafele l, 56, 57 şi II, 51, 52, ajungând la greci prin intermediul pelasgilor.

Tot în această perioadă când Herodot făceau circ cu scrierile lui deocheate şi pline de minciuni, mai ticluiesc grecii povestea cu Hercule, mârlitorul care a colindat lumea în lung şi-n lat şi pe unde a simţit el o vibraţie hedonistă, a făcut o gaură cu unealta lăsată de la natură şi a pus o sămânţă. Astfel, au fost însămânţate cu sămânţă elenistă de cel mai pur sânge şi neam: nimfe, şerpoaice, râuri, stânci, copaci şi cam tot ce mişca pe faţa pământului, iar din această apucătură bezmetică s-a născut mulţime de noroade care au acoperit pământul dar toate erau ieşite de sub poala înciudatului elen. Ceva pute rău chiar sub nasul lor în această gugumănie! Spun ei că atunci când au năvălit în teritoriile pe care se ţin de stăpâni, acolo i-au găsit pe pelasgi, iar dacă Hercule a venit mult după această migrare înseamnă că neamul pelasgilor era înaintea lor prin acele locuri, scăpând de un asemenea părinte înfierbântat. Şi pentru că luaseră prea multe de la pelasgi, au hotărât elenii să-i taie primii de pe lista istoriei, astfel că neamul băştinaş a fost dat uitării iar culturnicii moderni au practicat aceeaşi tactică; pe acele pământuri nu au existat decât greci şi iar greci.

Tot în textul de mai sus, mai spune Herodot că şi teatrul mult iubit de greci vine tot de la egipteni precizând originea lui astfel: „Pe acest loc de la Sais, noaptea egiptenii dau reprezentări teatrale, acelora le dau numele de mistere, şi cu privire la acestea, deşi eu cunosc mai multe lucruri despre cele ce cuprind fiecare dintre ele, o tăcere religioasă se aşternu peste ele. Cu privire la ceremoniile lui Demeter, pe care grecii le numesc Tesmophorii, şi despre acestea să se aştearnă tăcerea cea sacră, în afară de ceea ce este cu putinţă să se spună cuvios despre ele. Fiicele lui Danaus sunt acelea care au adus aceste rituri din Egipt şi le-au învăţat pe fiicele pelasgilor. Aceste rituri s-au pierdut când Peloponezul a fost depopulat de către dorieni. Arcadienii… sunt singurii care le-au păstrat”. Aşa stăteau atunci cu fala grecii când se uitau în trecutul lor foarte apropiat! La II, 50 completează despre originea religiei grecilor: „Mai toate numele de zei au venit în Elada din Egipt. Făcând cercetări, dacă într-adevăr provin de la barbari, aflu că aşa stau lucrurile. Cred, aşadar, că ele ne-au sosit mai cu seamă din Egipt”. Daţi dracului „barbarii” ăştia, dacă la început i-aţi considerat numai „străini” plini de înţelepciune de unde aveaţi şi voi ce băga în tărtăcuţă – acesta era în timpul lui Herodot sensul adevărat al cuvântului barbar – după mai multe secole, i-aţi dispreţuit şi spurcat

că sunt sălbatici de la care nu aveţi nici ce învăţa nici ce fura! Iar această golănie aţi pus-o în scrierile voastre ca singurele adevăruri pe care trebuia să le cunoască posteritatea din posteriorul elen!

Diodor din Sicilia care a trăit în secolul I î.e.n., scriindu-şi Biblioteca istorică pe la anii '50 – 30 î.e.n. În Cartea I, 96, 92 spune cum ştie el că vine originea orfismului, ajuns religie şi la greci şi cum a venit teatrul la ei: „Bunăoară, Orfeu a împrumuta din Egipt cele mai multe dintre riturile de iniţiere în mistere şi riturile orgiastice în legătură cu pribegia lui, cum şi legenda pe care a povestit-o el despre lumea subpământeană… De acea egiptenii spun că Orfeu, călătorind prin ţara Egiptului, a putut să vadă o atare ceremonie şi atunci şi-a închipuit el legenda cu privire la Infern, întemeindu-se în parte pe amintirile ce le păstrase din Egipt, în parte pe însăşi închipuirea sa". La capitolul I, 23 autorul completează astfel: „Fiindcă se împărtăşise din învăţăturile egiptenilor cu privire la zei, el a strămutat naşterea străvechiului Osiris în vremurile mai noi… apoi după ce autografii şi preoţii s-au încrezut în cele spuse de legendă, teatrele au ajuns să fie pline de această poveste… Pe scurt, elenii ar fi pretins că sunt ai lor eroii şi zeii cei mai vestiţi ai egiptenilor". Ultima propoziţie subliniază faptul că grecii lucrau de zor în secolul I î.e.n. la falsificarea culturii celorlalte popoare şi îşi aburcau cu furca făcăturile în capul mesei.

Tacit confirmă informaţiile lui Herodot despre hiperboreeni spunând că oracolul de la Delfi a fost întemeiat de către Pegasos şi Agiieus, copiii hiperboreenilor.

Şi Platon în Axiochos spune prin gura lui Socrate, că fecioarele hiperboreene de la nordul Istrului Opis şi Hekaerge, au adus la Delos nişte table triunghiulare cu un conţinut religios. În Philebos, spune despre înţeleptul trac: „iar Orfeu ştie de Cupa lui Dyonisos, şi înşiră multe astfel de Cupe în jurul tabelului solar". Dyonisos este un cuvânt compus din dio cu sensul de judecător şi luminător ceresc şi nişa cu sen-sul de primăvară, renaşterea vegetaţiei sau începutul anului. Într-un sens metaforic – iar strămoşii noştri erau maeştri în vorbirea ascunsă – respectiva cupă era a cunoaşterii divine. Geţii aveau şi ei pe Dio Dionise iar un asemenea vas al cunoaşterii divine ne arată plăcuţa de la Romula. Filosoful grec, precizează o altă sursă a formării teatrului grec invocând cultul cabirilor arimini din Samotrace… Dar amănuntele sfintelor ceremonii nu au fost destăinuite decât celor iniţiaţi în mistere. Foarte vestite sunt apariţiile acestor zei". Aceste legende sunt

plasate în primele veacuri de istorie ale civilizaţiei grecilor. adică prin secolele XI – VIII î.e.n. când îşi adunau de la „barbari" fel de fel de trebuinţe pentru trup şi minte.

Diodor în scrierea amintită mai sus, Cartea III, LV ne dă o legendă despre altă direcţie de unde a ajuns la greci teatrul: „Unii istorici povestesc, că insula, care până atunci se numise Samos, ar fi fost numită Samothrace după tracii ce se statorniciseră acolo cândva. [Aceştia au adus cu ei pe insulă şi misterele cultului „marilor zei" – cabirii, iar dialectul şi l-au păstrat până în timpul lui Diodor – Cartea XLVII] Mitologia însă ne spune că, după ce amazoanele s-ar fi întors pe continent, Mama Zeilor căreia insula îi plăcea, s-ar fi aşezat acolo împreună cu alţii, printre care şi fiii săi, aşa-zişii coribanţi – numele tatălui lor era rostit ca un lucru de taină când se prăznuiesc misterele – şi a introdus acolo şi iniţierile, care şi astăzi se fac pe insulă, statornicind prin lege ca templul să fie un loc de adăpost al năpăstuiţilor. În aceeaşi vreme ar fi năvălit cu o oaste în ţara amazoanelor şi tracul Mopsos. El era alungat din ţara lui de către regele trac Licurg. Şi scitul Sipilos – izgonit şi el din Sciţia, ţară învecinată cu Tracia – s-a alătura expediţiei lui Mopsos". Din acest text avem informaţia că în nordul Istrului era un stat puternic şi nu o pustietate fără margini cum spune jupân Herodot, cu un rege care a trebuit să-şi părăsească regatul datorită unei invazii.

„Părintele mincinoşilor" Herodot, face din scrierea lui mai mult un text unde născocirea, batjocura şi realitatea sunt îmbinate în mod plăcut pentru auzul grecilor care începeau să se sumeţească ei între ei. Spune magistrul poznaş despre faraonul Keops că şi-a dus fiica în bordel ca să adune ceva bani pentru terminarea piramidei (C. II, CXXVI). Istoricii ocolesc cu mare grijă această golănie a magistrului, să nu-i adumbrească aura de profet al adevărului istoric! La vechii egipteni adulterul era pedepsit foarte aspru iar prostituţia nu exista ca la greci.

Despre marele înţelept al geţilor spune că nu ştie dacă a existat sau nu, deşi Platon, după vreo patruzeci de ani de când Herodot îşi citea scrierile în public, zice că a citit textele lui Zamolxe care erau mult căutate! Alţi greci precum Hippostratos, spun despre Abaris/Zamolxe că a fost un personaj real, vzitând Grecia pe la anul 768 î.e.n. sau după Suidas pe la 568 î.e.n. În Istorii la lv, 94 ne mai dă o poveste confirmată de tăbliţele noastre de plumb unde zice: „cei care au murit se duc la

zeul Zamolxe, unii din ei mai dau acestuia numele de Gebeleizis". Dar la V, 9 îşi arată iar mintea lui plină de viclenii pentru că scrie despre patria geţilor de la nord de Istru astfel: „Pare însă că dincolo de Istru este un deşert nemărginit... 10 Tracii mai vorbesc că teritoriile de dincolo de Istru ar fi ocupate de albine şi că din această cauză oamenii n-ar putea merge mai departe. Lucru mi se pare puţin probabil, deoarece aceste insecte nu pot suporta frigul; din pricina frigului cred eu că nu sunt locuite aceste regiuni". În anul 446 î.e.n. Herodot aflat la Atena citeşte în public o parte din istoriile lui foarte apreciate şi aplaudate de auditor, pentru care primeşte 10 talanţi, o sumă foarte mare pentru acea vreme. cam ce fac şi redactorii zilelor noastre la ziare şi televiziuni, minciună cât încape pentru circul public, bordel şi depravare. Şi magistrul Pârvan ne-a tras o făcătură despre baştina strămoşilor mei geţi în scriitura Getica, tot cu infailibilul şi veşnicul argument „pare" de unde neamul nostru a rămas rău înghesuit de aceste vedenii şi păreri turbăcioase care par, apar şi dispar!

Tucidide (462 – 395 î.e.n.) care se trage dintr-un rege trac iar după mamă fiind ne-potul lui Miltiade, contemporan cu Herodot, este primul care compune o istorie bazată pe analiza faptelor şi a relaţiilor dintre ele. În lucrarea scrisă în opt cărţi intitulată Istoria războiul peloponeziac care a avut loc între anii 431 – 404 î.e.n., la II, 96 autorul aminteşte ţinutul de la nordul Istrului şi cine îl locuieşte: „Plecând de la odrysi, Sitalkes cheamă la arme la început pe supuşii săi din Tracia, care locuiesc dincoace de munţii Hemus şi Rodope până la Marea Neagră şi Helespont; apoi pe geţii de dincolo de Hemus, precum şi pe toate popoarele stabilite dincoace de fluviul Istru, din vecinătatea Mării Negre. Geţii şi celelalte popoare din aceste ţinuturi se mărginesc cu sciţii şi întrebuinţează aceleaşi arme ca şi acest popor; ei sunt toţi arcaşi călări". Deci Herodot minţea rău când născocea „adevărul" plin de venin la adresa geţilor din nordul Istrului, care să fie de hlizeală celor ce îl plăteau.

Aristotel care a trăit în secolul lv î.e.n. În consideră pe Herodot autograf – adică scriitor de mituri – iar Plutarh (45 – 130) îl socoteşte de rea credinţă. În Poetica spune că tragedia greacă s-a născut din cântecele religioase zbuciumate sau lirice închinate lui Dyonisos şi Apolo care se cântau în secolul Vi-V î.e.n. dar amândoi zeii erau veniţi la greci din lumea ariminilor nord-istrenii. Şi comedia este legată de riturile religioase ale lui Dyonisos, privind sărbătorile recoltelor care

se făceau cu mare veselie la traci.

Şi Diodor în lucrarea amintită, în Cartea l, LXIX, arată că nu dădea nicio para chioară pe toată Istoria jupânului Herodot, scriind: „Vom lăsa la o parte istoriile şi născocirile lui Herodot ori ale celorlalţi istorici care au scris despre Egipt. Aceştia, cu bună ştiinţă şi înadins, au pus mai presus de adevăr poveşti pe care îţi vine greu să le crezi şi au înfăţişat legende plăsmuite de ei spre a-şi desfăta cititorii". Numai la noi spusele „părintelui mincinoşilor" sunt singurelele adevăruri iar traciştii, după ce au turbat scheunând la lună, l-au înălţat în deşertăciunea lor găunoasă, ca profet şi adevăr divin.

Dacă Herodot se codea când a scris despre Zamolxe şi nu a îndrăznit să-l facă grec, după numai un secol, înţeleptul get a ajuns grec sadea.

Hellanicos, de neam grec şi priceput în plăsmuiri, a trăit pe la sfârşitul secolului lv î.e.n. şi s-a preocupat de istoria strămoşilor noştri scriind o carte, pierdută astăzi şi mare necaz este pentru că nu avem ocazia să ştim cum ne-a firitisit. Dar în altă scriitură a lui, Legile barbarilor unde îşi luminează neamul despre religia şi legile sălbaticilor geţi, spune că aceştia au fost traşi la civilizaţie de către „grecul" Zamolxe: „... a fost un oarecare grec care a călăuzit de la început pe geţii din Tracia şi le-a spus că el însuşi nu va muri şi nici cei ce sunt alături de el, ci vor avea numai bine. Mai înainte de a zice aceasta, şi-a clădit o locuinţă subterană, în care a trăit retrăgându-se pe furiş din ochii tracilor. Geţii i-au simţit lipsa în adevăr, dar în al patrulea an s-a arătat iarăşi şi tracii au crezut în spusele lui". Curat murdar cucoane grecotei! Că erau geţi în Tracia, o ştiam şi eu fiindcă a spus-o chiar Strabon că tracii sunt una cu geţii sau dacii şi vorbesc aceeaşi limbă. Dar să scrii că el a fost grec şi s-a oprit la geţii din Tracia, cărora le-a luat puchii de la ochi, făcându-i să ardă ca soarele, este cam mare făcătura. Iar pentru că unii dintre geţi nu aveau glagoria destul de dezgheţată, priceputul Hellanicos le băga în dos câte un ardei să le fie de folos, făcând mintea mai sprinţară şi hoţia mai şucară! Buni băieţi grecii ăştia dar prea mincinoşi!

Ephoros din Kyme, este autorul care întemeiază în istoriografia grecilor, ideea că ei ar fi centrul lumii iar pe străini/barbari îi aminteşte numai dacă subţirii greci au ajuns la ei pentru vreo hoţie sau paranghelie. El a scris o Istorie universală pe la sfârşitul secoluluii lv î.e.n. unde numai grecii sunt „universali" iar ceilalţi nişte curiozităţi

temporale şi întâmplătoare. Acest model de a falsifica totul pentru a-i pune moţul lumii pe greci, a fost continuat de mai mulţi pricepuţi iar ultimul şi cel mai cunoscut a fost Diodor din Sicilia care a scris cu mare „dăruire şi chemare" pentru adevăr cum pretinde, Biblioteca istorică. Nu se cunoaşte data naşterii şi nici a morţii dar s-a acceptat ca posibilă perioadă ultimii ani ai secolului II î.e.n. iar decesul a intervenit pe la anii '30 î.e.n. Neamul geţilor este amintit de ilustru magistru într-un singur rând în Cartea l, XCIV comentând miturile diferitelor popoare prin care zeii ar fi dăruit muritorilor legi sfinte spre a avea o bună rânduială, spune „Într-adevăr se povesteşte că la arieni, Zathraustes a făcut să se creadă că o bună zeitate i-a încredinţat legile. La aşa-numiţii geţi, care îşi închipuiau că sunt nemuritori, Zamolxis pretindea că şi lui îi dăduse legile Hestia, zeitatea lor". Diodor nu mai vorbeşte de geţi ca un popor existent în vremea sa ci numai la timpul trecut, considerând numele neamului o născocire. Ori în timpul când el şi-a scris plăsmuirea, Boero Bisto reuşise prin curajul arătat să bage frica chiar în făloasa Romă, fiind cel mai puternic stat cu cel mai numeros popor din Europa. Şi alţii ne-au falsificat istoria la fel de ticălos sau chiar mai rău, iar noi nu am avut şi nu avem curajul să-i plesnim peste bot pentru nemernicia făcută! Ba am devenit pupincuriştii lor şi încă dintre cei mai destoinici. Lepra din Sicilia nu-i lasă nici pe hiperboreeni în locurile lor de baştină la nord de Istru, cum au scris atâţia despre ei, ci îi duce într-o insulă, undev în Ocean, acolo unde şi-a pierdut Dracu' sapa şi şi-a înţărcat mutu' iapa! Iar pe conducătorii geţilor Dromichete şi Cotiso îi face dintr-un condei regi traci.

După Biblioteca istorică scrisă de Diodor din Sicilia, pe la sfârşitul secolului l î.e.n., la nord de Istru nu exista în vremea sa nici poporul get şi nici Getia, ci numai o lume încă neclară şi sălbatică.

Un contemporan al iscusitului plăsmuitor grec, latinul Trogus Pompeius Justi-nus în lucrarea Historiae Philippicae scrie la II, 2 despre ţinutul de la estul şi vestul fluviului Tanais unde era lumea sciţilor, următoarele: „Sciţia, ce se întinde spre răsărit, se mărgineşte într-o parte cu marea, în altă parte cu munţii Riphei, în spate cu Asia şi cu fluviul Phasis. Oamenii n-au între ei hotare, căci ei nu cultivă câmpiile, n-au nici case, nici acoperişuri de adăpost sau lăcaşuri, păscând necontenit vite şi turme de oi şi fiind obişnuiţi să rătăcească prin stepe necultivate… Nicio crimă la ei nu este mai grea decât furtul, fiindcă având turme şi vite, fără adăpost în mijlocul pădurilor, ce le-ar

mai rămânea dacă le-ar fi îngăduit să fure? Aurul şi argintul îl dispreţuiesc tot atât pe cât îl doresc ceilalţi oameni. O, dacă şi ceilalţi oameni ar avea aceeaşi cumpătare şi dezinteresare de averea altora; fără îndoială nu s-ar mai continua în toată lumea şi în toate vremurile atâtea războaie şi nu s-ar prăpădi mai mulţi oameni de fier şi de arme decât de moarte naturală".

Istoricul Tucidide de neam trac, spune că în trecutul grecilor „pirateria nu era socotită o ruşine, dimpotrivă, făcea mai degrabă cinste". Adică să înţelegem şi noi că cine s-a îndeletnicit neam de neam cu hoţia nu poate deveni vreodată om cinstit pentru că el aşa a fost educat să trăiască. Cu 20 – 30 de ani mai devreme, alt istoric, Herodot, în Istorii scria despre geţi „că ei sunt cei mai viteji şi cei mai drepţi dintre traci". După cugetul meu mioritic, morala hoţiei cultivată de greci nu are nicio legătură cu morala cinstei şi dreptăţii cultivată de vechii geţi. Iar Diodor a dovedit acest adevăr prin falsificarea în totalitate a istoriei geţilor din vremea sa. Năravul grecilor de a fi mişei în tot şi în toate este foarte vechi pentru că îl găsim consemnat în poemul ionilor, Iliada unde în cântul IX pelasgul Ahileu spune plin de supărare şi năduf despre aheul Agamennon:

„Carele una vorbeşte şi tăinuie-n sufletu-i alta…
Faţă de cine se bate vârtos şi mereu cu duşmanii.
Ori eşti om bun, ori netrebnic aceeaşi ţi-e partea de cinste…
Şi de la toate am luat puzderii de averi şi scumpeturi
Dar le-am adus şi pe toate datu-le-am lui Agamemnon".

În Cartea X, VI, Diodor spune despre prădătorii greci că aveau grijă ca ceea ce nu puteau lua cu ei, să dea în seama focului, de unde s-au înnărăvit rău şi alţii: „Perşii au învăţat de la eleni să dea foc templelor. Ei au plătit în acest chip silnicia lor, căci elenii cei dintâi au nesocotit dreptatea săvârşind aceste fapte". Pe Tabula Pe untigeriana, lucrarea geografică realizată la începutul secolului îl al erei noastre, neamul geţilor din estul Carpaţilor care au scăpat de ocupaţia romană, este scris dagae – se citeşte dage – de la dage de pe tăbliţele de plumb dar înţeles cu ureche romană, iar amănuntul dovedeşte fără putinţă de tăgadă că se ştia în antichitate cine îşi ducea existenţa prin acele locuri.

Claudius Aelianus, a trăit în secolul III e.n., deşi născut din familie de romani a scris numai în greacă. Este un model de cum au falsificat grecii şi eleniştii istoria antică, urmărind să-i scoată în afara timpului pe toţi care nu puteau fi făcuţi greci. În lucrarea Variae

Historiae, la capitolul VIII scrie: „Se spune că între vechii traci nimeni nu ştia carte. Ba încă socoteau toţi barbarii ce locuiau în Europa că este o mare ruşine să se folosească cineva de scris. Asiaticii însă, cum se spune, s-au folosit mai mult de scris. De aceea, unii îndrăznesc să susţină că, nici Orpheus n-a ştiut carte, ca fiind trac, şi că faima despre el a fost o născocire. Aceasta ne-o spune Androtios, dacă este de crezut, pentru ce el declară ignoranţa şi neştiinţa de carte a tracilor".

Diogenes Laertios, contemporanul celui de mai sus, dar nu numai în viaţă ci şi în gândire, a scris mai multe lucrări. În scrierea Despre vieţile şi doctrinele filosofilor, îşi arată supărarea pe învăţaţii din vechime care au arătat că filosofia ar fi apărut, la popoarele străine de unde grecii ar fi luat-o. El îi contrazice pe toţi stropşindu-se supărat foc: „Dar aceşti autori uită că realizările pe care le atribuie ei barbarilor aparţin grecilor, cu care începe nu numai filosofia, dar şi însuşi neamul omenesc. De pildă Musaios s-a născut la Atena, iar Linos la Teba. Se spune că primul, fiul lui Eumolpos, a fost cel dintâi care a compus o teogonie… Şi cumopilzii din Atena îşi primesc numele de la tatăl lui Musaios". Dracul te-a pus să te scarpini sub coadă fudulule? Ia să vezi cum te prind că eşti coţcar chiar cu un strămoş de-al tău! Strabon, care a trăit cu 200 de ani înaintea mincinosului, spune în Geografia despre misterele de la Eleusis că au fost întemeiate de „Eumolpos, şef de trib trac, toată Atica fiind stăpânită de el", realitate istorică ce cuprindea secolele X-Vlll î.e.n.

Nu cu mulţi ani înaintea lui Strabon, a scris Diodor a lui Bibliotecă istorică, şi care încă avea un respect deosebit despre fabuloasa cultură şi civilizaţie a egiptenilor. Iar despre influenţa egiptenilor asupra celorlalte neamuri scrie Diodor în Cartea l, LXIX: „Iată pentru ce oamenii preţuiţi de egipteni ca fiind foarte mari învăţaţi au făcut tot ce le-au stat în putinţă pentru a cerceta – mergând chiar în Egipt – legile şi datinile de acolo. Şi în ciuda faptului că, în vechime, în ţara Egiptului cu greu ar fi putut să pătrundă străinii – aşa cum am arătat mai sus – totuşi dintre oamenii care au trăit foarte de demult, au cercetat-o Orfeu şi poetul Homer. În vremurile mai noi au călătorit mulţi alţii, printre care Pitagora din Samos şi chiar legiuitorul Solon. Egiptenii socot că ei au fost descoperitorii literelor şi că tot ei au fost cei dintâi care au făcut cercetări asupra astrelor. În sprijinul celor spuse de ei, aduc faptul că ţara lor a fost cârmuită patru mii şapte sute de ani de un şir de regi dintre care cei mai mulţi au fost băştinaşi, cum

şi că Egiptul ar fi ţara cea mai înfloritoare din lume".

În Cartea 1, XCVI arată mai departe informaţii de la preoţii egipteni şi cine le-a vizitat ţara: „Preoţii egipteni istorisesc, întemeinud-se pe scrierile lor sfinte, că prin Egipt ar fi călătorit Orfeu, Musaios (discipol sau contemporan al lui Orfeu), Melampos (vraci şi profet vestit care vindeca bolile), Dedal, şi în afară de aceştia, Homer, Licurg din Sparta, Solon din Atena şi filosoful Platon. Mai amintesc şi de Pitagora din Samos, de matematicianul Eudoxos (sec. lv î.en.), Democrit (460 – 371 î.e.n.) din Abdera şi de Oinopides (astronom, sec V î.e.n.) din Chios… Statuile înălţate de Dedal în Elada au proporţiile vechilor statui din Egipt… Sunt mai multe dovezi despre şederea lui Homer prin Egipt… Licurg, Platon şi Solon au împrumutat de la egipteni cele mai multe aşezăminte pe care apoi le-au statornicit în legile lor. Se spune că Pitagora şi-a însuşit de la locuitorii Egiptului cele ce avea să spună despre divinitate, şi cum şi doctrina lui despre geometrie, numerele şi transmigraţia sufletului în tot felul de vieţuitoare… Se zice că sculptorii cei mai vestiţi pe care i-a avut în vremuri de demult elenii şi-au făcut ucenicia la egipteni. Este vorba de Telecles şi Theodoros, fiii lui Rhoicos, aceia care au cioplit pentru locuitorii din Samos statuia lui Apolo". Pentru înveninarea grecoteiului turbăcios, amintesc aici, că după ocuparea Egiptului de către perşi în anul 525 î.e.n., regele Darius (522 – 486 î.e.n.) a poruncit ca toate legile egiptene să fie copiate în persană şi aramaică şi aplicate în satrapiile de est ale imperiului. Chiar şi Solon a adus atenienilor o lege de la egipteni care era în vigoare şi în timpul lui Diodor. Mai adaug pentru deplină luminare din Diodor, Cartea X, 6 care spune: „Calimah ne informează că Pitagora ar fi descoperit unele probleme de geometrie şi că pe altele le-ar fi adus din Egipt, cel dintâi, elenilor. Aceasta ne-o spune în versurile: Frigianul Euforb le-a descoperit, el care le-a dat oamenilor cunoştinţe despre triunghiul scalen şi despre cele şapte măsuri ale cercului; şi tot el i-a deprins să se stăpânească şi să nu mănânce din carnea vietăţilor ce respiră. Nu toţi oamenii însă au voit să-l asculte".

Iar poetul latin Ovidiu, când era mazâlit la Tomis pe la anii 15 ai erei noastre, îi trimite lui Cotiso al geţilor o scrisoare unde îi spune că se trage din familia de preoţi traci a Eumolpizilor care le-a fost fudulilor greci de mentori, lungă perioadă de timp!!! Ei, vezi parşivule că mai au şi alţii glagorie şi dor de istorie!

Elenii au fost convinşi că tot ce vor scrie ei că a fost grec, viitorimea chiar aşa va crede şi nimeni nu va mai căuta în alte izvoare să guste din alte ape. Aşa cum aveau năravul de a greciza orice nume de persoană, toponime sau hidronime, tot aşa au grecizat toate ideile care le-au luat de la alţii, şi le-au scris ei cu alfabet grec şi acela luat de la pelasgi, adică de la neamul arimin din nordul Istrului.

Elenii au învăţat pictura de la egipteni prin secolul VI î.e.n. când au ajuns să cunoască bine această civilizaţie iar Pliniu cel Bătrân când vorbeşte despre pictorii greci spune că primul a fost Filocles care era de origine egiptean. Şi modelul de construcţie a templelor l-au luat tot de la egipteni deşi tuşesc când se uită la construcţiile acestora.

Chiar şi Tales din Milet ce a trăit în secolul VII î.e.n. de origine fenician, părintele şcolii ioniene de filosofie, a stat mulţi ani în Egipt la preoţii templelor care i-au fost singurii îndrumători şi de la care a învăţat multe. Ionul Hecateu (560 – 490 î.e.n.) din Milet a fost primul care a întocmit o scriere istorico-geografică, ce va fi de model generaţiilor următoare. A călătorit în Egipt compunând o Descriere a pământului" şi nişte Genealogii, unde dădea informaţii şi despre cultura şi istoria acestora, dar ambele scrieri nu au ajuns până la noi.

Democrit (479 – 400 î.e.n.) s-a născut în Abdera – Tracia – fiind considerat părintele teoriei atomiste în filosofie. Diodor din Sicilia spune că Democrit şi-a luat toată filosofia de la preoţii egipteni iar Diogene Laertius spune despre acelaşi filosof că a fost discipolul unor magi caldeeni, a călătorit în Egipt şi Persia cunoscând şi pe gimnosofiştii din India. Mai spune Diogene Laertius că Euripide l-a însoţit pe Platon în Egipt înainte de anul 387 î.e.n. când acesta a vrut să-i cunoască pe preoţii egipteni. Plutarh în scrierea Despre Isis şi Osiris X afirmă ideile lui Diodor, recunoscând că: „Cei mai înţelepţi dintre greci aduc mărturie pentru aceasta şi Solon, Tales, Platon, Eudoxiu, Pitagora, Licurg, au mers în Egipt şi au trăit în preajma preoţilor". Trebuie să scormonim mai adânc pentru a dovedi ceea ce unele izvoare antice au arătat cu atâta claritate?

Culturnicii europeni neagă cu furie că ar fi existat vreo influenţă a filosofiei şi culturii egiptene asupra celei greceşti, deşi treaba pute rău şi aduce a golănie. Filosofii Anaximandru (610 – 546 î.e.n.) care a întocmit prima hartă a lumii aşa cum era cunoscută ea atunci, Anaximene (586 – 528 î.e.n.) şi Xenofon (570 – 480 î.e.n.) au fost ioni şi nu greci cum se laudă ei, la fel cum au făcut şi ivriţii cu „înţelepciunea"

ce lecuieşte rapănul broaştei, primită de Moşe al lor de la Iahwe cel preaiubit. Toxaris, Anacarsis şi Abaris sau Zamolxe au fost figuri de geţi sau sciţi care i-au cam lăsat cu ochii beliţi pe greci în lăudăroşenia lor de înţelepţi ai lumii, dându-le spre aducere aminte şi unele scrieri priincioase, iar Palton se lăuda că le-a citit şi i-a fost de folos fără a se ruşina de firescul vieţii, dar păstrând măsura adevărului.

Poezia „greacă" apare în secolele VII-Vi î.e.n. În Ionia, ţinut al ionilor care i-au primit pe greci cu sabia când au venit în ospeţie într-o piraterie, dar munculiţa lor s-a răspândit ca ceva plăcut în Grecia continentală, pe când egiptenii scriau imnuri de slavă divinităţilor încă de la mijlocul mileniului II î.e.n. O altă sursă de inspiraţie a grecilor a fost cultura Orientului, unde cultura sumeriană era la loc de cinste iar poezia ei uimeşte şi astăzi prin frumuseţe şi concizie. Şi scrierile arimine venite de la Orfeu, Anacarsis şi Zamolxe le-au fost grecilor spre mare folos şi de adâncă luminare, dar rău i-a pălit la minte o totală uitare!

Dezvoltarea societăţii grecilor în toate domeniile se remarcă începând cu secolele Vi-V î.e.n. adică după ce ei păşesc în Egipt pe la mijlocul secolului VII î.e.n. iar după anul 614 au o colonie a lor în Deltă astfel ajungând să cunoască bine cultura şi civilizaţia egipteană de unde au luat majoritatea elementelor de cultură.

Dacă lor nu le va place să ştie cine au fost cu adevărat vechii greci şi aburesc lumea cu fel de fel de poveşti luate din tolba lui Herodot sau a altor pricepuţi, am să le amintesc un fenomen asemănător. Latinii după ce i-au trecut prin sabie pe foştii lor stăpâni etruscii, care aveau o civilizaţie incomparabilă cu a sălbaticilor de pe Tibru, şi-au însuşit toată cultura învinşilor dar nu au recunoscut-o niciodată, iar urmaşii lor italienii, au spart acest tabu al minciunii abia după anii 1960 când au acceptat adevărul istoric.

Dacă culturnicii occidentali sunt atât de îngăduitori cu falsurile grecilor şi ivriţilor, de ce se obrăznicesc până peste poate pentru informaţiile venite din scrierile arabilor şi care au fost preluate din manuscrise greceşti sau latine. Să le înghită şi pe acestea că ar fi din înţelepciunea arabă tot aşa cum tot ce a fost scris de peană greacă este lăstărit numai de sub freza lor aleasă, isteaţă şi semeaţă!

După anul 380, iudeo-creştinii au dus o campanie sălbatică de rescriere a istoriei antice în care ei să fie ziditorii noii lumi trimişi de Iahwe. Pe lângă alterarea intenţionată şi falsificarea multor texte, ei au

distrus foarte multe scrieri care le erau defavorabile sau le demascau ticăloşiile. Aşa au procedat şi comuniştii cazan falsificând istoria ruşilor apoi a celorlalte popoare intrate sub stăpânirea lor după anul 1945. Culturnicii francezi, care, pe la sfârşitul secolului XVIII, au început să-şi scrie propria istorie „descoperindu-şi originea francă", au ajuns la concluzia că totul vine din civilizaţia greco-romană luminată de înţelepciunea întunecatul Iahwe prin iudeo-creştinism. Fandasia a devenit adevăr istoric după mijlocul secolului XIX, când la corul urlătorilor franci, s-au adăugat şi germanii cu scorneala lor că ar fi urmaşii goţilor ce au răscolit Europa timp de trei secole iar aceşti goţi ar fi urmaşii indo-europenilor care au tot descălecat pe meleagurile europene pe unde îi prindea oboseala sau necazul. Şi astfel, tropa-trop la galop s-au tot format neamurile ariene începând de la necunoscuta Indie şi până la coloanele lui Hercule în Iberia. Prin această manevră ei susţineau că sunt continuatorii de drept ai imperiului roman, francezii prin franci (care erau de neam germanic şi nu galic) iar germanii prin strămoşii lor goţi şi regele Carol cel Mare. În fond ei doreau să justifice prin istorie, imperialismul practicat de cele două state în secolul XIX şi rolul lor „civilizator". Pentru că aceste culturi sunt pline de falsuri şi minciuni am să scot două privitoare la antichitatea clasică.

Athenaios Naucratis, scriitor grec ce a trăit în secolele lll-ll î.e.n. spune în scrierea Banchetul sofiştilor amintindu-l pe Cresiclas şi lucrarea acestuia Cronici: „că s-a făcut la Atena de către Demetrios din Phalerou (Demetrios Poliorcetul, general macedonean 337 – 283 î.e.n.) o numărătoare (la anul 310 î.e.n.) a locuitorilor Aticii, găsindu-se douăzeci şi una de mii de atenieni, zece mii de meteci (străini sau băşti-naşi care nu aveau drepturi politice) şi patru sute de mii de sclavi". Elenii, erau după aceste informaţii mai puţin de 5% din totalul populaţiei, ori majoritatea covârşitoare a sclavilor proveneau din străini cumpăraţi, capturaţi de către piraţii eleni, meserie cu care se mândreau pentru că le aduceau câştig. Din acest amestec de slavi şi meteci străini elenizaţi, s-a format poporul modern grec, şi pretinsa democraţie a stăpânilor de slavi care reprezenta o foarte mică parte a populaţie, vânturătură foarte pretenţioasă dar tare puturoasă în cultura cam solzoasă a Occidentului, cu care se fudulesc astăzi.

În Italia situaţia este asemănătoare pentru că sclavii reprezentau în antichitatea romană peste 80% din populaţia peninsulei. De aceea limba modernă vorbită de greci nu se prea lipeşte

deloc de cea vorbită de Sofocle şi carianul Herodot iar în Italia în secolul XIV se vorbeau peste 1.000 de dialecte, zicere ce vine din scrierile lui Dante, având şi în prezent 14 dialecte recunoscute oficial, pe când românii au avut dintotdeauna o limbă unitară. Dacă mai punem „împrumuturile" pe care le-au făcut elenii din alte culturi, în primul rând din cea egipteană şi getă dar şi din cea pelasgă, pe care le-au transmis posterităţii ca valori aparţinând exclusiv nasului lor în vânt, atunci putem spune că pe Acropole s-a împuţit şi aerul de atâta minciună.

Istoricul Tucidice mai aminteşte în lucrarea menţionată pe dai, neam ce locuia aproape de Tesalonic. În Iliada, în această regiune sunt amintiţi ca băştinaşi pelasgii sau mirmidonii sau elenii cum îi numeau aheii. Istoricul Ştefan din Bizanţ, scrie pe la anul 520 lexiconul Nume de popoare, unde aminteşte de baştina strămoşii noştri", Dacia, ţara aflată aproape de Boristene/Nipru. Daci, pe care îi numim dai, căci geţi îi numim pe cei care locuiesc înspre Pont şi spre răsărit, iar dai pe cei din partea opusă, spre Germania şi izvoarele Istrului". În scrierea Geografia la VII, 3, 12, Strabon spune că dacii se mai numesc dai, iar numele ar putea veni de la înrudirea lor cu sciţii care mai sunt numiţi daai. În continuare ne mai luminează cu zicerea că „limba tracilor era identică cu a geţilor", şi trebuie să fii tâmpit să crezi altceva, aşa cum se întâmplă în căpăţânile traciştilor, de vreme ce sunt acelaşi popor.

Să cugetăm oleacă, dar după râvna acestor truditori din vechime care ne-au lăsat preţioasele informaţii pe parcursul a peste 1.000 de ani despre strămoşii noştri numiţi de fiecare după timp, vreme şi năravi; hiperboreeni, pelasgi, traci, geţi, sciţi, daci sau dai. Spaţiul etnic şi spiritual al strămoşilor noştri se întindea la est de la fluviul Tanais/Don, până la Marea Adriatică în vest şi din Carpaţii Păduroşi până în Peloponez. Limita estică pe Don cred că a fost în timpul imperiului get din secolele ll-lv care avea în componenţa lui şi neamurile goţilor.

Dacă unii greci antici au recunoscut în scrierile lor spaţiul etnic şi spiritual al neamurilor arimine, de unde şi-au luat multe elemente de cultură şi civilizaţie, cum am arătat mai sus, alţi autori neagă această realitate istorică şi au purces fără ruşine la o „grecizare" parţială sau totală, într-o adevărată „întrecere socialistă" a mincinoşilor, avându-i de concurenţi îndrăciţi pe fanaticii ivriţi. Cum grecii se sumeţeau în secolele l-lll ale erei noastre, minţind că toată

filosofia şi cultura vine de sub freza lor, mozaicii le tăiau elanul spunând că este aproape adevărat, dar ei au luat-o din înţelepciunea ivritului Moşe, scrisă cu gheara măiastră a lui Iahwe pe cele două table de piatră şi aduse lumii spre cunoaştere şi îndeplinire fără cârtire.

Ca o consecinţă directă a falsificării istoriei celorlalte popoare de către greci, este nerecunoaşterea în prezent a aromânilor şi macedo-românilor ca populaţie băştinaşă. Ei susţin că aceste popoare sunt greci latinizaţi, la fel cum sunt şi românii de la nordul Dunării!

În această ticăloşie, principalii vinovaţi suntem noi românii, care ne-am falsificat cu bună ştiinţă istoria şi limba prin trădătorul iezuit A.T. Laurian sprijinit de ciocoimea liberală care au pus botul la năravul şi punga străinilor, contestând orice continuitate între geţii din antichitate şi românii de astăzi. Şi pentru că nu ne-a fost destul nebunia latinităţii, am mai născocit şi tracismul, o fantasmă ce susţine acelaşi lucru; românii de astăzi nu au nicio legătură cu geţii de ieri, ci sunt un popor venit din sudul Dunării, nu se ştie când şi nu se ştie de unde! Chiar dacă nu există nicio dovadă arheologică sau lingvistică în această direcţie, pentru atâta lucru nu se încurcă leprele, fiindcă vor născoci alte „adevăruri" întrucât ei nu au nevoie nici de probe nici de argumentele logicii, ci numai de revelaţiile personale, care le vin peste căpăţânile tâmpe, la fel cum le-au venit în urmă cu 2000 de ani, celor pentru care ei lucrează de zor la distrugerea adevărului românilor!

O altă trăsnaie a trădătorilor de Neam şi Ţară, este aceea că denumirile uneltelor agricole şi ale muncilor legate de acest domeniu, românii le-au luat de la slavii care s-au arătat prin aceste părţi la sfârşitul secolului VI. Adică slavii făceau agricultură din fuga cailor pe undeva prin stepele din nordul Mării Caspice, şi venind pe la noi, ne-au învăţat cum se cultivă grâul şi alte cele dăruite de Maica Pământească. Golănia este în linia celor care neagă rădăcinile românilor veniţi direct din geţi, pentru a-i lăsa pe alţii să-şi facă mendrele lor de venetici pe aceste plaiuri. Am să dau ca dovadă a trădării lor, un izvor din secolul I î.e.n. care nu a fost „uns" vârtos de vreun naţionalist român! Poetul latin Horaţiu (65 – 8 î.e.n.) spune că geţii erau agricultori dar lucrau pământul numai un an şi un an îl lăsau pârloagă pentru odihnă, ca la romani", Nec cultura placet longior annua". Şi Odda III… iar geţii cei vârtoşi mai cu noroc, / În mănoasele ogoare, fără ţărmuri stăpânite, / Îşi culeg cu toţii roade ce de Ceres sunt sporite. / Iar la anul fără grijă, de la noul muncitor/ Îşi iau partea cuvenită strânsă într-un nou ogor".

Aşa au făcut românii agricultură până la începutul secolului XX şi cam tot de pe atunci ne-au luat la arat şi semănat istoricii şi limbiştii cu fel de fel de făcături ca să nu ne mai cunoaştem vreodată adevărata istorie!

Grecii au dreptul să-şi revendice frizele Parthenonului şterpelite de englezi pe la începutul secolului XIX, când ţara lor era sub stăpânire otomană.

Egiptenii îşi revendică bustul lui Nefertiti furat de arheologii germani din Egipt.

Numai noi nu avem voie să revendicăm nimic din spiritualitatea strămoşilor noştri geţi sau daci, pentru că am primit „indicaţii preţioase" să pupăm în cur orice jegoşenie care vine şi se înstăpâneaşte peste grumazul bietului român!

Sărbătorile arimine

Religia strămoşilor noştri a fost monoteistă dintotdeauna, cu entităţi spiritual energetice având în frunte pe Sântu, Senta, Santa sau Gog ca singur Creator al tuturor văzutelor şi nevăzutelor şi avea la bază nemurirea sufletului iar ca simbol al sacrului, crucea liberă sau înscrisă în cerc cu braţele egale, crucea cu un braţ mai lung şi steaua cu şase colţuri.

Aceste două fundamente – nemurirea şi monoteismul – au format baza universului religios al geţilor, fiind o luptă veşnică între bine şi rău în care fiecare persoană avea dreptul că aleagă drumul de urmat în viaţa de pe pământ. Era o religie optimistă aşezată pe puterea credinţei omului în perfecţionarea lui spirituală şi realizarea unei adevărate legături între individ şi comunitatea unde trăia. În aceste texte, principiul fundamental este că omul trebuie să trăiască în împăcare cu natura şi cu legile morale, nărav ce se găseşte în gândirea noastră prin sensul adevărat al cuvântului „mioritic"! Viaţa pământeană era o operă individuală de înălţare a sufletului pentru trecerea de dincolo la cele veşnice.

Nemurirea nu era un scop în sine prin care individul dorea să fie mai moţat decât ceilalţi şi se punea el pe respectarea unor reguli foarte aspre de alimentaţie şi legături nestricăcioase cu femei. La geţi, nemurirea era libera alegere a fiecăruia de a trăi în înţelegere cu semenii, de a-i ajuta fără a pretinde recunoaştere materială sau morală şi de a ţine trează amintirea memoriei strămoşilor şi a dreptei credinţe

în sfânta cruce prin venerarea tradiţiilor. Simţământul libertăţii asumării propriului destin naşte răspunderea individuală şi colectivă. Această obligaţie publică asumată voluntar devine adevărul în care individul vrea să participe activ la viaţa şi problemele comunităţii, să fie alături de ceilalţi la bine şi la rău. Credinţa în nemurire îi făcea pe geţi cei mai viteji dintre neamurile cunoscute de greci, pierderea libertăţii era şi pierderea dreptului la nemurire. Acest drept al geţilor dobândit prin naştere era pierdut şi de către trădătorii care puneau în pericol existenţa neamului ales de Ziditor şi a statului get. Dar nemurirea nu însemna o hârjoană în îmbuibare şi desfătări materiale acolo unde te ducea destinul. Naşterea din lumina vie a lui Zabelo te conducea pe pământ spre starea spirituală de OM prin trăirea în fapte bune şi în înţelegere cu natura şi cu comunitatea din care făcea parte. Moartea nu însemna şi distrugerea sufletului individului ci trecerea lui la cele veşnice în lumina rece a aşteptării pentru marea regenerare a energiei sufletului.

Nimic nu se pierde, nimic nu se câştigă, totul se transformă!

După naştere, copilul era botezat cu pâine străbună şi vin şi binecuvântat cu semnul crucii pe frunte şi pe mâna dreaptă pentru a intra în lumea spirituală a strămoşilor, procedeu existent şi în practica religioasă a neamului emeş. Duhul creator al lumilor văzute şi nevăzute Anna, An sau Anu dădea taina botezului şi avea ca dar pentru muritori iarba vieţii dar şi pâinea şi apa vieţii veşnice. Bucăţica de pâine sfinţită pe care o primim ca dar al împărtăşaniei se numeşte anafură (Ana: Creator; fură: a fi) cu sensul de creaţia sau trupul Creatorului. Strămoşii noştri aveau posturi straşnice unde băutura era interzisă cu desăvârşire iar pe tăbliţa 34 este povestită nerăbdarea geţilor cărora le sfârâiau gâtlejurile de atâta sete… Cercetează înfăţişarea făpturilor de pe cerul Sarmisetuzei şi descoperă toate locurile unde lumina a biruit şi este cu atât mai mare. În cetatea geţilor au fost duse şi puse deoparte cănile pentru vin şi hainele de sărbătoare (s-a postit). Pleava de cânepă (perioada de post) a stat destul în cetate şi s-a întărit ca osul dar trebuie să iasă şi să fie dusă astfel ca să înceapă şirul sărbătorilor de iarnă. Cu atenţia cuvenită să fie chemată adunarea neamului străbun şi să se strige că degeaba mai au griji locuitorii Sarmisetuzei. Ţinuturile locuite de români vor imita poarta cu boltă (cetatea principală – Sarmisetuzo). Cât despre oalele de lut, se vor uda pentru că în cetate este o sete cât stogul de fân. Sfântul te-a numit pe

tine (adunarea neamului) să dai sta". După acest post urmau sărbătorile de iarnă unde tot neamul get petrecea aşa cum era datina (T 41). Voi face un mic răboj al felului cum noi cei de astăzi mai păstrăm încă sărbătorile strămoşilor geţi pentru a fi spre luare-aminte.

Sărbătorile de iarnă ale geţilor se găsesc în creştinismul ortodox şi încep cu postul Crăciunului după care la 25 decembrie se dă liber la băutură şi mâncare de dulce. Biserica creştină a fost obligată să preia această sărbătoare pentru că adepţii religiei crucii sau creştinismului arimin/mitraismului o practicau înainte ca religia lor să fie furată de o organizaţie criminală pe care să o numească iudeo-creştinism, fiind una din sărbătorile principale aşa cum spune sfântul întunecat Augustin.

La 25 decembrie, după calendarul iulian, izvoarele scrise antice atât greceşti cât şi latine spun că încă din secolul I al erei noastre în cultul mithraic se serba naşterea luminii vii – solstiţiul de iarnă – ce venea de la soare şi aducea prin lumină izvorul vieţii veşnice. Credincioşii se retrăgeau în lăcaşuri de cult care erau în peşteri sau construcţii amenajate parţial sub pământ ca să imite grotele naturale ale Maicii Pământeşti, de unde ieşeau la miezul nopţii atrăgând din toţi rărunchii să se audă în cele patru zări: „Fecioara a născut! Lumina creşte". Sigur sărbătoarea era mult mai veche cum o dovedesc probele arheologice şi informaţiile despre înţeleptul arimin Orfeu pentru că noi ştim numai ce a scăpat de ghearele falsificatorilor şi distrugătorilor iudeo-creştini care au spus religiei geţilor, mitraism, preluând-o în cea mai mare parte sub scrierile mozaicilor sataniști cu numele creştinism dar corect numele este iudeo-cretinism! La iudeo-creştini Paştile sau învierea lui Iisus, este cu 7 zile după sărbătoarea numită intrarea Mântuitorului în Ierusalim.

În cultul lui Cibele, jelirea lui Attis începea cu 7 zile înainte de găsirea şi învierea lui iar italienii de azi folosesc pentru Crăciun cuvântul Natale, care vine din cuvintele latine natales cu sensul de origine sau natalis care înseamnă „de naştere". Ori ambele cuvinte latine duc la sensul pe care sărbătoarea o avea în religia geţilor, naşterea luminii sau renaşterea ei într-o formă mai puternică şi mai vie pentru existenţa omului pe pământ şi pregătirea lui sufletească să se înalţe în veşnicie, adică adevărata înviere.

Crăciunul, pe care răii spun că ne-a fost adus de alţii să-l cinstim cu mare pompă iar guguştiucii cu minţile otrăvite de atâta latinitate ne

bolborosesc drăceşte că vorbuliţa vine de la latinescul creatio şi nu trebuie altă cătare fiindcă lucrurile sunt cunoscute din moşi strămoşi şi lămurite de ei. Că mint aceste pocitanii o dovedesc cuvintele precreştine Kraciun din paleoslavă, Karaciun din limba rusă veche, Kraciun în slovacă şi bulgară şi Karáczonyi în maghiară, care denumeau solstiţiul de iarnă iar mai târziu adică după secolul IX, sărbătoarea creştină de la 25 decembrie. Dacă ei ar fi preluat religia crucii de la catolicii romani sau de la ortodocşii greci, cum pretind în făcăturile lor cu pretenţii de adevăruri sfinte, atunci trebuiau să bâiguie ceva Natale ca italienii şi nicidecum Crăciun.

Cuvântul vine din limba vorbită în vechime pe meleagurile mioritice şi se compune din kara: a primi, a adăposti, loc public, a fermeca sau Kâra/kra: curat, puternic, vas larg, a făta + ci un/şun: stea, soartă, a străluci, a lumina. Să nu ne mai înveţe alţii ce am fost pentru că tăbliţele de plumb ne arată calea adevărului istoric dar nu cel înţeles de lichele şi strâmbături! Cum în lume încă nu există oprelişte la minciuni, o ţinem tot aşa!

Bulgarii s-au aşezat în descălecatul lor peste geţii din Mesia la sfârşitul secolului vii de la care au luat o mulţime de cuvinte şi obiceiuri inclusiv religia iar ungurii au venit la sfârşitul secolului IX peste panoni sau păstorii romanilor din Panonia cum sunt amintiţi în unele documente bizantine, băştinaşii geţi. Ungurii au îmbrăţişat la început creştinismul ortodox şi numai la anul 1.000 au trecut la catolicism în frunte cu regele lor, românul Voicu. De fapt slavizarea geţilor din sudul Istrului se vede foarte bine în numele de familie bulgăreşti, la care dacă umblăm puţin şi le ştergem terminaţia ov sau ev, le găsim identice sau asemănătoare la neamul din nordul fluviului. Ceilalţi slavi şi ungurii sunt vecinii noştri, unii mai dragi decât ni-i dorim. Există părerea la istoricii ruşi că numele sărbătorii Karaciun din rusa veche, a fost luat din limba română veche şi eu sunt convins că acesta este adevărul pentru că geţii mosca/volohii au format clerul slavilor răsăriteni până la creştinarea lor de către cneazului Vladimir la anul 988.

Creştinii greci sărbătoreau Crăciunul la data de 11 septembrie până în anul 375 când au schimbat-o la 25 decembrie iar romanii sărbătoreau după tradiţia lor la 6 ianuarie botezul lui Cristos iar Naşterea Domnului – Crăciunul a fost stabilită la 25 decembrie pentru prima dată la Roma în anul 354. Dar aceste informaţii oficiale şi

oficioase ale iudeo-creştinismului sunt contrazise de cele provenite de la Dionisie Scitul şi din alte surse mai târzii cum voi dovedi în continuare! Noul Testament nu spune vreodată când s-a născut Cristos.

Numai religia geţilor care a fost religie oficială a împăraţilor romani şi cea mai răspândită în imperiu în perioada 180 – 381, numită de tâlharii de suflete şi bunuri mitraism sau arianism, sărbătorea la 25 decembrie naşterea luminii şi începutul creşterii ei. Deci nici grecii nici romanii nu au avut nimic cu această sărbătoare până către sfârşitul secolului lv, pentru că ei se pupau numai cu Satana şi respirau numai minciună şi pucioasă ieşită de sub Talpa Iadului! După edictul din anul 381 dat de împăratul Teodosiu prin care se interzicea mitraismul sau arianismul cum apare în documentele lor sataniste, în tot imperiul roman, iudeo-creştinismul s-a lăsat ca o ceaţă a întunericului şi îndobitocirii absolute asupra popoarelor Europei.

Dar şi alte neamuri înrudite cu geţii – sciţii şi perşii – aveau la 25 decembrie o mare sărbătoare în cinstea solstiţiului de iarnă numită Naşterea luminii. Ei spuneau limpede „că lumina a biruit şi este cu atât mai mare" adică ziua începea să crească în dauna nopţii, fenomen astronomic ce se întâmpla la data de 25 decembrie în vechile culturi. În religia geţilor sau mitraism cum l-au falsificat meseriaşii Satanei, în secolele l-lv, adepţii se adunau în această noapte în peşteri sfinţite şi aprindeau făclii din lumina sfântă aprinsă pe altarul Pietrei Născătoare, strigând că aceasta a învins! În iudeo-creştinism în noaptea învierii – adică de Paşti – credincioşii se adună în miez de noapte în biserici şi i-au lumina divină venită din cer spunând: veniţi de luaţi lumină pentru a arăta că din nemoartea morţii s-a născut iarăşi viaţa! Rău pute a hoţie şi crimă această minciună iudeo-eleno-romană!

În Apocalipsa lui Ioan la 4, 4 se spune: „... şi pe aceste scaune de domnie stăteau douăzeci şi patru de bătrâni îmbrăcaţi în haine albe şi pe cap purtau cununi de aur". În mitologia românească avem pe Crăciun ca divinitate singulară fără o conturare clară, dar fiind unul dintre judecătorii cereşti cum ne spune o colindă din lucrarea Dacia preistorică a lui N. Densuşianu, unde Dumnezeu, Maica Precistă, bătrânul Crăciun, sfântul Ion şi ceilalţi sfinţi îl judecă pe bătrânul Ileo sau Sarmise, conducătorul neamului, când acesta a ajuns în la cele veşnice. Pe tăbliţa 3 unde este prezentată naşterea Mântuitorului

Sarmis, în partea dreaptă se vede o persoană bătrână care şade pe scaun, purtând la piept un medalion cu cap de taur şi o cruce şi dăruind unei femei un miel şi un toiag. Această sărbătoare este adânc înrădăcinată în cultura noastră religioasă înainte ca ea să se numească după vruta unora, iudeo-creştinism.

Tradiţia populară românească a păstrat amintirea cultului luminii soarelui ca univers energetic al luminii vii dătătoare de viaţă, până în zilele noastre în colinde unde apare expresia Sfântul Soare sau în viaţa cotidiană când la răsărit sau apus de soare este rostită rugăciunea: „Sfinte Soare ajută-ne!". La sfârşitul secolului XIX, bătrânii mai aveau obiceiul să-şi întrerupă munca la asfinţit spunând: „să ne odihnim niţel până o cina şi Sfântul Soare, că toată ziulica umblă pe cer, de ne luminează şi ne încălzeşte". Exista datina de a jura pe Soare, de a-l lua ca martor, precum şi interdicţia de a-l înjura sau de a arunca gunoaie în direcţia lui, obiceiuri care se găsesc aidoma pomenite în scrierile esenilor descoperite la Qumran dar şi cele din arhivele secrete ale Vaticanului. În mediul rural exista obiceiul ca pe peretele interior de la răsărit al caselor să se pună înaintea Crăciunului şi a Paştelui câte o cruce de ceară la care se închinau în tot cursul anului cu trimitere directă la tradiţia geţilor (Dromichete) şi esenilor de a se închina la răsăritul şi apusul soarelui stând în genunchi cu faţa spre est.

Noi românii păstrăm nu numai denumirea veche a sărbătorii dar mitologia ne dezvăluie un personaj religios arhaic, Moş Crăciun care stă în înaltul cerului la dreapta Tatălui Ceresc şi judecă faptele muritorilor. Acest Moş Crăciun este în fapt Moş Arimin, strămoşul ancestral al neamului oierilor carpatini care din înaltul cerului binecuvântează neamul arimin. Atunci se deschide cerul iar Crăciunul vine pe un cal alb, după ce cântă cocoşii de trei ori, căci el este un moşneag bătrân. O legendă populară spune despre Moş Crăciun că este strămoşul neamului păstorilor români – moş Arimin cum scrie pe tăbliţe – şi stă la dreapta lui Dumnezeu pentru că este cel mai bătrân dintre sfinţi. Se pare că pentru izbăvirea neamului rumun, singura cale a rămas parul! „Jeţ de aurel/ Bunul Dumnezeu, / Mai d-a rând cu el, / Jeţ de arginţel/ Cine şade-n el? / Şade Moş Crăciun". Imaginile din religia creştină şi cea strămoşească sunt identice aşa cum arată tăbliţa 1, 2 şi 6 iar ele dovedesc în faţa istoriei marele furt de identitate şi de cultură făcut de iudeo-satanişti în dauna noastră.

Iar dacă unii se ţin tot de-a curmezişul şi sunt cumetriţi cu

Dracul şi cu trădarea de Neam şi Ţară, le mai zic una să le crape rânza de ciudă. Armânii, urmaşii vechilor geţi oploşiţi prin Tracia, Tesalia şi Macedonia, păstrează în numele lor de neam, rădăcina obârşiei viţei strămoşeşti din Moş Arimin. Cum leprele pretind că ei s-au „latinizat" primii de dragul ocupantului roman, începând cu jumătatea secolului I î.e.n. ar fi trebuit să se numească romani şi nu armâni. Dacă s-ar fi numit „pupăcur" sau „lingeblid" sigur dădea mai bine la urechea pretinşilor specialişti limbişti ce îşi clocesc prostia sub pălăria Academiei Române şi a altor cuiburi sataniste unde se negustoreşte adevărul pe minciună şi trădare.

Fiindcă nu puteau să le scoată din cap creştinilor arimini, sărbătorile lor, pletora iudeo-creştină care a pus mâna pe putere în imperiul roman în anul 380, a confiscat aceste sărbători pânându-le turban satanist când ele aveau bonetă/mitră curat mioritică numită căciulă. Pentru a nu lăsa cu ochii în soare leprele iudeo-sataniste care îşi mai spuneau şi creştine, ieşite din lumile cretine ale lui Iahwe, am să amintesc un text scris la sfârşitul secolului lv, de un preot anonim al acestei tagme ce slujea în Siria şi care ne povesteşte sincer şi fără sule în coaste sau alte cazne cumplite aşa cum făceau ei creştinilor arimini, cum a ajuns sărbătoarea numită Crăciun în ritualurile lor cultice.

Scrie cucernicul preot, că „păgânii" ţineau la 25 decembrie sărbătoarea numită Naşterea Sfântului Soare (latinii aveau ceva asemănător la 6 ianuarie) unde aprindeau lumânări şi se rugau pentru pacea şi bunăstarea lor, la care veneau şi iudeo-creştinii pentru că le plăcea ritualul… De aceea, când părinţii Bisericii au observat creştinii manifestând înclinaţii spre aceste festivităţi, au hotărât că în această zi trebuie sărbătorită Naşterea Domnului". Adică hoţie şi minciună, fără urmă de revelaţie sau inspiraţie ci numai conspiraţie de cea mai perfidă stirpe! Dar să ne uităm oleacă şi la mutrele cucernicilor părinţei ai frăţiei iudeo-creştine de răsărit care, spune textul că a introdus sărbătoarea geţilor în cultul lor satanist.

Vasile cel Mare (330 – 379), filosof şi scriitor grec de orientare platoniciană, a rămas toată viaţa în acest model de gândire, în anul 356 se botează şi duce o viaţă de ascet în Capadicia, devenind episcop al Cezareei şi mitropolit al regiunii de baştină în anul 370. Ori filosofia lui Platon, se lipeşte de cultul tribal al lui Iahwe, ca nuca de perete, şi cam atât!

Grigore Teologul (335 – 394), fratele lui Vasile cel Mare, are

făcută aceeaşi educaţie intelectuală, dar este mult mai agresiv împotriva religiei oficiale din imperiul roman – arianismul/mitraismul – şi în anul 371 este exilat de către împăratul Valens pentru că devenise urlător satanist de profesie şi de credinţă. A avut un rol important în determinarea împăratului Treodosiu prin conciliul de la Constantinopol, de a interzice în anul 381 religia geţilor – arianismul/mitraismul – în tot imperiul, dispunând confiscarea tuturor bunurilor care aparţineau bisericilor arimine şi distrugând în cea mai mare parte scrierile sacre.

Ioan Gură de Aur (349 – 407), îşi face o cultură solidă fiind elevul lui Libanios, cel mai cult om al răsăritului la acea vreme, trece la iudeo-creştinism după anul 378 şi devine cel mai cunoscut orator al vremii. Numit ca patriarh al Constantinopolului din ordinul împăratului Arcadius în anul 394 după moartea lui Grigore Teologul, se opune opulenţei, luxului şi privilegiilor sociale în care trăia clerul, fiind depus din porunca aceluiaşi împărat în anul 404. Deci părinţii bisericii răsăritene au respectat filosofia greacă şi implicit teozofia geţilor pe care o cunoşteau foarte bine şi cam nimic din cultul lui Iahwe care te îngrozeşte cu ura, lăcomia, dezmăţul şi tirania ce curg ca o otravă nesecată.

Mai amintesc aici supărarea „sfântului Augustin" care le cerea iudeo-creştinilor din vremea sa, adică cea amintită de textul citat mai sus, să cinstească „nu Soarele ca păgânii, ci pe creatorul soarelui şi lumii". Augustin a fost unul dintre cei mai mari scriitori ai perioadei de început a iudeo-creştinismului apusean. S-a născut în anul 354 în nordul Africii în Numidia dintr-o familie de mici funcţionari imperiali, studiază retorica şi filosofie, şi practică mai multe curente religioase neo-platoniciene, în anul 387 trece la iudeo-creştinism convins de episcopul Ambrosie de Mediolanum. După şase ani petrecuţi la Roma el se întoarce la baştina sa unde îşi va scrie mare parte din cărţi. Dacă şi în jurul anului 400, populaţia creştină a imperiului roman se ruga tot „Soarelui ca păgânii" iar ei au preluat din creştinismul arimin majoritatea sărbătorilor, rezultă că nu religia geţilor a fost satanizată prin fariseismul mozaic practicat de iudeo-creştini, ci aceştia şi-au trecut în cultul lor cu toptanul şi fără a le crăpa obrazul de atâta hoţie, ritualurile şi conceptele teologice getice cu care şi-au mai îmblânzit năravurile şi apucăturile lor drăceşti.

Un asemenea adevăr recunoaşte chiar papa Leon cel Mare (440

– 461) care a dat o scrisorică de îndrumare către toţi enoriaşii cum trebuie să ţină Crăciunul, în care scria: „Sunt printre noi din cei care consideră că sărbătoarea trebuie ţinută nu atât din cauza naşterii lui Hirstos, cât din motivul răsăritului unui nou soare". Nu ştiu câţi dintre prelaţii iudeo-creştini gândeau aşa, dar sigur este că majoritatea populaţiei avea aceste gânduri, iar ei slujitorii Satanei, dacă nu le-au putut elimina, atunci le-au îngrămădit în dogmatica lor, pretinzând că ar veni din scrierile iahviste.

Mozaicii nu s-au lăsat nici ei fără o lumină din lumina geţilor, trăgându-şi prin revelaţie furăcioasă o sărbătoare a luminii, numită Hanuca ce o ţin cu mare osârdie la 14 decembrie şi care durează o săptămână. Spun ei că se ţin de această sărbătoare de la mijlocul secolului II î.e.n. adică de când au început să ia de la eseni cât mai multe concepte teozofice cu care şi-au ticluit schisma numită fariseism. După ce i-au vânturat lui Antioh lv regele Siriei, plăsmuirile lor pline de revelaţii, inspiraţii, emanaţii, conspiraţii şi alte apucături drăceşti, văzând că tărăşenia nu merge, au apucat-o pe alte coclauri. Hanuca este de fapt Crăciunul arimin, sau naşterea luminii din cultul mitraic, sărbătoarea ce nu se găseşte amintită în scrierile lor Tora şi Talmud! La ei este o sărbătoare de familie unde copiii primesc daruri şi dulciuri.

Când preoţii umblă cu Ajunul Crăciunului pe plaiurile neamului mioritic, cete de copii strigă: hoo! nihoho! Cu expresia ho se opresc caii iar nihoho este o imitare a nechezatului cailor, adică acest cal nărăvaş se va opri şi la casa care vrea să-i fie gazdă. Pe monezile de argint ale strămoşilor noştri descoperite în secolul XIX în mai multe locuri din Ardeal, apare stilizat un cal focos cu caduceul înfăşurat cu doi şerpi care este folosit şi în prezent de mitropoliţii românilor.

Anul Nou sau Sânvăsii, Sfântul Vasile – divinitate tradiţională complexă cu apucături bahice dar şi muiereşti, altfel bonom şi pus pe şotii – se sărbătoreşte la 1 ianuarie după anul 1700. Sfântul Vasile este protectorul viei şi vinului. Se spune că la acea dată toate animalele vorbesc şi-i pot pârî pe oameni lui Dumnezeu pentru răutăţile făcute lor. Ideea a fost păstrată în mentalul colectiv al românilor din scrierile lui Eno care au circulat la noi până în secolul XVII sau chiar mai târziu.

În satele din Mehedinţi, se păstrează încă foarte bine tradiţii de Crăciun şi Anul Nou, care dovedesc originea lor getică, chiar dacă întunecaţii spun că sunt de origine romană sau aiurea. Colindătorii sunt adunaţi la biserică, unde preotul îi binecuvântează şi ţine o slujbă.

La ieşire, în curte, ei se înşiră în frunte cu un băiat şi după el o fată, pornind prin faţa sătencelor care au participat la eveniment. Băiatul din fruntea şirului primeşte un colac mai mare numit „colacul sfântului Soare" iar fata un colac numit „colacul sfintei Luna". Ceilalţi copii primesc colăcei mai mici. După acest ritual încep propriu-zis Sărbătorile de Iarnă! În religia strămoşească, Sfântul Soare era dio Zabelo iar Sfânta Lună se numea dio Zoe. Dacă tradiţia ar fi fost luată din iahvismul satanist, atunci colacul trebuia să fie închinat întunecimii Sale Iahwe, Iaho sau Satanei, dar noi o ţinem tot pe cea veche bătrânească, şi nu ne-am lăsat îndoiţi de făcătura drăcească a iudeo-sataniştilor! Colacul ca cerc simbolizează universul şi roata vieţi veşnice iar cele două nojiţe împletite sunt Tatăl Ceresc şi Mama Pământească, care, prin unirea lor au creat viaţa pe pământ. Nojiţa de pe exterior care înfăşoară colacul, este Fiul Omului sau Fiul Domnului, adică Mântuitorul neamului omenesc, ca nouă zidire a Creaţiei cereşti.

În Moldova există de Anul Nou dansul căluţului iar în alte părţi ale ţării se dansează căluşarii, ambele jocuri fiind o reminiscenţă a cultului lui Sarmis şi a cabirilor în cultura noastră populară. Onomastica feminină păstrează vie amintirea Mântuitorului strămoşesc prin prenumele Sarmisa şi Sarmizia! Dar avem obiceiul caprei, a cerbului şi a ursului, venite şi acestea din tradiţia strămoşească şi consemnate în scrierile antice ca sărbători ale cabirilor, mitraicilor sau religiei tracilor frigieni. Sărbătoarea Anului Nou la geţi fiind o sărbătoare agrară, începea la data de 25 martie şi dura o săptămână unde se jelea moartea Anului vechi după care se pornea în căutarea Noului An, născut pe undeva de Mama Pământească şi după găsirea lui se năvălea cu un ritual vesel de cinstire a naşterii vieţii din nemoarte şi a renaşterii naturii binecuvântată de Sfântul Soare şi Creator. Sărbătoarea era animată cu dansuri mascate imitând animalele arătate mai sus care erau animale sacre în religia strămoşească. Turca, ţurca sau capra este obiceiul de Anul nou care imită un dans ritual al caprei sau oii – ţurca + na – animal sfânt în mitologia românilor.

Tradiţia apare pe tăbliţele de plumb prin amintirea răstignirii lui Ili de către ivriţi, care este numit pui de căprioară, iar în prezent. jocul caprei este însoţit de cântece din fluier şi tobă, ce subliniază un teatru popular cu mai multe personaje mascate amintind de moartea caprei şi învierea ei. Imagini ritualice legate de acest obicei se găsesc şi

pe iconiţele cabirilor unde apare capul de berbec în băţ şi bărbatul îmbrăcat în pielea lui. Anumite forme de capră unde cel ce mânuieşte dispozitivul din lemn are corpul acoperit cu un covor sau în unele cazuri chiar cu o blană şi „capra în prăjină" sunt o continuitate de netăgăduit a cultului cabirilor în folclorul nostru mioritic, cum am arătat mai sus. În Moldova, la dansul caprei se mai foloseşte masca dublă a lui Sarmise cum apare pe tăbliţa 50, iar dansatorii justifică existenţa ei prin expresia „aşa am apucat". Norocul nostru că nu au mai apucat-o şi alţii cum ne-au făcut cu teozofia şi istoria strămoşească!

Grecii spun că tragedia vine de la tragos – ţap, iar povestea şi-ar avea rădăcinile în cultul lui Dionisos, unde oamenii se mascau în ţap şi alte dihănii fioroase cu scopul de a face glume grosolane pe seama celorlalţi în timpul sărbătorii închinată acestui duh arimin. Mi-ar fi cu mare drag dacă elenii ar fi spus adevărul, dar în cultul zeului amintit, cei care participau la sărbătoare, cinsteau moartea şi renaşterea primăverii fiind sărbătoarea Anului Nou (dio: luminătorul ceresc + nişa: primăvară, verdeaţă) iar ţapul era simbolul fertilităţii aşa cum apare şi la egipteni. Dar nu ştim dacă personajul mascat în ţap îşi punea şi cele ruşinoase ale animalului de l-au reţinut cuvioşii eleni ca ţap şi nu capră. Dacă strămoşii noştri făceau circ odată pe an şi atunci pentru cinstirea renaşterii vieţii din nemoarte, grecii au considerat că se pot maimuţări de câte ori le arde pohta prin vrere.

Începutul sărbătorii pornea cu împodobirea unui pin/brad cu bentiţe de culori diferite, fructe uscate şi anumite forme făcute din aluat copt. Cu acest pin împodobit se mergea la locul de cult şi se sfinţea. Vechea tradiţie se mai păstrează parţial în obiceiul tânjalei, când a doua zi de Paşti, plugul celui mai bun gospodar se împodobeşte cu ramuri verzi de brad şi se sfinţeşte iar plugarul merge desculţ pe pământ şi duce plugul de coarne. La arat în câmp se ieşea marţea sau joia, dar joia era considerată cea mai bună zi pentru începutul aratului în câmp. Şi acest obicei păstrează vechea religie strămoşească pentru că duhul Zoe era izvorul renaşterii naturii din moartea trecătoare şi primenitoare. O parte a acestui cult se găseşte în ritualurile de Anul Nou şi chiar de Crăciun pentru pomul împodobit care aminteşte de Pomul Vieţii şi al Cunoaşterii.

Întunecaţii iudeo-cretini ne spun că la 1 ianuarie sărbătorim „tăierea împrejur" a pruncului Iisus. Prelatul roman Dionisie Scitul (460 – 556), născut în Dobrogea fiind de neam get, în lucrarea Liber de

Paschale a stabilit ziua de naştere a lui Iisus la 25 martie, dar toţi o sărbătoresc la 25 decembrie pentru că minciuna nu a prins aşa cum s-a vrut. Ori în mozaism, băiatul era şonţit – tăiat moţul bărbăţiei – la opt zile de la naştere aşa că nu se pupă deloc făcătura cu scriitura. Dar există şi ipoteza ca învăţatul get intenţionat să fi pus această dată pentru a instituţionaliza în iudeo-creştinism ziua naşterii lui Sarmis – Mântuitorul geţilor – aşa cum era sărbătorită de strămoşii lui pentru că sărbătoarea creştină se suprapunea peste Anul Nou al geţilor numit şi Paşti. Mai poate fi pusă această dată în legătură cu ziua de naştere a lui Ili martirizatul iudeilor, ca un omagiu adus peste timp de înţeleptul get celui ce a suferit până la capăt pentru religia crucii. Şi atunci s-au schimbat numele şi datele acestor sărbători arimine pentru a nu se putea identifica cu vechea religie a geţilor. Această împărţire a timpului s-a impus foarte greu chiar în occident, catolicii acceptând-o abia la anul 742 fiind folosită oficial în timpul papei Ioan XIII (965 – 972) iar ruşii au înghiţit-o printr-un ucaz al tătucului Petru cel Mare la anul 1700 când Anul Nou a fost împins în miez de iarnă iar plugarii erau chemaţi să are şi să semene grâul în omăt până la brâu! Aşa-i bre? Aşa-i, aşa-i!!!

Sfinţirea Apelor sau Bobotează era un ceremonial prin care se sfinţeau anual apele pentru că în religia strămoşilor noştri toate apele erau sfinte, ele izvorând din rădăcinile Pomului Vieţii răsădit în Grădina Raiului şi aduceau mereu viaţa pe pământ. Sărbătoarea se ţinea la 5 sau 6 ianuarie când se stropeau atât oamenii cât şi plantele, locuinţele şi animalele cu apă sfinţită. Tot în acest interval de timp se sărbătorea şi Ion sau Eon după vorba elenilor. care era închinată făpturilor luminii ce aduc viaţa şi lumina oamenilor de pe pământ. Creştinismul ortodox a preluat aceste sărbători prin Bobotează sau botezul Fiului Domnului iar pe 7 ianuarie celebrăm sfântul Ion. La creştini botezul are loc la scurt timp de la naştere nu după nouă luni aşa cum rezultă din informaţiile arătate mai sus referitoare la Iisus.

Sânpetru sau Sfântul Petru, sărbătoare strămoşească ce se ţinea la 16 ianuarie este păstrată şi în prezent în tradiţia populară, personajul era perceput drept „cumătrul lui Dumnezeu" şi primul lui sfetnic. Deşi a fost muritor, datorită hărniciei şi credinţei sale a fost luat de Dumnezeu şi pus paznic sau chelar la poarta raiului. În calendarul ortodox este trecută la această dată „închinarea la sfântul lanţ al Sfântului Petru". Pe tăbliţe apare de două ori numele Petra. La

români, Sânpetru este considerat patron al lupilor, aceştia fiind socotiţi câini răi, imagine care se găseşte şi pe tăbliţa 9. Exista obiceiul ca atunci când auzi că urlă lupii, să nu-i superi pentru că ei se roagă Sfântului Petru.

Mărţişorul este în prezent o sărbătoare laică, ţinându-se mai mult în Moldova şi mai puţin în Muntenia şi în părţile Transilvaniei. Tradiţia aceasta singură, numai dacă am folosi-o ca dovadă a continuităţii noastre pe meleagurile mioritice, şi tot ar fi de ajuns ca să-i nimicim pe latrinişti!

În mai multe situri arheologice de pe teritoriul României s-au descoperit mici discuri de argilă, de culoare roşu şi alb, în pereche, care aveau un mic orificiu iar cei ce le-au găsit au spus că au o vechime de opt mii de ani, adică de prin mileniul VI î.e.n. Nu s-a putut determina simbolistica acestor minuscule discuri, pentru că, noi având falsificată în totalitate istoria şi originile neamului românesc, nu putem behăi decât după pârţurile altora, dar numai împotriva adevărului!

Ca să înţelegem ce reprezenta mărţişorul în vechea cultură getă şi română, trebuie să ne aplecăm în religia strămoşilor noştri, primită de părintele Eno de la Tatăl Ceresc Sântu/Senta şi transmisă urmaşilor săi arimini. Teozofia arimină spune că cele văzute şi nevăzute, au fost făcute, cu trudă şi iubire, a lumilor mărire, din lumină cerească, zidiri să izvodească, în veacuri neştiute şi timpului pierdute, să nască şi să moară din toamnă-n primăvară, când fulgerul trăsneşte lumina se măreşte, şi viaţa din neumbră iese din lumea sumbră, şi tremurând în soare încearcă-o-nfiripare, prin sfinte mărţişoare. Iar viaţa pe pământ a fost zămislită de trinitatea Tatăl Ceresc, Mama Pământească şi Fiul Omului. Dar tradiţia mai arată că suntem un popor dintotdeauna sedentar, pentru că sărbătoarea era ocazionată de începutul primăverii şi poate a Anului Nou. Există alte informaţii care arată că Anul Nou se ţinea la 25 martie.

Denumirea de mărţişor sau marţ, vine atât de la luna martie care chiar aşa s-a numit până la începutul secolului XX, când peste capul românilor s-a vărsat în valuri neostoite otrava latinităţii, cât şi de la crenguţele de salcie, numite şi mâţişori, care se aduc la această dată în casă fiind puse într-un vas cu apă şi cum se vor deschide mugurii aşa va fi primăvara şi vara. Simbolistica celor două discuri descoperite în siturile arheologice, reprezintă în vechea religie getă, Cerul şi Pământul. Cerul era culoarea roşie după discul Sfântului Soare care

dădea lumină şi căldură, iar celălalt disc era Maica Pământească ce zămislea din trupul ei, la început de primăvară, o nouă viaţă binecuvântată de Tatăl Ceresc. Cele două fire care formează şnuruleţul, erau de culori alb, albastru, roşu sau negru, după cum s-a statornicit înţelegerea populară asupra religiei strămoşeşti. Roşu era culoarea Sfântului Soare, a vieţii renăscute şi apoi a maturităţii. Albu era culoarea fulgerului cu care Sântu a creat din nimic cele văzute şi nevăzute, era lumina ce zideşte viaţă şi totodată simbolul veşniciei. Albastru era culoarea cerului şi a tărâmului vieţii din ceruri stăpânit de Sfânta Lună. Negru era culoarea Maicii Pământeşti, izvoditoarea şi purtătoarea noii vieţi din trupul ei, ieşită şi de Soare încălzită să renască în lumină şi căldură, omului să-i fie izbăvitoare şi cale de cătătură. Şnurul simboliza legătura dintre universul invizibil şi sfânt al Tatălui Ceresc şi cel vizibil şi supus trebuinţelor Omului, al Mamei Pământeşti. Această legătură cosmică se găseşte în teozofia mioritică prin conceptul Pomul Vieţii care uneşte Cerul cu Pământul, prin crengi sprijinind cerul iar rădăcinile sunt înfipte adânc în trupul Maicii Pământeşti. În unele regiuni mărţi-şorul era purtat numai şapte zile ca o ofrandă adusă celor şapte luminători cereşti ai vieţii de pe pământ, sau se purta 9 zile, în cele 9 „babe” de la începutul lunii, ori mai mult, precum zice vorba: câte bordeie, atâtea obiceie!

După perioada de folosire, mărţişorul era legat în crengile unui pom roditor pentru a aduce belşug şi sănătate atât oamenilor cât şi animalelor familiei respective. Răsucirea în spirală a firului se mai găseşte la bisericile româneşti prin acea torsadă de sub streaşină sau în conceptul filosofic pingala, folosit de brahmani – neamul nostru aryas din India – şi care semnifică cei doi şerpi energetici ce unesc cerul cu pământul prin corpul omenesc înfăşurându-se în jurul coloanei vertebralei. Arheologic, această îmbinare a energiilor creatoare ale cerului cu pământul pot fi dovedite de situl de la Căscioarele din mileniul V î.e.n. Şnurul mai simbolizează calea urcării şi coborârii sufletului omenesc din viaţă, în moartea care îl duce în veşnicie, transformat în energia primară a Creaţiei şi zămislit din nou într-un nou ciclu al vieţii pe pământ.

Pe un sigiliu emeş din secolul XV î.e.n. sunt reprezentaţi Tatăl Ceresc şi Mama Pământească stând pe nişte corpuri dreptunghiulare. În spatele ei se înalţă un şarpe care ajunge până deasupra capului, iar din spatele Tatălui Ceresc se înalţă tot un şarpe care vine pe deasupra

până la mijlocul dintre cele două personaje ţinând în gură un disc ce este legat cu o sfoară. Pe disc este simbolizată crucea dar cu braţele ascuţite sub formă de raze ca semn al sacralităţii pământului.

Tradiţia mărţişorului există numai la popoarele care au rădăcini în vechea cultură arimină, adică românii ca urmaşi ai geţilor, albanezii ca urmaşi ai ilirilor, slavii bulgari care s-au înstăpânit peste geţii din Mesia/Misia la sfârşitul secolului VI şi de la care au luat o mulţime de cuvinte şi obiceiuri, macedonenii şi tracii din Grecia.

Latriniştii, văzându-se cu poalele puse în cap, au lăsat-o baltă cu originea latină a mărţişorului, dar agăţându-se ca înecatul de pai după năravul lor drăcesc, au scornit că de fapt numele lunii martie vine de la zeul Marte al romanilor. Păi afurisiţilor, afirmaţia este corectă numai că zicerea lunii martie a intrat în cultura românilor la începutul secolului XX, băgată de voi cu parul în capul bietului mioritic, dar nu puteţi merge mai departe că rău am să vă plesnesc peste bot pentru mişelie. Dau spre aducere-aminte celor ce se simt urmaşii geţilor şi ruşinea leprelor latriniste, numele lunilor anului după limba noastră cea română: gerar, făurar, mărţişor, prier, florar, cireşar, cuptor, gustar, răpciune, brumărel, brumar, undrea/indrea.

DEX ediţia 1998, cuvântul mărţişor spune că vine de la cuvântul marţ, care numeşte luna martie în tradiţia populară, dar şi mărţişor are acelaşi sens. Şi plăsmuitori cum sunt, caută originea cuvântului marţ în latinescul martius care înseamnă războinic, sângeros, al lui Marte – zeul războiului la romani. Numai nu vreţi să ne luminaţi întunecaţilor, cum nevinovatele crenguţe de salcie sau firişoarele de aţă, pot deveni războinice şi sângeroase în faţa mutrelor voastre ticăloase şi odioase.

Dar vă mai dau o dovadă a nemerniciei şi făţărniciei voastre. Poetul latin Horaţiu, pe la sfârşitul secolului I î.e.n. spune despre zeul Marte al romanilor că s-ar fi născut pe pământul neînfricaţilor geţi. Povestea este luată de Iordanes în Getica iar la paragraful 183, ne spune o zicere despre fiorosul Atila care şi el se lăuda că şi-a găsit faimoasa spadă tot în pământurile getice. Că acest instrument al morţii nu are nicio legătură cu mărţişoarele noastre, se poate lămuri orice român cu mintea acasă, numai leprele vor rămâne să ne falsifice în continuare trecutul, chiar şi atunci când nu-i mai crede nimeni. Dar sabia lui Atila a fost numită de iudeo-creştini „biciul lui Dumnezeu", şi nu al lui Marte, cu care ei au fost pedepsiţi pentru că au introdus prin

minciună şi crimă în imperiu făcătura sataniştilor mozaici la anul 381, călcând în picioare vechea religie a crucii.

Dar voi nu sunteţi nici etnologi, nici istorici, nici români ca să cercetaţi datinile şi tradiţiile acestui popor, ci numai întunecaţi ce urmăriţi cu mare osârdie planul Satanei şi puneţi la cale conspiraţii şi vânzări de Neam şi Ţară!

Paşti, sărbătoare religioasă la iudeo-creştini care este ţinută la date diferite între sfârşitul lunii martie şi începutul lunii mai, semnifică învierea lui Iisus iar unii spurcaţi spun că termenul vine de la ebraicul pesah. Ivriţii pretind că Pesah este sărbătoarea eliberării din robia egipteană (istoric nu a existat) cu care ocazie se consumă carne de miel şi pâine subţire nedospită, masa. Ei spun că termenul pesah vine de la cuvântul pasah: a sări, a trece dincolo, de unde şi numele sărbătorii.

Dacă mergem şi ne boldim în scrisorelele lor revelate, ne apucă răul cu dureri de spate la ce golănii trebuie să înghiţim. Sărbătoare este menţionată prima dată în Ieşirea unde Moise le vorbeşte iudeilor în Egipt astfel despre Paşti la 12, 2 „Luna aceasta va fi pentru voi cea dintâi lună, ea va fi pentru voi cea dintâi lună a anului". Le spune să ia un miel sau ied fără cusur, de parte bărbătească, să-l păstreze până în ziua a patrusprezecea şi să-l înjunghie seara, carnea să o mănânce numai friptă toată, până a doua zi dimineaţă, iar resturile să fie arse căci acesta este Paştele lui Iahwe. Cu sângele strâns de la înjunghiere să fie unse pragul de sus şi cel de jos al caselor unde locuiau iudeii pentru că 12, 12 „În noaptea aceea eu voi trece prin ţara Egiptului, şi voi lovi pe toţi întâii născuţi din ţara Egiptului, de la oameni până la dobitoace; şi voi face judecată împotriva tuturor zeilor Egiptului: Eu Elohim". Nici urmă de sărbătoare a primăverii şi a renaşterii cum mint ei cu obrăznicie. Numai neamurile arimine aveau sărbătoarea de Anul Nou într-un ciclu ce începea la 18 martie şi se încheia la 25 mărţişor, ziua reînvierii naturii prin puterea zidirii cereşti. Ei ţin sărbătoarea Pesah la 14 aprilie, când Iahwe i-a măcelărit atât pe egipteni cât şi animalele lor, pentru că nu doreau să se pupe cu întunecimea Sa şi numai în acest cult satanist, măcelul este renaştere dar pentru întunecaţii ivriţi. În textul arătat mai sus, Moşe spune că Pesah este Anul Nou aşa cum era la geţi, dar mozaicii de astăzi ţin sărbătoarea Anului Nou la sfârşitul lunii septembrie; şi iarăşi nu se pupă strigătura cu făcătura.

Un alt măcel pe care ei îl cinstesc cu mare pompă este Purim. Faptele spun ei că s-au petrecut pe la începutul secolului lv î.e.n. când Haman, principalul sfetnic al împăratului persan Ahaşveros/Artaxerxe II (404 – 358 î.e.n.) nu vedea cu ochi buni influenţa Esterei care ajunsese soţia regelui regilor. Blânda ivrită reuşeşte să-l convingă pe împărat că trebuie trecuţi prin sabie toţi cei care se uită strâmb la iudei după cum rezultă din textul Estera 9, 15: „Iudeii care se aflau în Susa, s-au strâns din nou în a patrusprezecea zi a lunii Adar (martie) şi au ucis în Susa trei sute de oameni. 9, 16 Ceilalţi iudei din celelalte ţinuturi ale împărăţiei s-au strâns şi şi-au apărat viaţa. Au căpătat astfel odihnă, scăpând de vrăjmaşii lor, şi au ucis şapte zeci şi cinci de mii din cei ce le erau vrăjmaşi. 9, 17 În ziua a patrusprezecea, iudeii s-au odihnit şi au făcut din ea o zi de ospăţ şi de bucurie". După asemenea măcel sigur cinstiţii iudei erau obosiţi rău, iar o baie de sânge şi un chiolhan pe cinste este tocmai ceea ce a rânduit Iahwe pentru aceşti viteji.

Unii clerici români cu minţile chiar mai întunecate decât ale întunecaţilor, pretind că numele sărbătorii Pesah, vine de la ieşirea ivriţilor din robia egipteană şi trecerea lor prin Marea Roşie. Ori toată povestea este o făcătură criminală a celor care le-au dat Neamurilor această otravă satanistă, Tora şi Talmudul, pentru că în textul lor canonic scorneala nu există. Se spune în sfintele lor făcături că neînfricaţii iudei i-au aşteptat pe egiptenii care îi urmăreau, în marea de stuf – yam suf – unde le-au tras o păruială pe cinste de le-a mers vestea în toată lumea! Dar măscăreala a ajuns să fie lăudată şi maimuţită numai după ce scrierile lor au fost băgate în capetele goimilor cu sabia şi pârjolul la anul 381. Canalul de Suez a fost săpat abia în secolul XIX iar până atunci din delta Nilului până la Marea Roşie, pârliţii ivriţi trebuiau să parcurgă câteva zeci de kilometri şi numai către sud, nu către est unde le era scăparea în deşertul Sinai pe care oamenii faraonului nu aveau plăcere a-l vizita. Într-o fugă mai zdravănă decât a cavaleriei egiptene care era tot pe urme-le lor şi încerca să-i judece numai cu sabia şi suliţa, îndemânaticii ivriţi au reuşit să-i păcălească şi să-i învingă cum au făcut cu născocirile lor şi cu Neamurile după vreo 1500 de ani!

Când ivriţii au fugit din Egipt ei nu au păşit şi nici nu au trecut pe un alt tărâm pentru că au mers întins din pustiul egiptean direct în cel din Sinai iar acolo îi aştepta numai răbdări prăjite nicidecum

păscuţe rumenite! Ei nu aveau cum să vadă acolo nici renaşterea naturii pentru că nisipul nu înmugureşte dar nici renaşterea lor spirituală pentru că au minţit ca adevăraţii fii ai întunericului.

Poveşti pentru oameni de balamuc, şi… numai atât!

Cuvântul şi sărbătoarea Pesah sunt luate de ivriţi de la filisteni sau cabirii mioritici stabiliţi în Palestina înaintea acestora. În limba română avem cuvintele paşa cu sensul de păşune; păşar care înseamnă compas; paşi adică distanţa dintre cele două picioare când se merge; pasuri sau paşi cu sensul de trecătoare prin munţi şi a păşi: a sări, a trece dincolo + ti cu sensul de viaţă, lume, naştere, neam, unire.

Numai cuvintele româneşti arată o trecere între două ţinuturi/spaţii sau între două lumi. Sărbătoarea de Paşti, era o sărbătoare a regenerării naturii dar şi a omului adică de trecere de la nemoartea adusă de toamnă şi iarnă la renaşterea adusă de primăvară. Iar pentru neamul mioritic, trecerea în renaştere se vedea în păşuni şi vegetaţia înconjurătoare din cultul Mamei Pământeşti, fiind vechea tradiţie a Anului Nou pe care românii au ţinut-o la sfârşitul lunii martie până pe la anii 1700.

De nu va fi cu supărare, prea marea îndrăzneală de a vă contrazice pe ici pe colo, Domniilor Voastre sataniste, vă amintesc, aşa, ca să vă ia Benga, de un obicei străvechi ce se mai păstrează şi astăzi în comuna Berchişeşti din judeţul Suceava. Aici, de sărbătoarea Floriilor sau Florilor – vedeţi că mioriticilor nu le place să se scalde în sânge precum fiarele ivrite ci să adulmece ceva flori şi iarbă reavănă – pe dealul cel mai înalt altoriştei localităţii se aprind focuri mari, peste care sare cam toată suflarea matură a satului dar nici copii mai răsăriţi nu sunt opriţi de a participa la zburdalnica petrecere. Bătrânii spun că moştenesc obiceiul din moşi strămoşi sau getbeget cum s-ar spune mai aproape de adevăr, şi înseamnă o curăţire prin foc atât a naturii şi trupului omenesc cât şi a sufletului celui ce trece prin palalaie. Când se trecea prin flacără se spunea că lasă în urmă Anul Vechi şi iese primenit în întâmpinarea Anului Nou, adică nimic cu răstignirea lui Ili pe care ei l-au făcut Cristos, şi cu tot puhoiul de născociri drăceşti! În alte ţinuturi locuite tot de arimini, focul viu sau focul nou de primăvară care aduce renaşterea, se aprindea chiar în prima zi a sărbătorii de Paşti, să nu-şi uite bunele tradiţii strămoşeşti.

Focul ca simbol sacru este cunoscut în mitologia mioriticilor – negată însă de culturnici – sub numele de focul viu sau focul ceresc

care era unul din fundamentele religiei geţilor şi el venea în fiecare primăvară din Cer de la Tatăl Ceresc ca un ziditor de noi lumi şi noi izvodiri pe Pământ. Obiceiul menţionat arată trecerea de la nemoarte la viaţa pământească şi primenirea sufletească pentru începerea unui nou ciclu al Vieţii Veşnice sau al Anului Nou. În eme-gi An era Creatorul sau Ziditorul lumilor văzute şi nevăzute. Actul de purificare prin focul viu se făcea cu îndemnul, paşiţi, adică o trecere din vechi în nou sau din trecut în prezent pentru a ajunge în viitor. Deci nimic cu măcelul din făcăturile sataniştilor ivriţi sau a iudeo-cretinilor la fel de înfrăţiţi cu Satana ca şi feciorașii lui Iahwe.

În Joia Mare, din săptămâna Patimilor, se aprindeau în curţile oamenilor sau în cimitire, focuri astfel ca sufletele morţilor să poată veni să se încălzească alături de cei vii. Preoţii români ortodocşi spun că ritualul este păgân. Adevăr grăiesc, numai că ei sunt adevăraţii păgâni iar ceremonialul aparţine creştinismului arimin. Dar informaţia mai are unele clenciuri. Spunând că este un ritual păgân ei recunosc explicit că se practica de către populaţia mioritică mult înaintea apariţiei puturoşeniei iudeo-cretine iar strămoşii noştri nu au dat o para chioară pe revelaţiile, fumigaţii şi emanaţiilor îndrăciţilor ivriţi. Şi mai avem una fainâ în această zicere; nemurirea şi judecata individuală în religia geţilor au fost fundamente păstrase cu sfinţenie de către neamul românilor mai târziu, când încă nu ştiau că sunt mâlitura imperiului roman. La mozaici nu există nemurirea în Tora şi Talmud, iar apariţia în evanghelii a acestui concept este o hoţie din religia geţilor. Cât priveşte povestea Judecăţii de apoi, la iudeo-cretini va fi la sfârşitul timpului şi nu individual ca la strămoşii mei geţi şi în prezent la români. Vechile tradiţii ale românilor îi mai osteneau pe săteni cu un foc care se aprindea pe lângă focul din ogrăzi, în mijlocul satului – vatra – pentru a se aduna în jurul acestuia tot neamul locului respectiv, aşa cum ne luminează şi descoperirea din localitatea Poduri, judeţul Neamţ.

În vechile mitologii arimine, focul vetrei era considerat o fiinţă vie divină imaterială dar manifestă şi prezentă în viaţa fiului Omului, fiind adăpostită în focul sfânt al vetrei strămoşeşti. În acest foc era interzisă scuiparea sau arderea gunoaielor şi a bălegarului indiferent cine îl făcuse. Era cinstit şi ca foc viu pentru că de aici, oamenii puteau să-şi transmită binecuvântarea Tatălui Ceresc dată neamului omenesc iar darul avea şi rolul de a uşura viaţa muritorilor pământeni, pe lângă

cel de purificator al sufletelor mioriticilor şi a turmelor de animale. Grecii numeau acest foc sacru Hestia, şi ne-au scris peste vremuri şi răutăţile oamenilor, că la geţi şi sciţi el se numea Tabiţi, adică Tatăl cu moţ (ta: tată + biţi: moţ) cum apare centaurul Getos pe vasele grecilor care laudă vitejia lui Hercule sau Tatăl celor Bătrâni (bâţi: bătrâni) cu referire la cele şapte duhuri ale creaţiei de început – arhanghelos – care au ajutat la izvodirea lumii cereşti şi celei pământeşti.

Şi aşa, apucându-i neliniştile creaţiei de început a lui Sântu, ariminii îşi dădeau lumină din lumină unii, altora dar luată numai de la altarul de piatră în care Tatăl a izbit cu fulgerul său ceresc. Mozaicii care coborau numai în Iad la întunecatul lor Iahwe nu puteau primi decât cel mai crunt întuneric însoţit de miasme de pucioasă şi de carne de om arsă pe frigărui. Iahwe dă numai întuneric, venin de cea mai bună calitate şi alte asemenea scumpeturi drăceşti, dacă din nenorocire te nimereşti printre ei, când se laudă cu faptele săvârşite pe seama goimilor cap de lut.

Dar neamurile de arimini şi arameeni luau şi dădeau lumină la 25 decembrie, iar iudeo-sataniştii pentru că nu reuşeau să scoată ritualul religios din viaţa acestor neascultători nici cu sabia, l-au pus de Anul Nou ca să fie bengos adică drăcesc (Benga: Satana), cum le este felul!

Aprinderea luminii învierii de Paşti în biserica Sfântului Mormânt se face după următorul tipic. Patriarhul Ierusalimului intră în biserică şi de aici trece într-un loc foarte mic închis dar cu o deschidere rotundă în tavan, ferit de privirile credincioşilor pune pe o lespede de piatră – care se spune că a acoperit mormântul lui Iisus – un fel de vată albă care ia foc când soarele trece peste orificiul din tavan. Se face binecuvântarea focului, apoi se ia lumină cu ajutorul celor patru mănunchiuri a câte 33 de lumânări iar patriarhul scoate aceste legături de lumânări pe nişte ferestruici din laterale, de unde ceilalţi înalţi prelaţi îşi aprind lumânările şi astfel se celebrează naşterea luminii sfinte. Ori ritualul este identic cu cel din religia geţilor – mitraism – dar nu are niciun damf sau urmă în mozaism. Aşa că, nu ne mai cântaţi cu sulistul Muţenie, aleluia şi amin, că am să vin pentru a vă cere socoteală faţă de toate fărădelegile şi crimele făcute în dauna neamurilor arimine. Biserica amintită mai sus este o construcţie a împăratului Constantin cel Mare, dărâmată şi iar refăcută de mai multe ori, împăratul get fiind practicant al religiei neamului său şi niciodată a

iudeo-satanismului aşa cum mint ei. Dovezile de netăgăduit în această direcţie sunt arcurile de triumf din Roma şi Constantinopol ale acestui împărat, iar biserica a fost la început un locaş de cult al religiei geţilor care sărbătoreau la 25 decembrie renaşterea luminii dintr-o lespede de piatră ce trimitea în cele patru direcţii – crucea – lumina venită din fulgerul Tatălui Ceresc. Actualul edificiu a înglobat şi această peşteră artificială care pretind ei că ar fi fost mormântul lui Iisus sau Ili, marele preot al geţilor martirizat de iudei la anul 30. Minciună cât încape şi istorie falsificată de te dă pe spate.

Paştile la strămoşii noştri începea cu un post straşnic iar în ultima săptămână numită şi săptămâna albă se încheia cu sărbătoarea Florii. În această perioadă se făceau ultimele pregătiri pentru întâmpinarea renaşterii naturii. Toţi oamenii trebuiau să se schimbe şi ei de Paşti cu haine noi pentru a fi luminoşi şi frumoşi la trup şi la suflet. Ritualul vechii datini l-am descris mai sus pentru că sărbătoarea a suferit modificări astfel ca să nu-i mai dăm de urmă. Se face pasca umplută cu brânză ca simbol al belşugului oilor, care este un colac împletit şi împărţit în patru printr-o cruce la capetele căreia se pun porumbei. Ea simbolizează credinţa crucii pe întreg pământul şi belşugul adus de oi la început de primăvară. Colacul este aşezat pe o foaie groasă de aluat, şi totul se coace la cuptor, iar acest aliment cultic este principalul simbol de mâncat sau de masă cu care se merge la sfinţit la biserică.

Pasca în ritualul cultic creştin este specifică numai românilor iar mozaicii folosesc ca pâine cultică masa. Aceasta este o foaie de aluat nedospit, de formă pătrată cu latura cam de 30 cm, şi o grosime de 3 – 4 mm., care se coace la cuptor. Este înţepată din loc în loc, pretinzându-se că aşa au fost sparţi şi egiptenii de către ne-prihănitul şi „blândul" Iahwe când i-a scos din robia acestora.

Mitraicii sau cei care practicau creştinismul arimin – religia geţilor sau arianismul cum l-au mai batjocorit întunecaţii – foloseau în ritualul lor de renaştere a naturii o pâine ce avea deasupra o cruce cu braţele egale (nu ştim dacă era şi umplută cu brânză) pe care, după ce o binecuvântau, o împărţeau între participanţii la ceremonial. În cinstea lui Sarmis sau Mitra cum era cunoscută divinitatea geţilor la celelalte popoare, în partea a doua a lunii martie când avea loc o mare sărbătoare. El era considerat lumina şi soarele dar nu cel fizic ci soarele cel adevărat iar soarele vizibil nu este decât oglinda strălucirii

sale. Ceremonialul religios se făcea în peşteri sfinţite sau peşteri artificiale aşa cum este şi cea din interiorul bisericii Sfântului Mormânt, unde erau puse şi simbolurile soarelui, a lunii, planetele, stelele, zodiile, calea sufletelor (Calea Laptelui), dăinuind până după anul 381 când au fost distruse toate de către sataniştii iudeo-creştini, noii stăpâni ai imperiului roman.

La echinocţiul de primăvară, adică 25 martie, sciţii arameeni ţineau sărbătoarea Newruz (ziua nouă, iar în limba română veche avem cuvintele new: nou şi rujă, ruşav, ruj, roş adică roşu) când ziua devenea mai mare decât noapte fiind considerată şi Anul Nou. Atunci se sacrifica un taur ca simbol al rodniciei pământului şi a renaşterii naturii prin puterea sacrificiului, cu sângele căruia se binecuvânta în cele patru zări, adică semnul crucii, începându-se un an nou agrar.

După participarea la acest ceremonial, toţi credincioşii în religia crucii se salutau cu expresia cris tos (cris: cruce + tos: casă, patrie, a întemeia, revenire, baştină) care avea sensul de crucea de început, crucea casei sau a patriei, renaşterea vieţii veşnice prin cruce, vatra sfântă a neamului arimin cum este prezentată în situl arheologic de la Poduri, judeţul Neamţ, sau întoarcerea în lumea veşnică a cerurilor de unde scoborâşe neamul get cum ne-a lăsat scris poetul latin Ovidiu, fie-i peana lăudată că a înmuiat-o în adevăr.

Tot în sărbătoarea Paştilui se ciocnesc ouă înroşite, tradiţie confiscată de către biserica creştină din religia strămoşească a geţilor. Mişelia este dovedită istoric de faptul că mai multe scrieri antice amintesc de sciţii mitraici, iar la sărbătoarea pe care o ţineau la 25 martie cu mare cinstire pentru renaşterea naturii, vopseau ouă în roşu pe care le mâncau, dar unele se păstrau până la viitorul ceremonial, obicei care se mai păstrează în unele ţinuturi locuite de români. Iar mitologia noastră spune că noi românii, îi anunţăm pe rohmani – plecaţi tot de pe meleagurile noastre la capătul lumii – de venirea Paştilor aruncând coji de ouă roşii pe apele curgătoare.

O altă practică este să se scoată conţinutul din ou şi după ce este vopsit în roşu se pune pe unda unui râu pentru a fi dus şi astfel anunţaţi şi aceşti strămoşi uitaţi de lume. Se spune despre aceşti rohmani că sunt tot creştini şi nu cretini, dar după Fiul Oii, adică după Miel cum scriu furăcioşii ivriţi şi ţin toate sărbătorile ca noi, dar nu după fiii Satanei cum sunt iudeo-cretinii. Ori această poveste a credinţei în Miel o vedem pe mai multe tăbliţe de plumb unde mielul

sau capul Mielului apare lângă figura lui Sântu dar şi pe iconiţele geţilor de la sfârşitul cărţii.

Tăbliţa 3 ne prezintă naşterea lui Sarmis/Mitra sau Mântuitorului, iar în partea dreaptă se vede o persoană bătrână care şade pe scaun, purtând la piept un medalion cu cap de taur şi o cruce şi dăruind femeii îngenuncheată în faţa lui, un miel şi un toiag. În mitologia noastră, oaia este binecuvântată de către Sântu pe crupă cu semnul crucii astfel ca Satana să nu o poată spurca. De aceea pasca se face cu brânză de oaie pentru că este un aliment sfinţit de către Ziditorul lumii iar prin sfinţirea din biserică, harul divin vine îndoit în trupurile şi sufletele mioriticilor. Mielul şi toiagul sunt sensurile profunde ale existenţei omului pe pământ, sub înrâurirea directă a Izbăvitorului pentru a se învrednici de viaţa veşnică din Dabo Gio.

Geţii, perşii şi orficii concepeau universul având o formă de ou, iar sacrificarea taurului solar şi stropirea în cele patru zări cu sângele animalului înjunghiat, simboliza binecuvântarea cerească pentru o nouă viaţă a întregului univers din acest ou. Cu această zicere trebuie să ne dumirim noi ce de astăzi, de ce strămoşii noştri vopseau la început ouăle în roşu, fiindcă era o binecuvântare a sacrificiului taurului solar, pentru întregul ou cosmic atât lumea văzutelor cât şi a nevăzutelor.

Culorile tradiţionale cu care se vopseau ouăle pentru Paşti, numite şi „ouă bătrâneşti", erau roşu şi negru iar cu circulaţie mai restrânsă se mai foloseau, galben, albastru şi verde. Ele aveau desenate diferite simboluri cu o semnificaţie foarte precisă în vechime, dar care astăzi aproape că s-a pierdut sau nu mai este înţeleasă.

Plugul era atât simbol al uneltei agricole pentru arat cât şi un semn pentru a arăta fertilitatea familiei şi câmpului, oul fiind acordat de obicei capului familiei. Când pleca la arat, înainte de a băga plugul în brazdă, gospodarul spunea o rugăciune la marginea ogorului, apoi săruta pământul – Maica Pământească – ca pe o mireasă pentru a-i fi rodnică munca de brăzdat şi însămânţat.

Crucea înscrisă în cerc sau liberă este un simbol foarte mult folosit pe „ouăle bătrâneşti", el fiind repetat prin pască iar în cultul strămoşesc al geţilor, prin pâinea ritualică ce avea deasupra o cruce cu braţele egale, fiind folosită în marea sărbătoare a renaşterii trupului şi duhului de la 25 martie. Dacă eram ucenicii lui Iahwe şi ai Satanei, trebuia să desenăm pe ouă, steaua cu cinci colţuri care a fost simbol al

sacrului la mozaici până în secolul XV, şi reînviat de către sataniştii bolşevici în anul 1917, cu care au pârjolit pământul.

Şarpele, peştele şi creasta cocoşului, sunt des întâlnite pe acest tip de ouă încondeiate, fiecare având semnificaţii ce se pierd în negura timpului, privind înţelepciunea şi viaţa lungă, unitatea familiei şi a comunităţii şi scurgerea timpului anunţată de acel cucurigu.

Pomul Vieţii este un alt simbol folosit pe ouăle bătrâneşti, fiind specific numai teozofiei românilor, a strămoşilor acestora falnicii geţi, textelor esene şi religiei emeşilor, şi nu mozaicilor sau iudeo-sataniştilor. Dar toate aceste simboluri menţionate mai înainte, sunt specifice numai religiei geţilor sau mitraismului cum spun plăsmuitorii de adevăruri, şi pot fi dovedite fără greutate dacă privim iconiţele strămoşeşti descoperite pe la mijlocul secolului XIX. Mizerabila otreapă Tertulian pe la anii ’200 scria despre mitraici că au furat sacramentele iudeo-cretinilor, cult boscorodit cum spune chiar el, numai prin casele unor particulari cu mintea aiurea, pe când creştinismul arimin era religia oficială a împăraţilor romani practicată de cea mai mare parte a populaţiei!

Iar atât falnicii geţi cât şi românii vrednici până la sfârşitul secolului XVIII au ţinut Anul Nou la sfârşitul lunii martie, dar cu o perioadă de o săptămână de aspră curăţire trupească şi sufletească ce începe de la 18 martie. Deci nimic nou sub soarele tâlharilor dacă îndepărtăm hoţia iudeo-satanişitlor şi a leprelor pupincuriste de pe plaiurile mioritice, vedem religia geţilor aşa cum nu vreau ei să o cunoaştem.

Dacă românii de astăzi ar practica religia iudeo-cretină venită din mozaism, ar trebui să deseneze pe ouăle bătrâneşti pe Lot împerechindu-se cu fiicele sale, pe înfocaţii ivriţi împerechindu-se cu animalele lor şi vitejindu-se prin jupuirea de viu a unor prizonieri sau arderea lor de tot pentru a fi frigărui frumos mirositoare, trimise întunecatului Iahwe.

În vechea mitologie mioritică se spune că universul are forma unui ou iar Mitra sau III pentru a aduce în fiecare an rodnicie întregului pământ sacrifica un taur şi din sângele lui se năşteau toate plantele din natură. Inima îi era luată de Creator care zămislea un alt taur pentru a se naşte viaţa şi în anul următor. Prin sacrificiul taurului se binecuvânta întreg universul şi de aceea se vopseau ouăle în roşu pentru a arăta grija lui Sântu faţă de neamurile arimine.

Iudeo-creştinii au născocit împungerea lui Iisus cu suliţa şi împroşcarea cu sângele crucificatului a ouălor aduse ca din întâmplare de mironosiţe. Gheboasă gugumănie şi fără noimă!

Un zărghit mioritic de prin părţile vechii Sarmisetuze, cam belit la minte, găsind un bloc de piatră cu o anumită cioplitură lângă calendarul solar rotund din dabo geto, a tras concluzia că geţii sacrificau mulţimi de oameni de la care adunau sângele pentru a se îmbăia sau a-l bea. Lepra a făcut ceva vizite la Ierusalimul pământesc de astăzi şi de acolo a băut otravă de cea mai bună calitate care îi creşte veninul antiromânismului până la stele. În realitate, respectivul bloc de piatră era locul de sacrificiu al taurului solar, iar prin jgheabul de piatră se aduna o parte din sânge cu care se stropea în cele patru zări pentru renaşterea vieţii veşnice. În capul unor români se pare că s-a veşnicit prostia şi trădarea de Neam şi Ţară.

Cuvântul Paşti vine din limba străbună prin paşe: a fi mândru, în frunte, început + ti: familie, neam, sărbătoare, a păstra viu, loc de întâlnire, Că lucrurile stau aşa voi aminti expresia Paşe Kalo cu sensul de Paşti fericit sau cale plină de reuşită, folosită într-un dialect vechi menţionat de Homer şi care se mai vorbeşte şi astăzi în insula Carpatos din Marea Egee. Ori în această insulă, o spun tot vechii greci că se oploşiseră în vremurile de demult pelasgii, neam arimin venit din nordul Istrului, adică aceşti locuitori ai insulei Carpatos nu erau alţii decât geţi din neamul carpilor, crapa-le-ar rânza tuturor mincinoşilor! Cuvântul kalo se mai folosea încă în limba română şi în secolul XII, pentru că doi dintre cei trei Asaneşti care au făurit primul stat feudal al românilor la anul 1185, şi-au pus în faţa numelui această particulă Kaloianu (Ioniţă cel Frumos) şi Kalopetrus (Petru cel Frumos). Astăzi conducătorii românilor se mândresc cu expresii de felul „cel criminal", cel trădător de Neam şi Ţară" sau „cel mai tâlhar".

Italienii spun la Paşti, Pasquale şi nu Iahwuale sau Masauale după fireasca logică a iudeo-sataniştilor şi latriniştilor care pretind că toată spiritualitatea creştină vine din întunecimile mozaismului şi acolo trebuie să mergem să pupăm cele mai spurcate locuri şi scorneli. Cuvântul Pasquale este apropiat fonetic şi semantic de expresia Paşe kalo folosită de vechii pelasgi din insula Carpatos şi nu vrea să se pupe cu zicerea pesah din ebraică, luată şi aceasta de la filisteni, adică tot arimini!

Şi nemuţul nostru ainu, răzleţit de timp şi uitare în ţara lui Soare

Răsare, mai păstrează o fărâmă din această minunată sărbătoare a naturii şi sufletului omenesc prin expresia Pase-Kamui. Kamui este un fel de înger păzitor sau parte a duhului creaţiei ce se găseşte în tot ce este viu dar şi neviu iar pase ar fi părintele sau protectorul pământului lor.

Ivriţii nu pot înţelege în veci asemenea subţirimi, oricât de maeştri ar fi în hoţie şi măiaştri în minciună.

Bălăria este una din zilele Paştelui, sărbătorită în Vrancea şi vine de la vechea denumire a şarpelui divin al renaşterii şi cunoaşterii care se numea bala. Atunci tinerii necăsătoriţi se întâlneau cu fetele care aduceau în coşuleţe pască, plăcintă şi ouă roşii şi se veseleau împreună. Cred că este una din vechile denumiri a Sărbătorii Renaşterii şi Primăverii care se ţinea la 25 martie.

Paştile Blajinilor este o sărbătoare precreştină, nerecunoscută de biserică, pe care românii din Moldova o ţin în prima sâmbătă de după Paştile ortodox. Cu această ocazie femeile aruncă pe râu coji de la ouăle cu care au pregătit cozonacul de Paşti, pentru ca ele să ajungă la Rohmanii sau Blajinii de pe Tărâmul Celălalt. Căci rohmanii nu au nevoie de oul întreg ca noi păcătoşii; lor le ajunge numai punga de aer. Pentru ca oul să plutească pe apă, se găureşte în ambele capete, se suflă conţinutul, găurile se umplu cu ceată apoi se vopseşte în roşu. Legenda păstrează în memoria colectivă migraţia neamului emeş în Ki-en-gi (Sumer) din ţinutul Carpaţilor iar pomana cojilor de ouă roşii dovedeşte vechimea acestui obicei care este cu mult înaintea apariţiei făcăturilor iahviste. Despre aceşti rohmani sau blajini spune legenda că erau creştini prin Fiul Oii şi nu după scornelile sataniştilor ivriţi, adică românii păstrau vie amintirea religiei strămoşeşti în aceste practici foarte vechi. În limba română veche blajin înseamnă om blând sau om cu suflet bun iar vlahii alungaţi de slavii din sudul Dunării pe la mijlocul secolului XI, când au ajuns în sudul Franţei au fost numiţi catari sau oameni buni. Ivriţii şi cazani se mândresc cu faptul că sunt oploşiţi la sânul Satanei şi al Tapei Iadului, reuşind să bage groaza în neamul omenesc prin furia şi urgia pornită! Tot din aceste coji se pun în crenguţele pomilor fructiferi pentru sufletele celor răposaţi cât şi pentru belşugul familiei.

După scrierile avestice, în aceste culte exista obiceiul ca la începutul primăverii, la echinocţiu, cu ocazia unei sărbători a renaşterii naturii să se ciocnească ouă roşii iar unele erau păstrate în

lăcaşurile de cult un an de zile, datină întâlnită şi la români.

Cuvântul românesc pasca vine din strămoşescul pasiga cu sensul de a arăta sau a conduce către graţia divină, noroc mare, a dori sau a chema pe cei răposaţi.

Să analizăm denumirea munţilor Carpaţi. Car în istroromână are sensul de har iar în emegi înseamnă a încânta, a fermeca, a conduce dincolo, a trăi dincolo; pa are sensul de soţ, conducător, a jura pe a chema iar ti înseamnă natură, neam, adevăr, a duce o anumită viaţă, a dăinui. Toate aceste ziceri ne trimit la semnificaţia largă a munţilor noştri de lăcaşuri sfinte unde se retrag sufletele celor morţi pentru a fi alături de neamul ales de Dumnezeu să-i poarte taina mântuirii prin credinţa crucii. Concepţia este identică şi la neamul nostru din Ki-en-gi.

Palilia, sau Palalaia se ţinea la 21 aprilie şi mai era numită focul viu, fiind o sărbătoare câmpenească, unde animalele înainte de a fi scoase la păşunat erau trecute printr-un foc de paie pentru a fi purificate. Peste acelaşi foc săreau ciobanii sau păstorii turmelor respective dar şi toţi tinerii satului. În diferitele regiuni ale ţinuturilor locuite de neamurile arimine, aceasta avea diferite numiri şi manifestări specifice zonei respective dar şi felului cum au reuşit să păstreze vechile tradiţii strămoşeşti.

Vara aveau sărbătoarea neamului get/arimin aşa cum ne spune tăbliţa 12 iar în tăbliţa 61 sunt amintite sărbătorile neamului. Tăbliţa 12 spune despre marea sărbătoare a neamurilor arimine ce se ţinea vara la Enisala (judeţul Tulcea), capitala de atunci a neamului geţilor iar mato era Maico. El trimite în solie pe Ene „să cerceteze şi să dea chemare pentru sărbătoarea neamului la traci, telagi şi ilirii lui Coe. Să chemi şi macedonenii, să-l rogi pe sfinţia sa Orese să-l iei la întoarcere Eno, să se aşeze la marea petrecere şi să bea din ol să se ia aminte că toate aceste nea-muri au o singură mamă. Pentru reşedinţa mea am ambiţie să-mi găseşti un ginere. Voi tăia desimea pădurii din şes iar setea va fi potolită cu vin fără apă până ce încheietura mâinii va obosi. Mergi şi la Toma, Eno şi strigă până te înălbăstreşti, nu te sfii să chemi şi neamul sărac cu păr galben-castaniu. Să aminteşti că giocul va fi la moşie. Regescul hrisov a fost turnat de Elie. I-am zis lui Roloreo să dea tinerilor străini adăpost în cetate să-şi potolească setea şi să doarmă Eno. După ce se vor sătura de băutură, să le ungi cu seu cosoiul să plece cu bucurie Eno dacul! În sigiliu Enisala, conducătorul Maico”. Să

îndrăznească fârţângăii să ne mai spună că suntem altceva decât ne spun atât de clar tăbliţele de plumb scrise de strămoşii noştri, falnicii geţi. Tradiţia noastră populară păstrează şi în prezent amintirea vechilor datini arimine sau rumune în dansul căluşarilor răspândit pe întreg teritoriul locuit de români şi sărbătoarea Arminden (armin + den: viaţă, veselie, vin) ce se ţinea de l mai fiind închinată strămoşului ancestral Moş Arimin şi păstorilor armini ori arimini care se suiau cu oile în munţi la acea dată, practică existentă şi în prezent.

Dar ea era închinată şi naturii pentru că se punea la porţile caselor oamenilor sau în marginea câmpului un copac tânăr cu câteva crengi în vârf numit arminden, fiind păstrat până la coacerea grânelor din care se făcea prima pâine iar în cuptor se punea pentru ardere, lemn din acest copac. Tot legat de această sărbătoare, ea se mai numea ziua boului sau taurului pentru că acum aceste animale nu mai erau puse să lucreze. Poate că era o cinstire adusă de om, sacrificiului taurului solar de la 25 martie, pentru renaşterea naturii şi prin aceasta se lăsa o zi de linişte animalului simbol ce aducea bunăstarea în viaţa de zi cu zi a strămoşilor noştri. În unele ţinuturi arimine, de Arminden se purta pelin la pălărie sau cingătoare, plantă cu rol protector împotriva duhurilor rele ce umblau să fure mana sacrificiului taurului ceresc cinstită la sfârşitul lui mărţişor. Această sărbătoare mai simboliza şi încheierea ciclului mistic şi agrar-pastoral de punerea rodului pentru renaşterea naturii şi implicit a neamului omenesc iar pelinul avea tocmai rolul de a împiedica stricarea acestei rânduieli divine de către întunecaţi, unde omul ca fiinţă cerească participa la un nou act al creaţiei lui Sântu.

Sacrificiul taurului şi binecuvântarea cerească a manei pentru tot ce este viaţă şi izvodire a lui Senta, se cinstea cu vin roşu ca prim dar al Creatorului dat după potop neamului său mioritic scoborâtor din zei.

Multe şi felurite au fost obiceiurile de arminden şi încă se mai aude vorbire din uitarea timpului pentru aceste sărbători minunate, care au fost atât de urâte de sataniştii iudeo-creştini pentru că ne-am ţinut de rădăcinile strămoşeşti.

Sfinţii împăraţi Constantin şi Elena care se ţine la 21 mai, este o veche sărbătoare arimină şi care cinstea primirea Legii Adevărului şi Dreptăţii de către Eno de la Tatăl Ceresc, dar şi ziua când acesta a fost înălţat pentru totdeauna la ceruri ca să devină fiinţă glorioasă şi

pentru a veghea de acolo soarta neamului său arimin. După tradiţia scrierilor sfinte ale geţilor, Eno s-a născut în cea de-a şaptea zi din luna Şivan (cum apare în textul slavon) – zodia Gemenilor (28 mai) – şi a trăit 365 de ani. El a fost răpit în prima zi a zodiei Gemenilor (21 mai) şi a rămas acolo 330 de zile. Cât a stat în ceruri, a descris în 366 de cărţi toată creaţia izvorâtă din Domnul la îndemnul acestuia. Cărţile au fost date copiilor lui la întoarcerea pe Pământ. A mai rămas 30 de zile printre ai lui, apoi a fost răpit la Cer, chiar în ziua aniversării sale. Neamul său, s-a adunat cu mic cu mare în locul numit Azuh-an, unde a făcut un altar pentru al cinsti pe omul urcat în ceruri şi pentru a mulţumi lui Sântu pentru înţelepciunea dăruită.

Dar scandaloasă este suprapunerea peste sărbătoarea arimină amintită mai sus, a cinstirii împăratului Constantin cel Mare şi a mamei lui Elena, ca părinţi ai iudeo-creştinismului. Greu de înghiţit o asemenea golănie satanistă.

Spun ei că împăratul era atât de „amurezat" de iudeo-creştinism încât le-a dat o ţidulică ce le permitea să se maimuţărească în public datorită unei înţelegeri pe care a făcut-o când a bătut palma cu împăratul Licinius în februarie 313 la Mediolanum. Ori povestea este tot o scorneală în buna tradiţie a minciunilor sataniste născocite şi clocite de iudeo-creştini, pentru că ea a apărut în secolul VI, când Roma încerca să-şi revendice rolul conducător în raport cu celelalte episcopii din imperiu. Iudeo-creştinismul a fost numai un cult privat până prin anii 320, adică el nu avea voie să se manifeste în public pentru că ar fi luat-o rău în freză. După groaznica ispravă a Miliţiei Cristi când au urmărit să-l asasineze pe Diocleţian şi căutările neostoite ale lui Galeriu prin şărpăriile din Nicomedia, Alexandria, Roma şi Cartagina, cine poate crede că împăratul juca zaruri cu întunecimea Sa, Iahwe, pe aur, arginţi, sulimanuri şi alte lucruri trebuincioase în Iad. Însăşi rolul de împărat, prin cumularea funcţiei de pontifex maximus, îl făcea pe acesta să accepte sau să respingă cererea unui cult particular de a deveni public.

Dar împăratul Constantin cel Mare (306 – 337) nu a fost niciodată iudeo-creştin ci numai creştin arimin aşa cum o dovedesc atât scrierile antice cât şi probele arheologice. Pe arcul lui de triumf din Constantinopol şi-a pus ca simbol al sacrului carul solar cu Mitra care îl mâna, nu cu Satana sau Iahwe ţintaţi cu steaua cu cinci colţuri în frunte. Pe un medalion emis de împărat, Constantin nu poartă cununa

de lauri specifică împăraţilor romani, ci bentiţa cu un obiect rotund poziţionat pe frunte, legătură caracteristică numai marelui preot al cultului mitraic care era religie oficială a imperiului roman şi cultul împăraţilor arimini. Chiar dacă iudeo-sataniştii s-au străduit să şteargă orice urmă a adevărului şi au rescris istoria, umplând-o cu fel de fel de minciuni şi falsuri, dacă vom căuta cu grijă adevărul, sigur îl vom găsi.

Legenda de pe medalionul menţionat, din jurul capului împăratului este CONSTANTINUS MAX. AUG. adică pe zicerea noastră ar suna: Constantin cel mai vrednic. Cuvântul augustus era un titlu religios folosit pentru prima dată de împăratul Octavianus în anul 27 î.e.n. Dacă Constantin ar fi fost iudeo-creştin, legenda trebuia să fie închinată lui Iahwe sau Satanei ca feciorul lui cel mai iubit şi mai şmecher, adică max. Iahwe sau max. Satana.

Împăratul Iulian (361 – 363), numit şi Apostatul de către iudeo-creştini pentru că a dat cu edicte în satanişti până le-a nimicit pofta de mărire, scrie în lucrarea Cezarii, la 38, următoarele: „Cât despre Constantin, care nu găsea printre zei un model potrivit pentru comportarea sa, descoperind nu departe de el Slăbiciunea, s-a grăbit să i se alăture. Aceasta l-a primit cu tandreţe, l-a strâns în braţe, l-a înveşmântat şi l-a împodobit în culori strălucitoare, apoi l-a condus al Desfrâu. Astfel prinţul a putut să-l găsească pe IU care bântuia prin acele locuri şi striga oricărui nou venit: «Orice seducător, orice ucigaş, orice om lovit de blestem şi de ocară să vină cu încredere. Scăldându-l cu apa pe care o vedeţi, îl voi purifica imediat, şi dacă va cădea din nou în aceleaşi păcate, când se va bate cu pumnul în piept şi îşi va lovi capul, îi voi permite să redevină pur.» Fermecat de această întâlnire, Constantin şi-a ţinut copiii în afara adunării zeilor. Dar au fost hărţuiţi, atât el cât şi ei, de demonii răzbunării, nu numai din cauza ateismului lor, ci şi pentru a ispăşi sângele rudelor lor, până când Zeus, din consideraţie pentru Claudius şi pentru Constantius, le-au permis să-şi tragă sufletul”.

Textul este imposibil de înţeles dacă nu îl raportăm la istoria acelor vremuri pe care Iulian încearcă să le judece după mintea lui. În cadrul familiei imperiale au avut loc mai multe crime care l-au îngrozit pe copilul Iulian. Născut în anul 331 în Constantinopol ca fiul lui Iulius Constantius, fratele vitreg al împăratului Constantin cel Mare, el îşi vede asasinaţi în anul 337, unchiul care conducea imperiul, iar la scurt timp tatăl. Asasinul este chiar fiul lui Constantin, Constantius II, care

dorea să ajungă mai repede conducătorul imperiului. Iulian abandonează religia familiei şi trece la neoplatonicieni când a scris rândurile de mai sus. În anul 360 este proclamat împărat de trupele din Galia iar după moarea lui Constantius II, devine unic împărat al imperiului şi revine la religia oficială a creştinismului arimin, dorind să reformeze statul în profunzime după conceptele teozofice ale lui Sântu. De aceea iudeo-creştinii l-au afurisit zicându-i „apostatul".

În text mai apare şi împăratul Claudius care este Claudius Gothicus (268 – 270), fondatorul dinastiei împăraţilor geţi ce au condus imperiul roman până în anul 363. Dar aici găsim şi dovada scrisă că împăratul Constantin nu a dorit vreodată să se pupe în bot cu Iahwe. Iulian scrie că împăratul se închina lui IU, şi de aceea Zeus l-a pedepsit aspru. Cuvântul a fost interpretat de istoricii din Occident ca o prescurtare a lui Iisus, dar el se găseşte în forma IO de mai multe ori pe tăbliţe şi are sensul de Mântuitorul sau Salvatorul, ori trimisul ceresc al lui Sântu, deci nimic de împărţit cu Iahwe! Pe tăbliţa 64, numele Mântuitorului apare IU, chiar aşa cum l-a scris împăratul Iulian!

Mai avem şi alte dovezi care arată că iudeo-creştinii mint de îngheaţă apele cu revelaţiile lor drăceşti, toate fiind conspiraţii împotriva neamului omenesc. După înfrângerea lui Licinius în anul 324 în Orient, Constantin cel Mare înlocuieşte principiul succesiunii la tron prin adopţie cu cel ereditar, considerându-se alesul lui Dumnezeu pe pământ iar feuda lui, o zidire dumnezeiască. În acest sens el împarte imperiul în 117 provincii grupare în 14 dioceze şi 4 prefecturi. Dioceză era o diviziune administrativă a imperiului grupând mai multe provincii (cca. 10 – 36), în frunte cu un prefect al pretoriului sau vicar. Cuvintele dioceză sau dieceză care desemnează împărţirea teritorială a imperiului după vrerea divină sunt neaoş arimine formate din dio şi die cu sensul de judecătorul sau luminătorul ceresc în religia geţilor şi cuvântul şeză: reşedinţă sau sediu. Chiar numărul diocezelor este stabilit tot raportat la religia geţilor unde erau 7 îngeri ai Tatălui Ceresc şi 7 ai Mamei Pământeşti, ei având rolul de conducători în numele lui Sântu a celor văzute şi nevăzute. Iudeo-creştinii, din condei şi alte mişelii au făcut nevăzut adevărul, scoţând la belit ochii, făcăturile lor drăceşti cu care ne-au otrăvit minţile atâta amar de vreme.

Dar sunt fapte la fel de grave care din punct de vedere moral,

iudeo-creştinii nu trebuiau să-l sanctifice pe împăratul Constantin. Acesta şi-a executat în anul 326 fiul vitreg Crispus, bănuindu-l de ceva gânduri de mărire, şi a doua soţie Faustina pentru infidelitate, iar Constantius II, şi-a în asasinat în anul 337, tatăl Constantin cel Mare şi pe Iulius Constantius, fratele vitreg al acestuia, iar pe Constans l-a trimis la ceruri în anul 350. Numai în mozaism crimele, măcelurile, pârjolurile şi alte asemenea grozăvii sunt considerate fapte divine demne de ce mai înalţă cinstire şi cea mai aleasă preţuire morală.

Rusalii, sărbătoare strămoşească ce se ţine la 7 iunie. Rusaliile sunt femei drăceşti care le iau oamenilor minţile, fiind fiicele lui Rusalim împărat. Este un strat precreştin care se pare că prezintă în memoria colectivă mioritică uciderea lui Ili în cetatea lui Rusalim împărat, adică Ierusalimul şi aducerea lui în Sfânta Geţie. Tot în acest substrat se poate decela felul drăcesc cum au procedat ivriţii infiltrându-se în Frăţia celui Ales de la Qumran şi cărora le-a luat minţile prin minciunile îndrugate şi răsucite dar şi prin sabie, motiv pentru care Ili a trebuit să facă acest drum fără întoarcere. Un alt ritual păstrat tot din acele vremuri cere să se pună crengi verzi la case şi să se ducă flori în special trandafiri la morminte poate în memoria incinerării marelui martir get, Ili ca un gest de cinstire şi de perpetuare a credinţei şi tradiţiilor strămoşeşti. Sărbătoarea mai este cunoscută şi sub forma Irodele şi cred că este amintirea regelui iudeu Irod Antipa în timpul căruia Ili a fost răstignit în Ierusalim în aprilie, anul 30.

Sânziene sau Drăgaica, sărbătoare a neamului geţilor la 24 iunie, este o împlinire a vegetaţiei ajunsă în pârg. Bobul de grâu se umple, fructele se formează, plantele de leac sunt bune de strâns pentru tămăduire. La această dată, spune tradiţia geţilor sau a rumunilor, că prin poarta veşniciei marile energii creatoare curg pe pământ aducând lumină şi viaţă. Este marea revărsare a creaţiei de început unde omul şi natura sunt uniţi prin credinţa în sfânta cruce şi a respectului pentru cei ce vor veni. Numele sărbătorii vine din cuvintele Sin ca duh al naşterii şi regenerării naturii precum şi a neamului omenesc sau sfânt după vorbirea veche şi Zien, duhul protector al căsniciei, fertilităţii, vegetaţiei şi al sănătăţii mentale la geţi. În această zi femeile măritate se prind într-o horă ca simbol al darului fertilităţii neamului geţilor şi a nemuririi spiţei lor pe aceste meleaguri. Feciorii fac roţi mari din paie cărora le dau foc şi le aruncă în vale ca simbol al curgerii implacabile a destinului (roata vieţii) în nemurire. Îngerii de pe tăbliţele geţilor ţin în

mână roata vieţii pe care soarta a hărăzit-o fiecărui individ. Cam la această dată încep sărbătorile de vară cum spune mai sus tăbliţa şi care sunt legate direct de solstiţiu pentru că neamul nostru fiind sedentar avea toată existenţa legată de energiile dătătoare de viaţă ale soarelui. La partea opusă avem ziua de 25 decembrie legată de solstiţiul de iarnă cu care încep sărbătorile de iarnă. Din iunie până în decembrie lumina zilei scade, vegetaţia se împuţinează şi miracolul vieţii ca dar al creaţiei divine trece în aşteptarea rece a nemorţii. În noaptea de 24 decembrie în vechiul cult străbun al crucii, oamenii erau chemaţi să vină să ia lumina care s-a născut ca dovadă că va începe un nou ciclu al vieţii. Sărbătoarea dovedeşte că suntem aici înrădăcinaţi de peste 8.000 de ani iar dacă ne-am păstrat tradiţia religioasă şi culturală cu atâta îndârjire cu certitudine că nici limba nu am uitat-o aşa cum o dovedeşte chiar numele ei!

În religia geţilor, sfântul Zoe nu se identifică cu luna de pe cer pentru că în scrierile de pe tăbliţe ei folosesc termenul de loneo sau luno pentru corpul ceresc. Tăbliţa 46 susţine acest adevăr: „ne-am trezit brusc toată ceata pentru că ningea. Am fost goniţi dar nu puteam certa sau jigni luna!” Duhurile din mitologia emeş avea mai multe apelative iar Zoen mai era invocat şi cu numele de Sara, cu sensul de răsărit al lunii. În onomastica noastră avem prenumele Sânzien pentru băieţi şi Sânziana pentru fete! Ei! mai aveţi de zis ceva întunecaţilor despre obârşia noastră neaoş carpatină, venită din străvechimi de opt milenii, pe care voi o mâlitură de gunoaie şi de trădători o tot falsificaţi şi contestaţi?

Sfântul Ilie sau Ilie Tesviteanu este sărbătoarea ţinută la 20 iulie şi se disting în mitologia ei atât stratul creştin cât şi substratul getic. Fire cam viforoasă acest sfânt este împuternicit de Dumnezeu să-i ţină pe draci sub mare atenţie astfel necuraţii ar umple lumea de răutăţi. Cu carul lui de foc îi aleargă printre nori şi îi trăsneşte cu biciul lui năprasnic iar întunecaţii urlă de se cutremură cerurile. Mitul vine dintr-o veche tradiţiei care spune că duhurile bune şi rele se înfruntă mereu pentru a feri pe oameni de tirania răului şi a-i lumina în fapte bune astfel să se poată păzi uşor de chemările dracilor la ceva mârşăvii. Povestea sfântului Ilie din Tora a fost luată de la filisteni şi pusă în scriitură de către ivriţi, dar conţinutul ei mitologic şi religios nu se potriveşte deloc cu celelalte concepte mozaice. El este o prelucrare a legendei reginei scitice Tabiti sau Tibiti, care după moarte

s-a înălţat la ceruri şi a devenit unica divinitate a acestui neam, fiind pomenită în calendarul ortodox.

Ilie Pălie, sărbătoare strămoşească ce se ţinea la 21 iulie şi era închinată cinstirii martirajului suferit de marele preot get Ili când a fost răstignit pe cruce de către iudei. Ziua este cea în care el a fost incinerat în Sarmisetuza şi s-a urcat la ceruri ca polei sau înger aşa cum spun tăbliţele ce povestesc înfricoşătoarea faptă. Până în urmă cu ceva ani, sărbătoarea era trecută cu cruce neagră dar era ţinută de lumea de la sate cu mare sfinţenie. Acum clerul ortodox a scos-o din calendar! Despre el se spune că va reveni la sfârşitul lumii şi sfătuieşte pe oameni să-l respingă pe Anticrist care s-a făcut stăpânul pământului prin minciună şi viclenie. Şi săracul martir get ştia el în minticica lui cerească, ce valuri de mâl aveau să vină peste sufletele şi minţile năpăstuiţilor români. Dacă luăm la puricărit cu mare grijă calendarul ortodox, descoperim informaţii îngrozitoare pentru cultura şi istoria noastră.

La data de 10 mai l-au căftănit prelaţii români pe Simon Zelotul cu titlul de sfânt şi mucenic. Ori Josephus Flavius spunea despre această sectă a turbaţilor, care era vârful de lance al fariseismului, că a adus toate nenorocirile peste iudei, inclusiv războiul cu romanii. Chiar dacă mincinosul istoric mai exagerează – din grupare a făcut şi el parte până să-i liniştească romanii cu sabia – totuşi aceşti fanatici au ocupat centrul esenilor geţi de la Qumran în anii 25 – 26 al erei noastre şi tot ei l-au trimis pe Ili în „vizită fără întoarcere" la Sântu. Numai la noi, ucigaşii şi trădătorii sunt proslăviţi ca eroi, salvatori, mucenici şi sfinţi.

Dar avem trăsnăi chiar mai oacheşe pe care le cred înfăptuite de Satana dacă nu aş şti că este sutana unor nemernici şi trădători prelaţi români. La 10 septembrie au trecut în calendar începând cu anul 2004, cinstirea sfintei muceniţe Pulheria împărăteasa, soţia împăratului Traian care a distrus statul get, l-a prădat cum nu a fost un jaf mai mare în istoria imperiului roman şi a măcelărit mare parte a clerului get, slujitor al religia crucii şi învăţăturilor lui Sântu. Preoţii români din ziua de azi, slujesc cu mic cu mare, învăţăturile Satanei din Tora şi Talmud cu care şi-au otrăvit mintea şi sufletul. Ca să ne mai dea o lecţie de latinism satanist, mai introduc începând cu anul 2005, în acelaşi calendar, la data de 22 martie, pe sfânta muceniţă Drosida, fiica împăratului Traian. A mai rămas ca şi ibericul Traian care a făcut numai rău Neamului Ales de Sântu, să fie declarat martir, sfânt şi mare

mucenic, sau poate găsesc altceva chiar mai îngrozitor.

Pentru a ne dumiri cu aceste monstruozităţi ale clerului ortodox român, trebuie să mergem în istoria romanilor unde împăraţii Romei deţineau şi funcţia de mari preoţi ai imperiului – pontifex maximus – iar Domiţian pe al anii ’90 a stârpit cu sabia iudeo-satanismul ce se scursese ca o otravă în familia sa. Traian a dat în anul 112 edictul prin care condamna la moarte pe creştinii arimini dar îi ţinea în braţe şi îi scărpina între coarne pe sataniştii farisei cum ne-a lăsat mărturie Pliniu cel Tânăr ce a fost contemporan cu împăratul şi apropiat al acestuia, deci punându-l în calendar ei ştiu limpede că nu slujesc cultul creştin arimin ci pe cel al Satanei pe care l-a sprijinit şi Traian prin edictul său. Adică şi popimea ortodoxă română s-a apucat în prezent să ne falsifice istoria, călcând vârtos pe urmele nemernicilor din şcoala iezuită a ardelenilor de la Blaj.

Şi, pentru a ne mai împrospăta memoria cu fapte demne de ţinut minte, aduc trădarea prelaţilor ortodocşi din Ardeal când pretind ei că i-au unit pe români cu şărpăria Vaticanului. Sau ce scria în anul 1916 episcopul ardelean Miron Cristea – supus credincios chezaro-crăiesc – despre armata română care trecuse Carpaţii pentru a-i dezrobi de ocupaţia milenară a ungurilor şi ceva mai târziu a germanilor austrieci! Poate pentru asemenea vorbe de duh-neală drăcească a ajuns el Patriarhul României după ce ţinuturile de peste munţi s-au unit cu Vechiul Regat. Ne trage popimea ortodoxă o nouă evanghelizare iudeo-satanistă?

Dacă tot îl slujesc pe Talpa Iadului şi se ţin de toartă cu Satana, le propun să-i pună în rândul sfinţilor ortodocşi români şi pe neprihăniţii binecuvântaţi ai întunericului, cazani Ziderblum/Lenin, Bronstein/Troţki, Zinoviev, Ioffe, Kamenev, Kollontai, Lunacearski, Nahamkes, Rakowski şi tătucul Stalin. iar de pe plaiurile noastre mioritice să fie sanctificată preacurvioasa Hanah Pauker împreună cu ceata de criminali bolşevici de cea mai curată obârşie cazară sau jidovească, care au martirizat poporul român după anul 1944. Atât Traian cât şi cazani bolşevici au slujit cu sabie şi foc steaua cu cinci colţuri pe care Iahwe o poartă între coarne iar iudeo-satanismul nu are nimic cu religia crucii sau Legea Adevărului şi Dreptăţii dată de Sântului Eno.

Sânmedru sau Sfântu Mitru ori Mitra, sărbătoare ţinută la 26 octombrie ce semnifică încheierea ciclului agrar şi pastoral început la

25 martie. Recoltele câmpului s-au adunat iar turmele de oi se pregătesc pentru iernat, natura intrând într-o nouă perioadă de amorţire şi distrugere lentă. Există numeroase obiceiuri legate de această sărbătoare, dar toate au ca obiect central încheierea ciclului pastoral şi agricol. Este foarte important că noi românii suntem singurul popor din Europa care păstrăm numele lui Mitra din creştinism arimin prin Mitru. Pe tăbliţe apare numele Mitrache, o formă folosită până mai ieri în unele regiuni ale ţării.

Şi informaţiile de mai sus dovedesc faptul că originea religiei crucii numită astăzi iudeo-creştinism este religia strămoşilor noştri, falnicii geţi iar impunerea plăsmuirilor mozaice s-a făcut cu sabie şi pârjol fiind cea mai mare crimă din istoria omenirii.

Dacă vrei să distrugi un popor, nimiceşte-i sau falsifică-i adevărata memorie colectivă!

Getia/Dacia III

Imperiul get

Pentru a scoate din întunericul istoriei, al falsificatorilor şi plăsmuitorilor de sfinte adevăruri vechiul stat al strămoşilor noştri geţi, trebuie să îndepărtăm din cultura română minciunile lui Herodot, Hellanicos, Diodor din Sicilia, dar şi alţii destui de numeroşi care pretind că la nord de Istru în vremurile uitate de istorie dar şi în cele în care au trăit cei pomeniţi mai înainte – adică până către sfârşitul secolului I î.e.n. – era un pământ pustiu sau locuit de un popor sălbatic şi ignorant numit „sciţi", geţii nefiind umblători pe aceste meleaguri, ci numai la sud de fluviul sfânt.

Toţi istoricii care au respectat adevărul şi scriind despre sciţi, precizează că aceştia erau stăpâni pe ţinuturile de la est de Nipru sau Don/Tanais şi niciodată stăpâni petoriştea carpatină!

La vest de Don sau Nipru trăia geţii, dau, dacii şi numai în fals au folosit termenul „sciţi" pentru a-i scoate din istorie pe băştinaşii arimini. În sud geţii s-au învecinat cu Tracia şi Macedonia în diferite perioade istorice, iar Mesia a făcut parte din imperiul get până în anul 30 al erei noastre când romanii au ocupat cu sabia ţinutul.

Acest adevăr cutremurător al falsificării istoriei geţilor îl găsim scris cât se poate de limpede şi de istoricul Tucidide (462 – 395 î.e.n.) de neam arimin care a trăit la Atena de unde era mama lui, fiind

contemporan cu mincinosul Herodot, unde în lucrarea Istoria războiul peloponeziac, terminată pe la anul 400 î.e.n., şi la II, 96 vorbind despre armata adunată de Sytalkes de la odrysii, traci şi geţi precizează: „geţii de dincolo de Hemus, precum şi pe toate popoarele stabilite dincoace de fluviul Istru, din vecinătatea Mării Negre. Geţii şi celelalte popoare din aceste ţinuturi se mărginesc cu sciţii şi întrebuinţează aceleaşi arme ca şi acest popor; ei sunt toţi arcaşi călări". Ori în multe alte izvoare aceşti „sciţi" de la nordul Istrului sunt numiţi geţi la fel cum se găsesc şi pe tăbliţele de plumb descoperite la Sinaia. Tot în aceste izvoare găsim pe unii conducători „sciţi" după zicerea lor dar geţi după calea adevărului şi pe care istoria noastră nu este vrednică a-i revendica pentru cinstirea lor de către urmaşi, fiindcă iluminaţii întunecaţi au găsit că este mai folositor să se înfrăţească cu Satana şi să îndobitocească neamul scoborâtor din zei şi izvoditor de alte neamuri şi culturi.

Am să încerc o rânduire a lor, după sursele greceşti şi romane, într-o ordine cronologică, atât cât mă ajută puţinele informaţii venite din antichitate.

Arimus sau Arimun este numele unui rege legendar al neamului arimin, amintit de către logograful grec Xantos în Istoria grecilor, ce a trăit pe la 500 î.e.n. El ne spune că la nord de Istru, în ţinutul arimilor unde Tiphon purtase război cu zeii, a domnit acest rigă vrednic de cinste şi luare-aminte. Poate că în secolul VI î.e.n. În lumea grecilor se păstra încă vie legenda lui Moş Arimin ca izvoditor al neamurilor arimine împrăştiate peste cele patru zări când grecii se chinuiau cumplit să-şi adune câte ceva pentru o mitologie şi a religie să le fie acătări.

Sipilos, rege get de la nord de Istru, amintit de Diodor din Sicilia în Biblioteca istorică, în Cartea III, LV când povesteşte de colonizarea insulei Samothrace de către tracii arimini care şi-au dus în noua patrie şi divinităţile cabire. În acele vremuri mitologice – secolul XX î.e.n. poate mai devreme sau mai târziu – un rege macedonean alungat din băştină de un potrivnic, face o expediţie în ţara amazoanelor fiind însoţit şi de „scitul Sipilos – izgonit şi el din Sciţia, ţară învecinată cu Tracia – s-a alătura expediţiei lui Mopsos". După Diodor care a trăit către sfârşitul secolului l î.e.n. ca şi după Tucidite în secolul V î.e.n. ţara Sciţia era chiar vecină cu Tracia, graniţa fiind coborâtă mai spre sud faţă de descrierea lui Tucidide pe care am amintit-o mai înainte. Şi

Pomponius Mela care a trăit în secolul I al erei noastre, în lucrarea Chronographia, la II, 1 descrie Sciţia Europeană care se întinde de la Don până la izvoarele Istrului, în nord merge până unde pământul nu mai este locuit iar la sud până la acest fluviu, de unde începe Tracia. Deci neamul geţilor şi după acest autor nu era prin istorie şi nici pe pământ.

După aceşti autori la nord şi sud de Istru era un stat numit mincinos de către ei Sciţia – alţi istorici vechi şi tăbliţele de plumb spun că statul se numea Getia sau Sfânta Getia – care includea în teritoriul său un vast spaţiu din nordul fluviului şi Misia cu Tribalia din sud, iar această graniţă de sud a statului get a fost aşa până prin anii ’30 ai erei noastre când romanii vârându-şi săbiile adânc întorişteа arimină, şi-au pus prin aceste locuri cohortele la clocit mulţimi de geţi arşi.

Tanaus, rege peste neamul sciţilor, adică al geţilor care, pe la mijlocul secolului XVIII î.e.n. ar fi făcut o năvală în Egipt unde rău l-ar fi scărmănat pe pir-a Sessotris iar nefericitul chelfănit s-a dus cu pâra la Ra pentru suferinţa îndurată. Din această vânzoleală a ieşit în istoria tării de pe Nil, perooada de stăpânire a hicsoşilor, ce a durat mai bine de o sută de ani. Mitul este amintit atât de Diodor în Biblioteca istorică, cât şi de istoricul roman Trogus Pompeius în Istorii filipice.

Sarmis, basileu sau conducătorul militar al geţilor, care după erupţia catastrofală de la Santorini la anul 1645 î.e.n. răcindu-se brusc clima iar neamul arimin rămânând fără păşuni pentru turmele de animale, a condus migrarea în masă în sudul Europei, fiecare pe unde a apucat. Cei ce s-au lăsat în Grecia şi Asia Mică, s-au întors după vreo două zeci de ani în baştină în frunte cu basileo Sarmise. Murind, bătrânul conducător a fost înălţat la ceruri pentru dreaptă judecată la Tatăl Ceresc aşa cum ne prezintă tăbliţa 1. Acest eveniment este păstrat şi în mitologia noastră care ne spune în versuri populare că sus în dalbe mănăstiri, Sântu, Maica Precistă, bătrânul Crăciun sau Moş Arimin, sfântul Ion împreună cu toţi sfinţii aşezaţi de-a rândul stau şi-mi judecă pe „şivo/bătrânul Ilio, Vasileo/basileo Ilio”. Ilio în religia strămoşească şi limba veche are sensul de Salvator, Mântuitor, Trimis Ceresc care a mântuit de la pieire neamul scoborâtor din zei. Pentru veşnica lui pomenire în mintea neamului arimin, ei au zidit o cetate care să le fie pe veci chezăşie în trecerea lor pe pământ prin Ţara Sfântă, numind-o Sarmisetuza (tăria, puterea lui Sarmise). Probe

arheologice de grâu carbonizat descoperite pe terasele săpate în apropiere, arată o vechime de peste 5.000 de ani a trecerii omului pe aici.

Telefos este un rege legendar al geţilor de pe la mijlocul secolului XII î.e.n. care participă alături de troieni, la războiul purtat de aceştia împotriva prădătorilor ahei. Conducătorul mişilor ce locuiau de o parte şi alta a Istrului era rudă după aceşti autori vechi, cu Priam regele Troiei.

Flavius Philostratus a scris pe la sfârşitul secolului II e.n. despre Ciclul epic unde erau adunate multe poeme închinate vremurilor de demult, lucrare realizată de mai mulţi poeţi greci în secolul VII î.e.n. El aminteşte că mysii au fost atacaţi chiar la baştina lor de către greci pentru ca aceştia să nu vină în ajutorul Troiei dar le vin de hac invadatorilor, reuşind să-i alunge şi apoi pleacă în ajutorul troienilor cu mulţime de oaste. În aceste poeme misii din nordul fluviului Istru mai sunt numiţi şi abi, aşa cum apar şi în poemul Iliada care evocă tocmai războiul troian. Regele mişilor sau geţilor moare în luptă, la fel şi soţia sa Hiera, conducătoarea cavaleria femeilor dar despre ei Homer nu a vrut să vorbească pentru că numai grecii trebuiau cântaţi frumos. De atunci cântarea numai lor le-a fost până în prezent priincioasă, iar nouă numai păguboasă, pentru că aşa se trăieşte în minciună şi hoţie. Informaţii despre războiul Troiei şi participarea mişilor sau abilor de la Istru la această confruntare, mai găsim la Aristofan (445 – 386 î.e.n.) şi Pausanias care a scris în secolul I e.n. Iordanes preia acest mit în Getica la paragraful 47 unde îi înlocuieşte pe geţi cu goţi, astfel ca neamul ariminilor să nu mai aibă loc în istoria iudeo-sataniştilor.

Actes, alt rege al geţilor nord şi sud-istreni din acele vremuri de pe la mijlocul secolului XII î.e.n., presupun că îi ia locul viteazului Telefos, pentru că hapsânii ahei după ce pradă Troia cu meserie, au auzit ei de o lână de aur undeva în ţinuturile de la nord de Istru. Curioşi cum erau din fire să vază asemenea ciudăţenii şi foc de pricepuţi într-ale hoţiei, au pus de o expediţie către aceste locuri neştiute, cu corabia Argo, poveste ce a fost de mare veste în toată antichitatea.

Appolonius născut în secolul III î.e.n. În insula Rodos, scrie în poemul Argonautica despre neliniştiţii căutători de lână de aur sau numai de păr, că au ajuns în ţara mysilor să dibuiască miraculoasa

ciudăţenie, dar s-au ales chiar cu ceva mai mult.

În Argonautice scrise de Valerius Flaccus (45 – 90 e.n.) găsim mai multe informaţii despre această expediţiei a furăcioşilor ahei şi ariminului Orfeu, la curtea regelui get Actes, care au văzut cu ochii lor cum pe porţile templului din cetate erau scrise istoriile geţilor ce l-au păruit rău pe pir-a Sesostris ce venise să-i supună Tot aici văd argonauţii că legile sfinte primite de către geţi de la Tatăl Ceresc erau scrise pe nişte stâlpi de aramă să fie cunoscute de toţi.

Euripide şi-a dus viaţa în secolul V î.e.n., iar în piesa Medeea, scrie că eroina lui ce se îndrăgostise de Iason, hoţomanul lânii de aur şi de alte texturi, era fiica regelui Actes din Colhida. Înfierbântata getă pleacă cu Iason pe furiş dintorieştea străbună dar regele când se vede furat de atâta lână bună, trimite pe urmele tâlharilor ceva oştire să-i căsăpească.

Diodor din Sicilia spune că argonauţii nu au venit în ţara mysilor în Caucazul de la Istru ci în Caucazul de la Marea Caspică, fiindcă şi pentru această lepră nu trebuia să existe în istoria antichităţii poporul get.

Trogus Pompeius în Historiae Philippicae scrisă în timpul împăraţilor romani Augustus şi Tiberius îl contrazice pe plăsmuitorul Diodor şi scrie despre cei care i-au urmărit pe lotrii lânii de aur: „Neamul istrienilor, după tradiţie îşi trage originea din colchienii trimişi de regele Actes în urmărirea argonauţilor şi a răpitorilor fiicei sale. Aceştia, după ce au intrat din Pont în Istru, fiind târâţi în albia fluviului Sava, luându-se pe urmele argonauţilor, pe vârfuri de munte, corăbiile şi le-au transportat pe umeri până la ţărmul Mării Adriatice, ştiind că şi argonauţii au făcut acelaşi lucru mai înainte din cauza mărimii corăbiilor lor. Dar colchienii, negăsind pe cei ce au plecat, fie de teama regelui, fie de groaza unei călătorii prea lungi, s-au stabilit lângă Aquílea şi s-au numit istrieni după numele râului pe care plecară din Mare”. Încă o colonizare getă în peninsula italică, poveste spusă de un latin care nu vrea să îi bată la cap pe geţi că ar fi de neam latin, ci că aceste două popoare în vremuri uitate de timp s-au mai amestecat dar numai din Carpaţi în peninsulă şi niciodată invers cum ne-au buimăcit istoricii şi limbiştii români.

Saulios sau Caduidas, Filosoful Diogenes Laertios în lucrarea Despre vieţile şi doctrinele filosofilor, scrisă pe la mijlocul secolului III al erei noastre, aminteşte în capitolul VIII despre înţeleptul get/scit

Anacarsis că „era fiul lui Gnuros şi fratele lui Caduidas, regele Sciţiei”. Diogenes preia nişte informaţii de la istoricul grec Sosicrates, precizând că: „Anacharsis a venit la Atena cam în timpul olimpiadei a patruzeci şi şaptea (592/589 î.e.n.), pe când era arhonte Eucrates”, unde a fost primit cu mare cinste în casa lui Solon, legiuitorul atenienilor. La întoarcerea în ţara sa după moartea lui Solon în anul 559 î.e.n., pentru că s-a dat rău în năravurile grecilor, Anacarsis a fost ucis de fratele său, după povestirea grecului.

Herodot în Istorii ne dă o altă variantă a morţii lui Anacarsis amintind de un alt rege care conducea neamul geţilor, scriind: „Un scit dădu de urma lui, şi văzând ce face îl denunţă regelui Saulios, care însuşi venind ca să vadă şi să creadă, îl săgetă pe Anacarsis”. Aceste informaţii ne mai scot din întunericul uitării şi al minciunii, doi regi sau conducători ai neamului get din prima parte a secolului VI î.e.n.

Mato? În anul 1838 pe coastele muntelui Istriţa în localitatea Pietroasa s-a descoperit un tezaur care conţinea şi un colan (tăiat mai târziu în patru bucăţi) cu inscripţia GLIE I (i: a alerga, a goni) IO RINEI (a râni: a curăţa bălegarul din grajd sau coteţ) GEG (jeg, murdărie, spurcăciune, om rău). Până în prezent acest text nu a fost înţeles dar încă din anul 1843 arheologul italian Micali remarca asemănarea dintre literele de pe colanul descoperit în România şi unele litere din alfabetul cretan liniar B folosit în secolele XV î.e.n. şi cel ionian care apare câteva secole mai târziu. Tezaurul a fost făurit de strămoşii noştri geţi înainte ca Zamolxe să ceară renunţarea la folosirea aurului adică în secolul VII î.e.n. Textul de pe bucata de colan are următorul conţinut: „Eu voi alerga să rânesc jegul din glie”, adică să cureţe ţara de răi şi de rele. După părăsirea Geţiei de către romani era imposibil ca cineva să organizeze o structură socială revendicând fruntariile gliei străbune. Istoricii spun că după prăpădul roman, pe meleagurile noastre s-au aciuat mai multe seminţii tocmai pentru că nu avea cine să-i oprească. Rămâne ca sigură făurirea tezaurului în secolul VII î.e.n. sau prima parte a secolului VI î.e.n., dovedind încă odată că chiar dacă au lipsit informaţiile scrise de la greci sau romani, ne-am dus istoria pe glia străbună şi probele arheologice o confirmă, dar ele nu sunt puse în răbojul istoriei pentru că plăsmuitorii de meserie au alte socoteli cu adevărul. Un conducător care purta la gât asemenea mesaj înseamnă că avea probleme şi le rezolva îndepărtând răii şi relele din glia străbună, iar astăzi s-au puit atât de mult încât va trebui să-i nimicim

cu arzătorul de flăcări. Dacă ar apărea din negura istoriei acest suflet neostoit şi iubitor de Sântu sau Senta ar avea de muncit poate o sută de ani să cureţe Ţara Sfântă de răutăţile ce s-au adunat timp de sute de ani! Vremea acestui vrednic get a fost în prima parte a secolului VI î.e.n. sau ultimii ani ai secolului precedent.

Tomiris o femeie de toată isprava cum scrie şi Iordanes în cartea sa Getica la X, 61, 62 „Atunci Cirus (557 – 530 î.e.n.), regele perşilor, după un interval de 630 de ani (precum dovedeşte Trogus Pompeius), a pornit cu un război, nimicitor pentru sine, împotriva reginei geţilor Tomiris. Îmbărbătat de victoriile dobândite în Asia a căutat să subjuge pe geţi, cărora le era regină Tomiris, precum am spus. Aceasta deşi ar fi putut să oprească înaintarea lui Cirus la râul Abraxis, i-a permis totuşi trecerea socotind mai onorabil să-l învingă cu armele decât să profite de avantajul locului, ceea ce s-a şi întâmplat. Când a venit Cirus, pentru prima dată norocul a fost de partea parţilor până într-atât încât fiul lui Tomiris şi cea mai mare parte din armată au căzut în luptă. Dar continuând războiul geţii cu regina lor i-au învins pe parţi şi i-au supus luându-le o bogată pradă. Acolo şi atunci a văzut neamul geţilor pentru prima dată corturi de mătase. Iar regina Tomiris mărindu-şi victoria şi făcându-se stăpână pe atât de mari prăzi de la duşmani, după ce a trecut în partea Moesiei ce se numeşte Sciţia Minor cu numele luat de la Sciţia cea mare (Getia), a construit o cetate pe ţărmul moesian al Pontului, numind-o Tomis de la numele său".

În anul 538 î.e.n. Cirus cel Mare cucereşte Babilonul, desfiinţează imperiul caldeean şi în câţiva ani reuşeşte să supună toată Asia Mică cu regatele ei trecând fudul şi în Europa, faptă povestită de Iordanes. Putem aprecia că pe la anii 536 – 534 î.e.n. perşii au venit cu sabie şi mulţime de norod să îi socotească pe geţii cei scoborâtori din zei că au adunat prea mult în jurul lor şi nu se cade să facă asemenea fapte. Dar Iordanes ne mai spune că erau exact 630 ani trecuţi de la războiul Troiei până la luptele purtate de regina Tomiris, ori informaţia este uimitor de corectă, fiind confirmată de ultimele cercetări arheologice făcute în situl troian.

Antirus, este unul dintre urmaşii reginei Tomiris, având şi el de înfruntat armatele persane ce căutau noduri în papura geţilor de petoriştea mioritică. Tot în Getica lui Iordanes la X, 63 avem informaţii despre motivul supărării regelui perşilor pe neascultătorii geţi, cum şi unde s-au petrecut aceste fapte uitate de timp şi ascunse de canaliile

românilor numite istorici… Apoi Darius (522 – 486 î.e.n.), regele Persiei şi fiul lui Histaspe, a cerut în căsătorie pe fiica lui Antirus, regele geţilor, rugându-l deopotrivă şi ameninţându-l, dacă nu i se îndeplineşte dorinţa. Dispreţuind înrudirea, geţii i-au refuzat cererea. Respins, acesta s-a înfuriat de necaz şi a trimis împotriva acestora o armată de 700.000 de soldaţi, înarmaţi, căutând să răzbune printr-un rău public ruşinea sa. Şi cu corăbii făcute pod şi legate între ele de la Calcedon la Bizanţ, a atacat Tracia şi Moesia. Apoi construind tot în acelaşi mod un pod peste Dunăre, după ce a fost neîntrerupt atacat timp de două luni, a pierdut la Tapae 8.000 de luptători şi, temându-se ca nu cumva podul peste Dunăre să fie ocupat de potrivnicii lui, s-a întors în goană forţată în Tracia neavând încredere că pământul Mysiei va fi în siguranţă pentru a întârzia cel puţin pe el".

Şi Herodot povesteşte în Istorii lv, în felul său mincinos aceste fapte, unde geţii ba sunt, ba nu sunt în fapt! El aminteşte de răfuiala lui Darius cu sciţii care îi călcase hotarele luând în stăpânire Asia Mică timp de 28 de ani. Sciţii au ajuns în acest ţinut urmărindu-i pe cimerieni cu sabia din baştina lor din nordul Mării Negre… Căci pe de o parte, cimerienii fugiseră ţinând drumul de-a lungul mării, iar, pe de altă parte, sciţii îi urmăreau lăsând Caucazul la dreapta lor, de aici au năvălit în Mezia schimbând direcţia spre interiorul ţării". Acţiunea se petrece prin ţinuturile locuite de geţi fiindcă Caucazul rămâne la dreapta lor când coboară pe malul mării prin Mesia urmărindu-i pe cimen până în Asia Mică unde se fac stăpâni pe ţinuturile cucerite de la perşi. Darius, pentru a cere socoteală acestor „sciţi" ai lui Herodot, trece Bosforul, supune Tracia şi pe geţii din Misia apoi se încaieră cu sciţii adică geţii de la nordul Istrului… Înainte de a sosi la Istru, primul popor pe care îl supuse Darius au fost geţii, care cred că sunt nemuritori, căci tracii, care stăpânesc părţile Salmydessului, care locuiesc mai sus de cetăţile Apollonia şi Mesembria şi care se numesc scyrmiazi şi nipsei, se predară lui Darius fără de luptă, iar geţii, hotărându-se la o împotrivire îndărătnică, fură supuşi îndată".

Istoric ştim că în anul 513 î.e.n. perşii au atacat în Dobrogea – spun istoricii români – şi pentru reuşita acţiunii construiesc un pod de vase peste Istru cu mercenari greci. Ori ca să ataci Dobrogea din sud, nu este nevoie de niciun pod peste fluviu, numai dacă nu eşti prost sau o canalie trădătoare. Informaţia lui Iordanes, confirmată din izvoarele arhivei regale persane, spune că trecerea fluviului Istru s-a făcut

undeva mai sus de Cazane, pentru a facilita pătrunderea pe defileul Cernei către capitala geţilor. Ca să nu se ştie că neamul nostru străbun avea şi atunci un stat puternic cu o forţă militară de temut, istoricii trădători de Neam şi Ţara au mutat toată zavistia în Dobrogea şi au prostit-o până au tâmpit-o!

Textul ne mai dezvăluie că în creierul munţilor dar aproape de defileul Cernei, geţii îşi aveau centrul de putere sau dabo geto, pentru care perşii umblau fripţi să o cucerească bănuind sau poate având informaţii sigure că acolo sunt averi fabuloase.

Baico – mato, ocrotitor al neamului get că este primul mato pe care îl putem identifica din memoria istorică a tăbliţelor. Cum centrul de putere al geţilor era dabo geto, tăbliţa 4 spune că iubitul conducător trebuia să-şi ceară sălaş pentru cenuşa trupului său în Sarmisetuzo, cetatea sau capitala geţilor. Pe tăbliţă apar imaginile lui Zamolxe şi Pitagora preluate din T 3, dovedind că turnarea s-a făcut când trăia marele înţelept sau la scurt timp după dispariţia lui adică spre sfârşitul secolului VI î.e.n. sau primii ani ai secolului V î.e.n. iar venirea pe meleagurile mioritice a galilor/galaţilor a avut loc mai devreme decât ne spune istoria. Îmi susţin această părere cu faptul că o parte din semnele cu care s-au scris primele trei rânduri de pe tăbliţa 4 sunt identice sau asemănătoare cu unele semne de pe tăbliţa 9 care este scrisă în parte (chenarul) cu alfabetul galilor. Acest neam s-a aciuat printre geţi pe la începutul sau mijlocul secolului VI î.e.n. şi s-a ajuns nu numai la o convieţuire paşnică dar galii au trecut la religia geţilor aşa cum este dovedit pe plăcuţă şi cum voi arăta la capitolul despre religie, formând împreună cu aceştia o confederaţie cum ne arată tăbliţa 9 pe care se vede atât alfabetul get cât şi scrierea specifică galilor. Tăbliţa 4 ne-a lăsat informaţii privind moartea conducătorului în reşedinţa sa Sarmisetuzo, fiind prima menţionare istorică a centrului de putere get, unde jalea a fost mare. Adunarea neamului s-a îmbrăcat în haine de sărbătoare, a dansat şi a cântat în memoria decedatului… După săvârşirea chinului (morţii), au fost aduse sfintele pirostrii ale cetăţii cum este datina străbună (veche) pentru a fi înălţat întreg la ceruri. Eu am fost vioi şi am alergat să-i duc cele necesare cinstitului somn de veci. Am ieşit şi plin de sfială am aprins lampa Salvatorului/Mântuitorului (IOI). Mulţimea adunată s-a îmbrăcat frumos şi a dansat cântând ca un şuvoi. Preoţii şoptind (spunând rugăciuni) au curăţat pirostriile (de cenuşă) iar eu am alergat să-i duc

salvarea. Suferinţa şi murdăria au fost luate şi duse la dreapta judecată. Puternicii nobili glumind, au dat comanda să se înalţe înapoi la credinciosul şi minunatul sfânt Zoei să-şi doarmă somnul de veci în Sarmisetuzo, cetatea geţilor. Baico trebuie să mergi fuga la sfântul pentru un adăpost a cenuşii tale în mitocul cetăţii". Pirostriile menţionate pe tăbliţe sunt în fapt acele care solare pe care se incinerau trupurile decedatului iar cenuşa era luată de neamul său şi păstrată în urnă. Pentru memoria strămoşilor este foarte importantă precizarea că obiceiul incinerării se face după „datina veche", adică atunci nu le punea nimeni în discuţie drepturile de sălăşluire pe meleagurile carpatine, aşa cum o fac astăzi fel de fel de scursuri şi jeguri ale istoriei care se pretind rădăcinile neamului omenesc, şi totul susţinut numai de minciuni, emanaţii „vedenii, tâmpenii, revelaţii şi conspiraţii. Baico este mato care ne-a lăsat scris că avea capitala la Sarmisetuzo, fiind prima menţionare a dago geto în istoria noastră atât de falsificată şi batjocorită. Iar tăbliţa 4 care este turnată la moartea lui mato Baico pe la anii '500 î.e.n. prezintă imaginile figurilor lui Zamolxe şi Pitagora de pe tăbliţa 3, şi, cred că la acea dată caierul marelui înţelept get era terminat sau se vedea capătul. Tăbliţa 3, cred că marele preot al Frăţiei Celui Ales, Zamolxe a turnat-o la scurt timp după întoarcerea din Egipt pe la anii 530 – 520 î.e.n. fiindcă „pastilele" cu cele două figuri sunt folosite şi pe tăbliţa lui Baico.

Carnabon, rege al neamului geţilor, amintit de grecul Sofocle (496 – 406 î.e.n.) în drama Triptolemos, fiind cu mare tragere de inimă pentru agricultură, dovedindu-se un bun gospodar el şi ai lui cum scrie: „Şi ai lui Carnabon, care domneşte acum peste geţi". Cred că acest conducător al geţilor a fost cel care l-a înfruntat pe regele perşilor Xersex (486 – 465 î.e.n.), venit în anul 480 î.e.n. să le ceară iarăşi socoteală ariminilor carpatini pentru ceva nepotriveli şi ciudăţenii omeneşti descoperite de curioşii lui Ahura Mazda. Vizita le-a ieşit rău pe ochi perşilor cum ne spune Iordanes în Getica la X, 64 „După moartea lui Darius, fiul său Xerxes, voind să răzbune insulta tatălui său, cu o armată de 700.000 de ostaşi şi 300.000 de auxiliari, precum şi cu 1200 de corăbii rostrate şi 300 de vase de transport, pornind la război împotriva geţilor, nici n-a apucat să-şi încerce bine forţele în luptă că a şi fost învins de curajul şi dârzenia potrivnicilor. Astfel că s-a retras precum venise cu armatele sale, fără să dea vreo luptă".

Sicto – mato, ne lasă informaţii pe tăbliţa 14 despre organizarea şi instruirea oştirii geţilor condusă de basileul Sarlieo. Cred că acest comandant, Sarlieo, este un „musiu Şarl" din rândul galilor care trăiau împreună cu geţii într-un stat confederat. Preoţimea participa la păstrarea bunelor moravuri în cadrul comunităţii chiar dacă nevolnicii erau fiii unor familii cu stare, poznele făcute trebuiau sancţionate cu severitate să fie pildă pentru alţi năbădăioşi… Femeile au alergat să adune isope pentru că ghilul arăta murdărit cu noroi. Tineri răi şi puternici l-au dat cu murdărie (glod) vorbind aiurea ca o piază rea. Anul trecut s-au cercetat făpturile de pe cer şi s-a prevestit pentru anul acesta un rău puternic. Priveşte malul (digul) datorită căruia torentul s-a revărsat. Nu a sosit acolo zvârcolindu-se ca un peşte în plasă. Femeia care păzea pânza a văzut cum această pleavă de cânepă (ceată de răi) alerga cu paşi mari peste ghil purtându-se ca nişte smintiţi. Ca să fim toţi siguri, repede au venit ostaşii adunaţi în tabără să cerceteze. Cum aceste secături nu-şi cereau iertare, le-am dat bucăţele de pâine sfinţită. Era o groapă, unde ca nişte cai puternici, cu picioarele au făcut mocirlă şi au murdărit cu ea pânza. Pe aceşti răi cu mintea în pâclă i-am descântat cu apă neîncepută şi i-am uns să stea vioi şi sila să nu-i mai ţină. Voi striga: priveşte aceste măciuci care s-au murdărit iar acum se ruşinează şi plâng în hohote. Aceşti tineri geţi, prin cetate vor umbla numai în zdrenţe. Sfântul a spus că aceste măciuci ne-au dat numai boală (pagubă). Eu privesc la aceşti iubiţi şi văd dacă întâmplarea rea nu le-a micşorat aroganţa din ochi. Am dat puţină vopsea şi samur precum şi un val de pânză şi fir de aur pentru a face haine deosebite. Anul a fost cu apă multă, să înmuiem pânza de in şi să o lovim cu putere până se curăţă. Uite! să ieşiţi şi să lucraţi (spălaţi) cu atenţia cuvenită în apă. Grămada de pânză pe care am dat-o este acum vopsită în roşu, cercetată şi adusă înapoi. Toate săbiile neamului au cercetat şi nu au găsit nimic rău. Eu am ieşit şi am mânuit ghilul cercetându-l iar agia a fost foarte mulţumită. Basileul Sarlieo; conducătorul Sicto sabia puternicilor geţi".

Scriitorul grec Cratipos a scris o amplă istorie a războiului peloponezian izbucnit în anul 431 î.e.n. şi continuat până în anul 404 î.e.n. Atenienii cheamă în ajutor pe Sitalkes, regele tracilor spun ei, care vine cu o oaste din 50.000 de oameni formată din traci, geţi şi sciţii de la Istru din care 17.000 de călăreţi iar după terminarea luptelor 1300 de tracidai sau dii rămân ca mercenari cu o drahmă pe

zi! Sitalkes consider că este grecizarea numelui conducătorului get Sikte de pe tăbliţă, cum aveau elenii năravul să facă cu orice nume străin ieşit de sub pana lor, iar tracii pomeniţi de scriitorul grec erau geţi rebotezaţi de el cum au mai făcut-o şi alţii din neamul lui pentru a falsifica istoria geţilor.

Scriitorul Ştefan din Bizanţ, pe la începutul secolului VI scrie un lexicon intitulat Nume de popoare şi spune despre geţi că locuiau în vremea lui, adică pe la anii 520 în „Getia, ţara geţilor". În lucrarea lui mai găsim informaţia potrivit căreia neamul nostru cel străbun se întindeau spre est cu sălaşurile până în „Dacia, ţara aflată aproape de Boristene (Nipru). Daci, pe care îi numim dai, căci geţi îi numim pe cei care locuiesc înspre Pont şi spre răsărit, iar dai pe cei din partea opusă, spre Germania şi izvoarele Istrului". Adică de pe la mijlocul secolului V î.e.n. şi până pe la anii 550 ai erei noastre, timp de peste 1.000 de ani, grecii i-au numit pe geţii din partea apuseană a Carpaţilor şi dai sau dii dar noi nu avem urechi să auzim aceste informaţii, şi o tragem ca smintiţii cu latinităţi, tracisme, slavisme, celtisme şi alte izme la fel de duhnitoare. Şi alt grec, Strabon scrie în Geografia VII, 3, 12 că sciţii mai erau numiţi daai şi poate de aici vine şi numele dacilor de dai, pentru că cele două popoare erau înrudite. Geţii din sudul Istrului, din ţinutul Tribalia, şi-au numit centrul de putere Din, nume ce a persistat până în epoca modernă iar locuitorii lui trebuiau să se numească dii, astăzi oraşul fiind cunoscut ca Vidin. Ca să ne scriem corect istoria, avem atâtea informaţii că ne împiedicăm de ele chiar dacă suntem legaţi la ochi şi priponiţi numai în jurul Carpaţilor, dar istoricii trebuie să-şi îndeplinească planul lor drăcesc privind falsificarea adevărului străbun!

Cred că acest conducător al geţilor a mutat capitala de la Samisetuza la Enisala în actualul judeţ Tulcea. Dar pe la anii 339 î.e.n. capitala era din nou la Sarmisetuza cum ne arată tăbliţa 16 şi asta datorită poate invaziei „sciţilor adevăraţi" în Dobrogea la anul 339 î.e.n. sau a fost mutată mai devreme pentru că le venise geţilor mintea la cap cum se apără dabo geto.

Maico – mato, ne-a lăsat prin tăbliţa 13 informaţii preţioase în acest sens pe care o apreciez trasă (turnată) pe la 380 î.e.n. Conducătorul tuturor geţilor ce avea reşedinţa la Enisala, cheamă la sărbătoarea neamurilor de aceiaşi mamă pe traci, telagi, iliri şi macedoneni. Cum Macedonia era un regat foarte puternic în anul 358

î.e.n. condus de Filip al II-lea, conducătorul Maico şi-a făcut auzită glăsuirea cu mult înainte, când puterea macedonenilor nu se compara cu cea a geţilor şi nu îndrăzneau să ceară recunoaşterea de bade… Getul Maico din Enisala a trimis pe Eno să cerceteze şi să dea chemare pentru sărbătoarea neamului la traci, telagi şi ilirii lui Coe. Să dai chemare şi macedonenilor… să se ia aminte că toate aceste neamuri au o singură mama… nu te sfii să chemi şi neamul sărac cu păr galben-castaniu… Regescul hrisov a fost turnat de Elie. În sigiliu Enisala, cetatea geţilor; conducă torul Maico". Avea acest Maico relaţii foarte bune cu toate neamurile ari-minilor şi ţinea după datină o sărbătoare anuală la care petreceau împreună. Cetatea Enisala era o construcţie solidă cu două turnuri iar în faţă erau încă două turnuri care păzeau intrarea. Pe medalion este imortalizat şi portretul din profil al conducătorului. De reţinut faptul că mesagerul lui Maico a fost Ene dacul, arătând că de atunci existau formele de structură socială pe zone geografice: rumunii cu dage balo în Ardeal şi Banat; geţii cu soboru în Muntenia şi Moldova şi carpii din nord-estul şi nordul Moldovei sau poate în Maramureş.

Matigo – mato, ne-a lăsat cam în aceeaşi perioadă sau ceva mai târziu tăbliţa 15 care ne informează despre scumpetea de fată a conducătorului ce a fost dată de soaţă sciţilor şi pe care el o plânge că a avut o soartă rea. Acest Matigo mai are o fată căsătorită, dar în neamul geţilor undeva către est pentru că viitoarea mireasă este sfătuită în drumul ei să se abată şi pe la soră să-şi amintească de vremurile copilăriei. Asta-i! Nu eram noi sălbaticii Europei numai pentru faptul că nu ne-am scris trăsnăile pe răboj să le dăm altora de lucru în tălmăcirea lor. Că statul era puternic o dovedesc relaţiile atât cu sciţii în est dar şi cu popoarele de acelaşi sânge din sud şi sud-vest. În această torişte a neamului geţilor din prima parte a secolului lv î.e.n. erau cuprinse ţinuturile Dobrogei, Misia (Bulgaria de astăzi), Moldova istorică şi ţinuturile de până la Nipru, Muntenia, Ardealul, Banatul, ţinuturile din câmpia Panoniei până către Austria, ţinuturile Slovaciei şi mare parte din Serbia contemporană nouă. Neam mândru, geţii ţineau mult la demnitate lor faţă de prieteni… De la noi să luaţi focoşii şi strălucitorii cai, să-i împodobiţi cu panglici, să ieşiţi din cetate şi să-i duceţi lor să se ştie ce neam suntem. Pentru frumoasă, să fie gata totul cu soare (până la asfinţit) pus în două corcii, să iasă şi să meargă cu grijă arareori gonind caii pentru că ea a avut o soartă rea. Pentru a ţine

vii legăturile de familie, pui de căprioară să treci (întinzi drumul) puţin pe la sora ta să mâncaţi din acelaşi blid (să vă amintiţi de copilărie) să fie cu folos. Să dormiţi la geţi şi să mergeţi în ceată astfel ca latoriştea sciţilor să spună de departe şi să se vadă o mare şi rotundă solie. Să luaţi şireturile de anul trecut şi să spuneţi că aveţi de gând să coaseţi pânza la capăt. Rizuită (scrisă) de getul Matigo". Sub imagine: „Conducătorul". Ca un bun gospodar, Matigo ne arată că are două cetăţi pe care le conduce cu înţelepciune şi se bucură de cinstea vecinilor sciţi care i-au cerut fata în căsătorie. Poate că mutarea capitalei de la Sarmisetuzo la Enisala pe la începutul secolului lv î.e.n. are ca motiv tocmai faptul că vechea cetate era prea aproape de mulţimile galilor iar geţilor a cam început să nu le mai placă chiar aşa de mult mutrele acestora. După năvălirile din secolul lv î.e.n. geţii au băgat la cap că Enisala din judeţul Tulcea era prea expusă jafurilor şi focului prădătorilor de toate neamurile şi din toate părţile. S-au chitit şi isteţi cum erau au găsit că un loc mai bun pentru dabo geto (cetatea neamului get), decât în creierul munţilor Carpaţi din mijlocul ţării sfinte nu este şi astfel au revenit la Sarmisetuza – casa (puterea) lui Sarmis.

Chesosai – mato, în tăbliţa 16 ne lasă informaţii preţioase despre războiul pe care l-a pornit Filip al II-lea al Macedonie pe la anii 339 î.e.n. împotriva neamului geţilor pentru că nu vreau să-l recunoască protector (bade). Cum falnicii geţi nu aveau în obicei să umble în patru labe în faţa altora (aşa cum o fac urmaşii lor astăzi) şi-au strunit sirepii, au dat săbiile la tocilă şi l-au aşteptat pe bădia Filipoi Enia să-l întrebe de ce poftеşte latoriştea lor. Pentru că urgia era mare, s-a adunat neamul geţilor din toate ţinuturile şi rău i-au hăcuit pe macedoneni cu toată fala şi falanga lor. După ce şi-au îndepărtat avutul şi familiile de Istru, geţii au aplicat tactica pământului pârjolit să-i macine pe duşmani prin sete şi foame. După înverşunarea luptelor au cugetat ei (erau oameni cu glagorie) că este mai bine o pace pentru macedoneni decât o şonţială continuă… Ieri am înmormântat pe Raero care a fost lovit (tras) şi rănit de vârful unei săbii anul trecut când am pornit război cu mulţimea de macedoneni ce au ieşit în frunte cu regele lor Filipoi Enia pentru că eu am refuzat să merg, să-l respectăm şi să-l (re) cunoaştem ca badi (frate mai mare). Am luat carele şi am dus femeile de lângă râu (Istru) pentru a înceta răgetele (vaietele). Geţii de pe Tisa din grupa (neamul) Gorin tare au

pălit (tăiat) cu săbiile şi i-au lăsat să-i ia putrezeala pe câmp. Aceşti geţi l-au încătuşat pe Tibiso şi au omis să-l dea marelui Filipoi cu care s-a ajuns la pace. Ca să ţie (pacea) au mers în mijlocul adunării să jure Tobio împreună cu fudulii ţărani proprietari de vite. Medalion: Judecată la Sarmisetuzo în luna sfântă de conducătorul Chesosai". Propaganda macedoneană spune că geţii, ca nişte găini plouate, în frunte cu riga lor Cothelas i-au aşteptat pe machidoni cu daruri multe pe malul drept al Istrului să nu mai obosească sărăcuţii să-l treacă. Şi în acele vremuri minciuna era la mare cinste când se vântura în vânt freza vreunui rigă sau neam de flutură steag! Iordanes în Getica, la capitolul 65 spune că pe regele geţilor îl chema Gudila dar se bătea pe cataramă cu regele macedonean, tot aşa cum făcea Ion Brătianu cu tartorii sionişti Cremieux şi Montefiori. Mai găsim în zicerea lui Iordanes... În acea vreme, precum spune istoricul Dio, Filip, tatăl lui Alexandru cel Mare, suferind de lipsă de bani, s-a hotărât să devasteze cu armata sa Odyssitana, cetate a Moesiei care, din cauza vecinătăţii era atunci supusă goţilor. Dar preoţii goţilor, aceia care erau numiţi pioşi, deschizând îndată porţile cetăţii şi ieşind în întâmpinarea duşmanilor cu chitare şi îmbrăcaţi în alb, au început să se roage cu cântări şi imnuri către zei să-i alunge pe macedoneni din patria lor". Aici Iordanes îi „confundă" prea devreme pe geţi cu goţi cum face de multe ori în cartea sa! Scrierea lui Diodor din Sicilia, Biblioteca istorică în Cartea LX, 2 ne arată că Dobrogea era controlată de geţi pe care grecul îi numeşte sciţi iar Istria era o cetate a lor: „În vremea aceasta era rege la sciţi Atheas, care fiind ameninţat cu război de istrieni, cere ajutor de la Filip prin mijlocirea Apoloniei, făgăduindu-i că-l va lăsa moştenitor peste regatul Sciţiei".

Dar acele vremuri erau şi pentru cei răi aşa cum dovedeşte tăbliţa 18 turnată pe la 350 î.e.n. Neamul de oieri a lui Maico a fost prima rădăcină (fondatorul) din Istria iar neamul jegos a lui Ene s-a pus cu japca pe moşia vecinului mutând hotarul şi ocupând întăritura care era la graniţă. Pe macedonenii care erau mercenari în această tabie, i-a pus pe fugă iar mişelul s-a înstăpânit pe sesia altuia. Numai că pentru asemenea ticăloşii era judecata necruţătoare a comunităţii geţilor care îl stropşea pe potlogar. Ce bine ar fi să mai găsim şi astăzi asemenea falnici geţi! „Priviţi mândri geţi cum am fost furaţi şi nimiciţi, când neamul dormea. În timpul nopţii Eno şi-a adunat ceata, au ieşit şi au stat să tragă (lovească, cucerească) un alt şanţ (întăritură) ca hotar

între noi. Neamul meu de oieri a fost prima rădăcină pe acest pământ şi suntem atenţi ca cenuşa lor să aibă linişte în somnul de veci. Cu minciuni meşteşugite s-a dus să înşele atenţia geţilor care judecau şi să ne gonească dintoriştea (ocolul) noastră. După rugăciunea de seară când macedonenii s-au culcat, Eno, în timpul nopţii i-a gonit şi acum stă şi ţine tabia. Atenţie! că ştiu şi alte neamuri toată istoria Istriei pentru care neamul meu a dat cenuşă (trupul incinerat al morţilor) şi avere. Este pentru a treia oară când toţi jegoşii mă cheamă pe mine Maico la judecată să mă şterpelească cu o minciună însăilată (prin care se vede). Getul Goe a fost însărcinat să ia acel calabalâc a lui Eno cel nebun şi să-l ducă la hotarul adevărat. Eu voi da usturoi acestui câine gonit de falnicii geţi". Moşia străbună şi cenuşa strămoşilor erau sfinte pentru neamul geţilor şi ele trebuiau păstrate cu orice preţ. Jos pe tăbliţă sunt mai multe corturi iar între ele se văd altare cu capete de bour. În medalion se vede un cort cu un cap de bour deasupra, pe laterale sunt imprimate două semne heraldice. Sub cort este scris getul Maico arătând prestigiul de care se bucura în faţa comunităţii. Conflictul dintre Maico şi Ene cel jegos a mai continuat iar tăbliţa 17 ne dezvăluie alte păţanii petrecute în lumea de demult a neamului nostru dar şi relaţiile sociale ce existau între indivizi şi felul cum se pedepseau răutăţile unora.

Midai Glmo – mato, cum povesteşte tăbliţa 17 este chemat împreună cu preotul judecător Maizo de către Ene, fiul lui Matigo cel negru şi lacom să cântărească nerespectarea înţelegerii sudinei pe care a avut-o cu getul Maico. Polojenia este importantă pentru cunoaşterea vremurilor şi a năravurilor geţilor… Getul Maico a ieşit rău cu neputincioasa sudină a lacomului Matigo cel negru. Pentru a alina durerea pricinuită, strâmbul şi murdarul Eno şi adunarea răului lui neam, s-au dus la Ilo getul să le-o dea pe Zoi, fiica lui. A-ţi duce viaţa într-o gloată de oameni proşti este rău de două ori. A o lua (a se căsători) şi apoi a o lăsa (desface logodna) a fost pentru Emie şi Maico, o mare frământare şi supărare. Pentru că i-a mers vestea de frumoasă, la uşă au bătut pentru căsătorie acei credincioşi macedoneni. Cererea a fost acceptată şi a ieşit din Istria, reşedinţa neamului ei ales, îmbrăcată cu haine de sărbătoare şi încălţată cu cizme cu tocuri înalte şi pălărie. Această vită de Eno s-a dus la Sarmizo să ne tragă în faţa adunării că nu i-am dat fiica să ajungă zoaie la masa lor din Sarmiegetoso. Este frumosul conducător Midai Glmo. Preotul judecător Maizo. Medalion:

Eu, minunata Sarmiegetoiousa". Sunt prezentate şi portretele celor două personaje, conducătorul cu un profil frumos şi plin de eleganţă poartă pe cap un fel de pălărie cu ornamente iar preotul judecător are o figură acră purtând pe cap un fel de bonetă lungă ce-i acoperă şi pletele. Sub imagine este un cal culcat ca simbol al slujirii lui Sarmis. Geţii, recunoscuţi ca luptători destoinici, se duceau mercenari pe la agiile vecinilor. Când Alexandru Macedon a plecat să distrugă imperiul persan, a lăsat acasă puţini bărbaţi iar dintre ei foarte puţini erau în stare să poarte arme. Aşa că agia Macedoniei i-a chemat pe geţi, besi şi bastarni să asigure ordinea şi paza ţării.

Deligo – mato, în tăbliţa 20 ne spune ce au avut de îndurat trupele de geţi, besi şi bastarni care erau lefegii la agia Macedoniei când Lisimah s-a întors acasă după moartea lui Alexandru Macedon în anul 323 î.e.n. şi împărţirea imperiului între diadohi. Toate rudele lui Alexandru au fost măcelărite iar geţii, besii şi bastarnii au fost puşi sub ascuţişul săbiilor… Orolo este mâniat pentru că a fost silit să-şi ducă luptătorii sub comanda geţilor. În dispreţul lui, spune că besii împreună cu bastarnii au mers să facă solie (înţelegere) şi să stea (să fie angajaţi) la agie (conducerea Macedoniei). Puternicul conducător (Lisimah) al armatelor perso-macedonene i-a pândit şi atacat pe îndelete (peste tot) şi cu răcnete l-a făcut pe conducătorul Petra din Mesio să plece plin de amărăciune. Ca un conducător slab, Orolo plânge că toţi au mers către moarte sigură (să se îmbrace în mătase neagră şi să fie stropiţi cu aghească). Eu am spus conducerii caselor tuturor bastarnilor că nu poţi umbla cu părul în ochi să vezi numai tava cu plăcinte din tot ce este pe masă aşa cum te plângi tu, conducătorule (că nu poţi vedea numai cer senin dacă ai părul în ochi aşa cum te plângi tu conducătorule!)!". Conducătorul Deligo din luminata Sarmisetuzo".

În medalion apare şi capul de bour lângă sfeşnicul cu trei braţe ce poartă în vârfuri flăcări care ard şi reprezintă litera S pentru Sarmisetuzo.

Guto – mato, este chemat să-l judece tot pe acest Orolo neserios cu sământă de scandal pentru o le ajungând să fie rănit de nişte potrivnici cum arată tăbliţa 21. Evenimentele se petrec pe la anul 310 î.e.n. sau câţiva ani mai târziu când bastarnii căutau zâzanie la cei care le-au oferit sălaş şi păşune… Astfel neseriosul Orolo s-a bătut şi a căzut într-o groapă. Dorind o le pentru femei tinere, a ieşit cu luptă iar el a

fost rănit rău. Nu geţii l-au rănit ci setea de avere a acestui neam lacom. Eu am cercetat această minciună şi ca orice get sănătos la cap, l-am sfătuit să meargă la Lia pentru a face schimbul dorit. Femeia Lia a trăit în cinste cu macedonenii şi aici cu geţii. Nu este pentru Lia plecăciunea plină de duşmănie şi chiuitura rea. Bre! cu această bucată de pânză de in cusută cu beteală se iese la ilău iar pericolul sunt bastarnii. Sfântul Zabelo şi geţii adunaţi au spus: cearta şi mânia se însoţesc una pe alta. Se şopteşte pe marginea şanţului să daţi dracului beteala. Medalion: Conducătorul Guto al adunării Sarmisetuzei". Nu ştim dacă s-a ajuns la pace între neastâmpăratul Orolo şi restul lumii. Şi înaintând prin negura timpului, tăbliţa 22 îl scoate din uitare pe Dromixto (Dromichete) care era conducătorul cetăţii Sirmio şi făcea instrucţie cu armata gloatei când deodată un corp ceresc s-a năpustit asupra lor lovindu-i pe jumătate. Spaima a fost mare dar Dromichete i-a convins că este bine să se roage toţi şi să se liniştească… Sfântului Zabelio a judecat şi a dat armatei populare a cetăţii Sirmio condusă de Dromixto, acel soare arzător care i-a culcat la pământ şi i-a lovit pe ascuns pe jumătate din ei. Locuitorii cetăţii s-au ascuns să nu fie mâncaţi, au plâns până s-au înroşit şi se temeau ca nişte copii sărmani. Bre! Haide să îngenunchem repede către răsărit pentru rugăciune şi să ne liniştim. Toţi locuitorii simpli ai cetăţii geţilor au sărit să primească iertare. Până la răsăritul soarelui, conducătorul geţilor s-a săturat de strigătele soldaţilor adunaţi în tabără. Gălăgie". Imaginea din mijloc arată o cetate puternică, cu turnuri înalte de apărare iar în interior o instalaţie de produs bere, ca ofrandă adusă lui Zabelo.

Dromixto (Dromichete) – mato, împreună cu droaia de geţi îl atacă pe Lisimah, regele Macedoniei care a venit să le ceară ceva socoteli neînţelese bine cum ne lămureşte tăbliţa 23 turnată pe la 300 î.e.n. După ce le-au dat la gioale pe rupte, i-au prins şi i-au adus în faţa soborului să le decidă soarta… Lisimakio cu mulţimea lui duşmănoasă, a alergat şi a sosit să ne lovească rău cu falanga neamului său. Eu i-am atacat cu putere la un mal nisipos şi râpos şi i-am făcut să-şi strige mama. Zărind pe cer că sfântul ne-a trimis (dat) două cruci, am plecat la neamul meu şi am chemat toate rudele noastre să vadă minunea întâmplată. Cei adunaţi au lăudat cu înţelepciune minunea ce strălucea. Cenuşa (moaştele) sfântului Salvator/Mântuitor al geţilor ne-a însoţit şi ne-a ajutat să-i oprim pe aceşti răi, să cadă prinşi. Le-am dat la gioale şi i-am trimis spre judecare lui Dromioxto. Cu voce răguşită şi plină de

dispreţ a chemat soborul să privească aceşti copii neastâmpăraţi şi speriaţi, vrednici de batjocura lor". Cum geţii îşi tratau prizonierii cu generozitate, au găsit o cale ca şi aceşti duşmani speriaţi să înţeleagă faptul că bunurile săracului nu pot face averea bogatului. Legenda ne spune despre un ospăţ la care s-au întâlnit două lumi diferite. Tăbliţa 24 confirmă mitul şi ne spune cum Dromichete i-a potopit pe macedoneni în câmpie dar a considerat că este mai bine să fie prieteni şi rude. Au bătut palma şi fiul lui Lisimah a luat în căsătorie albinuţa lui Dromichete la care demult râvneau nişte bărzăuni focoşi. După care a urmat o jumătate de an de beţie şi chiolhan. Să te ţii acolo nebunie! „Droaia de geţi în frunte cu conducătorul lor au ieşit din ascunzătorile câmpiei şi pădurii şi s-au întors ca viespile asupra lui Lisimaxo să-l taie în bucăţi şi să-l măcelărească. Bre! Hai să dansăm cu cofele în mână că noi vrem să facem legământ trainic (ca osul) şi să dai în unire (căsătorie) pe flăcăul tău cu neastâmpărata mea copilă. După slujba religioasă, a doua zi a urmat sărbătoarea (petrecerea) ce a durat jumătate de an iar opt meseni s-au îmbuibat până i-a mâncat moartea. Ea este o fire delicată şi a obosit rău să fie privită pe furiş de alţii care vor să o smulgă din casa părintească şi să o răpească pentru farmecul ei de albinuţă. Puternica şi strălucitoarea Sarmisetuso, Conducătorul". Vrednici bărbaţi şi la trup dar şi la minte, să luăm aminte cei de azi cu minte!

Biseto l – mato, îl urmează pe Dromichete în strălucitoarea cetate a geţilor pe la anul 285 î.e.n. Cum moşia străbună cuprindea şi Mesia (Misia) unde s-au aşezat în urmă cu 300 de ani galii (tăbliţa 12) conduşi de un rege care dădea ascultare conducătorului geţilor, Biseto l se vede nevoit să facă ordine întoriştea lui. De la geţi au primit voie pentru sălaş şi păşune şi o parte din triburile sarmaţilor. Numai că veseloşii gali/galati i-au luat la învârtit pe sarmaţi de le-au mers fulgii cum ne spune tăbliţa 26. Ca un adevărat ocrotitor altoriştei, boero Biseto şi-a strâns neamul său de războinici în frunte cu basileul Lapise, s-a pornit să pună sabia pe gali şi să-i atace în cetatea Geonastio care era centrul puterii lor. Chiar dacă nu au cucerit-o, galii au înţeles că nu mai au zile bune printre geţi şi sarmaţi aşa că şi-au pus averile şi familiile în faimoasele lor căruţe plecând în sud către Macedonia. Dar regele Antigonos Gonatas nu a fost bucuros de asemenea musafiri şi le-a ieşit înainte cu ho în anul 279. î.e.n. A urmat o încăierare cruntă iar galii au trebuit să-şi schimbe direcţia către sud-est să ia Dardanele la

picior şi aşa amărâţi şi chinuiţi au ajuns în podişul Anatoliei unde au întemeiat statul Galatia care a dăinuit până în anul 275 î.e.n. când a fost cucerit de legiunile romane şi transformat în provincie dar păstrând denumirea galică a regiunii. În anul 275 î.e.n. O parte dintre aceşti gali au coborât şi s-au aşezat mai către sud în ţinutul pe care l-au numit Galileea adică ţara galilor. Acest neam pe unde s-a preumblat a tot înfiinţat câte o Galie, Galilee, Galicie, Galiţie sau Galatie. Ca să-şi ajute prietenul la mare ananghie, boero Biseto îi trimite din cetatea binecuvântată de sfânta cruce, ceva turme de oi şi blănuri care trebuiau trecute peste Istru… Boiero Biseto împreună cu luptătorii clanului său, l-au salvat de la mare necaz pe bărbatul Bido, căpetenia sarmaţilor. Conducătorul Biseto împreună cu soţii săi au purces şi au atacat Geonastio, baza galilor adunaţi în Mesia obligându-i să se retragă în cetate unde s-au salvat. În timpul înfruntării galii au fost împinşi într-un loc mocirlos cu un iaz mare şi o râpă înspăimântătoare unde mulţi s-au înecat. Toţi galii care au scăpat de la înec au fost legaţi şi duşi în robie de către geţi. Lapise, te rog să iei aceste blănuri de samur şi să le dai după ce vei tăbărî (ajunge). Din înălţimea binecuvântată cu puterea crucii a lui Zabelieo să goneşti şi să pleci cu bârsanele chiar peste râuri către sarmaţi spunând: priveşte sfânta cetate a geţilor! Lapise". După înfrângerea suferită în faţa macedonenilor şi etolienilor, o parte din gali s-au aşezat în nordul Iugoslaviei, iar alt grup s-a şi-a găsit sălaş pe râul Mariţa în Bulgaria, unde au înfiinţat „regatul de la Tylis" care a dăinuit 60 de ani. Dar au rămas gali şi în sudul Moldovei, aşa cum vom descoperi mai încolo.

Trogus Pompeius Justinus scrie în secolul l î.e.n. Historiae Philippicae unde găsim la XXV, l „Între cei doi regi, Antigonos şi Antiochus, după ce s-a făcut pace şi după ce Antigonos s-a întors în Macedonia, s-a ridicat împotriva acestuia deodată un nou duşman. Căci galii care fuseseră lăsaţi să apere hotarele ţării de către Brennus, când acesta a pleca în Grecia, ca să nu pară singuri fără de nicio treabă, au înarmat cincisprezece mii de pedestraşi şi trei mii de călăreţi, şi după ce au gonit trupele geţilor şi ale tribalilor, ameninţând Macedonia, delegăţi la rege, să-i ofere o pace plătită în bani şi în acelaşi timp să-i spioneze tabăra".

Vedem că informaţiile de pe tăbliţă sunt confirmate din surse romane, scrise cu aproape 200 mai târziu. Ceva însă nu se leagă în zicerea latinului, dacă galii i-au pornit la galop pe geţi şi pe tribali, nu

prea mai aveau de ce să treacă Bosforul pentru că erau stăpâni pe teritoriile acestora! Logica evenimentelor ne obligă să acceptăm că adevărul este cel scris pe tăbliţa de plumb. Istoricul grec Pausanias mai corect în aprecieri, spune că geţii au scăpat pe greci de invazia galilor la 280 î.e.n. iar el a văzut la Pergam un text unde se povesteau aceste fapte, adică chiar ce spune tăbliţa lui boero Biseto l, ţinută la popreală de canalii şi trădători.

Cine nu se ţine de calea adevărului să i se îmbolnăvească afurisita limbă şi să-i cadă, fiind lipsit pe veci de unealta minciunii.

Pentru că era un stratiot (ostaş) de toată isprava, boero Biseto l ne lasă T 29 care ne spune şi ce răspundere avea conducerea militară (strato) pentru liniştea cetăţii Sarmisetouzo. Ca un stol de vulturi strato veghea fără întrerupere ca şarultoriştei geţilor să nu fie trecut de vreun nepoftit şi se avânta unde lupta era mai aprigă. Chiar dacă foloseau potecile ascunse, strato îi prindea pe mişei fără zăbavă iar cetatea geţilor nu lăsa pe nimeni să o clevetească. Ca un bun gospodar al neamului său trimitea solii pe la vecini să menţină legăturile de bună prietenei cu ei dar şi să iscodească de nu i s-a aprins vreunuia gânduri mişele de prăduire (T 27). Pentru asemenea misiuni trebuiau oameni destoinici şi isteţi care să culeagă informaţii şi să caute limbi de taină. Se pare că Macedonia trecea prin vremuri grele pentru că Biseto invită pe aliaţii acesteia să rupă înţelegerea iar el le va asigura protecţia. Prestigiul statului get era foarte mare dacă Biseto intră chiar în ograda Macedoniei şi vrea să facă ordinea lui. După forma scrierii şi a imaginilor de pe tăbliţe, perioada dintre Dromichete şi Biseto cred că a fost deosebit de bună pentru neamul geţilor… Eu, boiero Biseto, mare comandant al armatei l-am trimis în solie pe Ibero care a mers să-şi spună mesajul şi să iscodească. Gonind repede dintr-un loc în altul ca pleava de cânepă pentru a-şi striga mesajul, fără locuri unde să-şi potolească setea şi odihnindu-se pe pământ, acest om a dormit foarte puţin. Datorită obligaţiilor pe care le-a avut de îndeplinit către stat, el s-a îmbolnăvit şi a fost dus la asenul Zabolieo care l-a cercetat cu grijă, s-a socotit şi a reuşit să-l vindece de murdăria trupului. În toţi anii spre mirarea tuturor, el a fost luat la armată şi era trimis ca ştafetă a oştirii pentru a iscodi. Eli Eudias este supărat pe atacurile lui Mateo, care cu mulţimea clanului său se însoţesc pentru a se încăiera în Moesia atunci când apa se face ca piatra, se întăreşte ca osul şi ţine. Eu anul trecut am ieşit cu iscodire şi am trimis vorbă că garantez ieşirea din subordinea

noii Macedonii care i-a păcălit. Însemnată şi păstrată astfel de boierii conducătorului geţilor".

Pentru serviciile aduse neamului său, solul Ibero se bucura de consideraţia celor din jur dar în special de preţuirea conducătorului neamului. După boero Biseto nu mai avem salvate tăbliţe scrise cu faptele strămoşilor noştri aproape 200 de ani. Dar există două tăbliţe care sunt adevărate „albume de familie", pe ele fiind prezentate din profil 29 de figuri ce au fost mato. Tăbliţa 28 are 16 imagini de mato din profil dar începe cu un e de (preot judecător) în colţul stânga sus. Cred că această compoziţie a fost realizată de preoţi cu scopul de a pomeni şi cinsti memoria celor plecaţi în veşnicie care au fost conducătorii neamului geţilor: Dromio, Matigo, Gisieo, Demaroe, Matigo Coman, Maico Sorsico, Orolo, Matigo Doicamoi, Siobio, Apodomeio, Bosio? Bazono, Biedo, Salio. Tăbliţa 9 are 13 imagini de mato iar sus începe cu basileos Sarmise şi basileos Molisiei os (puternic) Sirmioiu, scrierea este foarte veche pe care nu am desluşit-o. Cred că această plăcuţă se referă la conducătorii ce au fost înaintea lui Dromichete pentru că în două sute de ani este greu să acceptăm că istoria a înghesuit 29 de conducători. Timpurile nu erau atât de tulburi încât să genereze domnii de numai câţiva ani, romanii încă nu au încercat cu sabiatorişţea neamului geţilor iar pe greci nu-i interesau „barbarii".

Bazono – mato, conducător al geţilor, după boero Biseto l, s-a confruntat cu răzmeriţe în Mesia geţilor rătăciţi de la sfânta cruce dar şi cu atacurile tracilor pe care a trebuit să-i aducă la ascultare. Tăbliţa 30 turnată pe la 180 î.e.n. ne spune că Enia a fost prins de Goe şi supus judecăţii neamului său pentru proasta administrare a ţinutului dar şi pentru răzmeriţa de anul trecut care a pricinuit necaz întregului neam… Bazono, făcut rege şi astfel conducător, s-a însoţit cu geţii săi unde au bătut cu putere pe traci. Neamul telagilor a fost cruţat iar conducătorul lor a fost adus plin de umilinţă, la cetate pentru închinare. După ce Goe a trecut Istru în Mesia, l-a prins pe Enia şi l-a dus sub un salcâm să-şi audă judecata propriului sânge (neam). După ce am învins acest jeg, ne-am împrăştiat ca pleava de cânepă peste ţinut şi am mers astfel ca un conducător de cetate (neam). Am alergat prin tot ţinutul şi am privit cu grijă la administrare pentru că Enia şi neamul lui s-au murdărit (depravat) rău şi a dat peste ei ceaţa. Bunul nostru Bazono a adunat acest neam sălbatic şi jegos şi le-a înapoiat

murdara ghioagă ghintuită (sceptrul). A fost acuzat că anul trecut a ieşit (s-a răzvrătit) repede şi a fost liniştit de Dardaneo, ruda sa unde şi-a găsit refugiu. Neamul acesta a fugit şi s-a oprit într-o prăpastie, trebuie să fie o minune şi Soarele (Creatorul) să îi ajute să revină la veşnica credinţă a crucii". Tăbliţa 31 ne povesteşte despre o altă campanie a lui Bazono în Mesia împotriva rătăcirilor religioase a geţilor din sudul Istrului datorate tracului Ion amestecat direct în aceste evenimente tulburi şi felul cum a fost rezolvat conflictul.

Galaţio Ileo şi Sitadoi Sabo – mato uzurpatorii puterii lui Bazono care în fruntea românilor din Ardeal şi Banat l-au alungat şi s-au răzbunat pe rudele lui din Mesia. Tăbliţa 32 ne aminteşte aceste timpuri grele şi pline de răutate şi venin… Conducătorul Bazono împreună cu geţii săi stăteau adunaţi şi zăceau bolnavi şi însetaţi. Cu răgete furioase, românii au făcut măcel şi i-au fugărit pe toţi. Oala pentru mâncare a fost murdărită chiar de conducătorul adevărat al balului. Cu strigăte puternice, murdari şi ţopăind de nerăbdare, geţii au trecut înot şi s-au dus în ţinutul beşilor din apropiere. Când gheaţa s-a rupt iar apele mari s-au revărsat, voinicii, cu strigăte încete şi gânduri ascunse au trecut Istru. S-au dus la Eni şi ai lui să ia contribuţia în cantităţi mari după înţelegere. Pentru a rezista la drum toţi au încălecat şi au mers să-i taie rău ca pedeapsă pe această casă de vânduţi. Mai întâi veţi pune în cui corcia cu fiul cel mic al surorii conducătorului Bazonu. Cu chiote rele, geţii s-au adunat şi s-au mişcat încet să treacă peste Istru. Conducătorul Galaţio Ileo; conducătorul Sitadoi Sabo".

Povestea arată că Bazono s-a refugiat în Mesia unde avea o soră căsătorită iar acţiunea s-a făcut la sfârşitul iernii când gheaţa de peste Istru a început să se rupă. Mazilirea lui Bazono de către dage balo s-a făcut pentru că acesta râvnea să devină rege (vezi T 30) încălcând tradiţia geţilor de a-şi alege conducătorul dintre cei mai vrednici. Este prima menţionare a zburdălniciei unui mato de a pofti la transformarea funcţiei eligibile într-una ereditară cu implicaţii majore asupra factorilor de putere din societate. Prin galatul Ilie, istoria ne aduce dovada că nu toţi galii au fost păruiţi de boero Biseto şi alungaţi, ci unii mai liniştiţi la chefuri, au rămas în continuare pe plaiurile mioritice atât în vest cât şi în est cum vom constata mai încolo.

Bigero – mato, conducător al geţilor (tăbliţa 35 necitită) înainte de boero Bisto dar după boero Biseto l, povesteşte o polojenie din viaţa

neamului Sarmisetuzei unde oştirea a fost nevoită să-şi dovedească încă odată vitejia.

Boero Bisto – mato, conducător al neamului geţilor între anii 82 – 44 î.e.n. a dus permanent o politică de întărire a statului rumun sau imperiului get, purtând numeroase războaie cu vecinii sau cu populaţiile care erau aşezate printre români. Tăbliţa 36 ne spune că geţii din Mesia iar au luat-o razna rupând în bucăţi glia străbună peste care s-au înstăpânit nişte lichele. Conducătorul împreună cu nobilii români au pornit la drum să ceară socoteală acestor pui de lele şi să-i toiegească pentru ticăloşiile săvârşite… Boero Bisto împreună cu însoţitorii săi români au pornit la drum să facă război (să taie). Astfel, a strâns spre cercetare întocmai mulţimea neamurilor din Mesia. Supţi (prădaţi) micii fermieri de acolo s-au înrăit (răsculat) împotriva geţilor de la Istru care au rupt în bucăţi şi au luat cu forţa glia străbună a neamului pe care au dat-o unor lichele (tripă lele). Astfel strigoii s-au adăpostit la ei iar ai noştri nobili români din cetatea geţilor i-au toiegit pe aceste lichele. Păţania a fost şoptită la sfat de tainăde getul Dapiso, getul Orolio, getul Zuraso, getul Guero, getul Zamio, getul drept-credincios (mare preot) Gormio, getul Seizo, getul Maniso, getul Berisoe, getul Do-gie, getul Carpodo, getul Parioso, getul Montueo, getul Guroeso, getul Peluet şi turnată de conducătorul boero Bisto. Cât despre cei care vor călca în picioare această poruncă vor fi aspru apăsaţi (pedepsiţi cu moartea). Conducătorul le va da mişti şi le va striga: jeg viu ia-i!" Cred că numele corect al conducătorului este Bisto pentru că boero era un titlu sau funcţie care mai apare la patru conducători fiind şi grupul de sfetnici al lui boero Biseto I. Tăbliţa 37 ne povesteşte despre campania geţilor împotriva tracilor precum şi necazurile venite peste Bisto în acele vremuri… Nobilul boero Bisto şi-a adunat cu grijă nobilii să-şi îndemne caii pentru a lovi şi a tăia în bucăţi pe fricoşii traci. Astfel la întoarcerea însoţitorilor (oştii), locuitorii s-au strâns pentru că regele şchiopăta (era rănit) şi a fost adus iar pe faţa falnicului său chip se vedea durerea. Sfânta minune se observă câteodată la sărbătoarea mea. La locul adunării am pus covoare pe jos în jurul cazanului mare şi i-am îndemnat să ia din el pentru că le-a dat-o sfântul Zabelio. S-a trecut la catastif veniturile curtenilor pentru plata birului cuvenit dar chipurile lor s-au aprins şi au început să strige însă i-a prins sfânta ruşine când le-am aminti de oluri. Se zice că mama îşi scoate în faţa satului totdeauna fiul îmbrăcat

în senic pentru a se fuduli. Priveşte la felul cum a condus această pleavă de cânepă care a stat în fruntea cetăţii. Cât despre Gezo, mita îi ajunge să fie ţeapăn de băutură iar pe mama lui o lasă să umble fără rost în sesie. Sfântul Mântuitor le-a spus lor: unde nu este cap, vai de picioare! I-am pândit pentru că s-au ascuns într-o văgăună (adâncitură) unde i-am gonit, i-am prins şi i-am lovit. Cercetată şi povestită (scrisă, turnată) de preotul judecător credincios în cruce".

Grija lui pentru binele neamului get nu era totdeauna susţinută şi de cei apropiaţi iar sminteala şi băutura făceau mare necaz. Din tăbliţa 38 aflăm cum înţelegerea geţilor de a-i primi pe bastarni printre şatrele lor pentru sălaş şi păşune, înţelegere se transformă în cleveteală şi conflict deschis... Priveşte Eni bastarnule, şi du-ţi în Macea, cetatea neamului tău murdar şi schilod, seul sitit şi câştigat prin vicleşug. Uite această pleavă de cânepă care se căieşte cu putere din toţi ficaţii că au făcut o afacere proastă cu românii. Astfel sfântul Zabelo a spus locuitorilor cetăţii geto-dacilor să se adune pentru luptă şi să dea răutatea înapoi. Boero Bisto i-a luat pe români şi a oprit astfel mulţimea de bastarni la marginea hotarului unde locuiesc. Cu steagul lui boero Bisto în frunte, oastea s-a adunat în linişte şi a alergat pentru a încercui cu mare desime în jurul zidurilor cetăţii. Au purces să taie rău pe roşcovanii care şi-au găsit adăpost printre şatrele (neamurile) noastre. Neamul cetăţii geţilor a închis gura pentru totdeauna multora din neamul zdrenţăroşilor care alergau ca nişte nebuni şi se ţineau în cerc. Se şopteşte prin agie că Dima, fiul lui boero Bisto s-a îmbolnăvit şi este uns cuire iar rudele îl însoţesc să ajungă la şatra sa. Turnată pe moşia geţilor de către conducătorul boero Bisto. Sfânta cetate Sarmisetuzo. Credinciosul în sfânta cruce, conducătorul boero Bisto".

Dar acţiunea împotriva bastarnilor i-a adus lui boero Bisto mare necaz pentru că şi-a pierdut fiul care îl pregătea să-i urmeze la conducerea neamului. Nenorocirea s-a datorat basileului Beresio (T 39) care l-a dus pe Dima să treacă râul (Mureş?) într-un loc periculos unde apa era plină de sloiuri iar el a căzut rănindu-se rău. Şatra Bosof era îndurerată iar viitorul ei s-a dus în prăpastie... Boero Bisto i-a luat comanda armatei cetăţii geţilor lui Beresio pe care i-a dat-o el mai devreme pentru că este gură-rea. Iarna, când treceau printr-un ostrov, calul l-a aruncat într-un şanţ (pe Dima) unde s-a schilodit rău. Neamul lui s-a adunat latorişte, şi a înşelat cu putere spunând că el l-a scos pe Dima din apă. Acest om lipsit de tărie a plecat pe furiş ca un unor şi s-a

ascuns într-o pădurice de pe malul râului dându-şi arama pe faţă şi aducând nenorocirea peste el. Ne-a dus cu vorba zicând că învăţătura vie românească nu spune să iei azimă pentru a mărturisi. Astfel rudele au adus de mai multe ori bere ca jertfă sfântului Zien. Aşa, succesiunea nobilei şatre Bosof s-a dus în prăpastie. Însoţitorii au strigat de ce acesta (Dima) a ajuns în apa adâncă şi plină cu sloiuri de gheaţă. Păţania a fost înfăţişată rudelor credincioase trecute la cele veşnice printr-o liturghie pentru meditaţie. Priveşte cum este faţa uliului care este întins pe ghioci. Conducătorul. Ţesătura mea a fost stricată (viitorul meu a fost distrus)".

Autoritatea lui Bisto i-a făcut pe unii conducători locali să se răscoale cum a făcut Rebodeno iar isprava este spusă pe tăbliţa 40… Nobilul boieri Bisto, conducătorul cetăţii geţilor a adunat călărimea şi s-au dus toţi către Sibiu, să-l atace şi să-l prindă pentru judecare pe vicleanul Rebodeno. Arcaşii au cercetat cu mare grijă şi cu chiote, norodul a atacat clanul duşman pe care l-a tăiat rău. Având alături îngerul său păzitor şi pe sfântul Tiaz, cu fală conducătorul boieri Bisto a învins după o mică luptă. Cu mică trudă a strâns cu luptă pe şeful duşman şi a luat cetatea getă Sierema. Gospodarii satelor eliberate s-au închinat în faţa lui boieri Bisto şi au primit drept de a se aşeza în locul nobililor răi. Eu am scris-o în cinstea lui Sarmis pentru ziua sfântă". Cum a fost judecat răzvrătitul nu se mai spune în tăbliţă dar pedepsele erau aspre în acele vremuri.

Tăbliţa 41 spune ce a păţit un comandant de oaste cam focos, care a încălcat tradiţia căsătoriei, s-a supărat foc şi a hotărât să se răscoale împotriva conducătorului boero Bisto… Acest Gelu cel roşcat cu ghioagă (buzdugan ca semn al funcţiei de conducător în armată) s-a întors (părăsit) de la soţia Lia şi este luat (căsătorit) cu Zoe. În întăritura sa a fost bătut rău la tălpi ca să primească îndurarea lui Zabeloe. A zăcut până la sărbătorile de iarnă când s-a ridicat împreună cu rudele sale şi a fost lăsat să fugă să se întâlnească cu armata lui. Pentru a opri zâzania rea ce o băga în armata geţilor, a fost împuternicit Eno să-l prindă cu atenţie şi cu socoteală pe acest nimic, să-l scurteze de cap şi să-l ia. Este luat şi azi a fost purtat într-un senic negru prin cetate. Cei care l-au ajutat au fost găsiţi ascunşi în ocolul vitelor, aduşi în cetatea geţilor iar adăposturile lor au fost dărâmate cu berbecul. Puţina cenuşă a fost dată Ţării Sfinte şi sfântul Donizeto. Cei din neamul lui Goi s-au speriat şi s-au îmbătat ca nişte putori! Eu Otis

împreună cu preoţii am mers la ei şi le-am strigat: linişte! Cercetată şi păstrată de boero Bisto credinciosul în sfânta cruce şi conducătorul geţilor. Sfântul toiag al geţilor care merge şi bate în sfintele porţi ferecate ale judecăţii cereşti!" Ce să mai spun, vremuri crâncene şi lume aspră dar cu simţul dreptăţii şi mustind de evlavie pentru religia crucii!

Că nu-l aveau la rânză pe falnicul get mulţi nobili, ne-o spune tăbliţa 42 unde conducătorul ne povesteşte cum o ceată de mişei au vrut să-i termine caierul înainte de vreme. S-au adunat în faţa cetăţii Sarmisetuzo pe o curătură şi au pus mişeii la cale prinderea şi uciderea lui Bisto. Grupul s-a împărţit în mai multe facţii şi au purces la executarea acţiunii în timpul mesei pe care acesta o lua împreună cu alţi nobili, soţia şi doamnele acesteia… Mulţimea rea şi aprigă împotriva mea s-a adunat pe faze. Eu m-am dus în cetate batjocorit şi certat de nobilii noştri români. Eu am dat de aceste facţiose murdare care s-au unit şi s-au însoţit în intriga lor împotriva lui boieri Bisto. Au fost chemaţi şi s-au dus la această pleavă de cânepă Antonei şi au zis aceşti răi să meargă împreună în grupuri mici pentru a-l lua şi tăia pe boieri Bisto. Într-un loc cu soare puţin, boieri Bisto împreună cu nobilii săi stăteau la masă. Regina sa a stat la masă cu cei adunaţi dar nu a băut. Acest om încăpăţânat şi ascuns a sărit pe tine. Femeile şi fetele tinere îmbrăcate de sărbătoare strigau că acest om slab te-a rănit. A fi îmbrăcat cu haine de nobil nu dă de grijă (bănuială)". Salvarea conducătorului a venit chiar de la soţie iar pe mişel cred că l-a mâncat moartea.

Tăbliţa 43 ne spune despre un alt atentat asupra lui Bisto săvârşit în urma unei campanii militare undeva la Marea Neagră… Poporul trebuie să ştie că inima marelui conducător get a fost lovită de un chin cunoscut. Anul trecut când dormea pe un mal nisipos (plajă) a fost lovit vai! fără pricină după ceafă, dar Zabelo l-a înviat şi nu l-a lăsat omorât. Pentru cetatea geţilor au urmat zile chinuite şi fără strălucire. Pe malul mării a fost căutat un bordei cu pământ umed jos unde a fost dus el. Trei dintre soţi l-au luat, l-au dus pe frumosul conducător şi l-au pus jos pe o grămadă de fân unde sfântul Zabelio l-a vindecat. Eu conducătorul boero Bisto".

Şi nu a fost să moară conducătorul neamului get când au vrut răii ci atunci când s-a terminat caierul cum spune diacul în tăbliţa 44… Ieri, în cetatea getă s-a făcut intros şi s-a cerut de la Sarmis să dea totul

pentru conducătorul bolnav cum este scris de către diac. Zoe se teme că azi a venit ziua judecăţii cum spune poetul pentru cel care ieri era grav bolnav. Toată seara trecută a aiurit iar azi au zis că s-a terminat caierul iar capul părintelui a fost răpus. Astfel Zoe i-a spus preotului Ilo să-l încalţe pentru ultimul drum şi să aibă grijă de fratele său mai mare. În română avem cuvântul busta cu sensul de putere ascunsă, pe neaşteptate. Moartea lui boieri Bisto a fost anunţată de adunarea cetăţii geţilor iar dispariţia falnicului get a lăsat în urma sa un mare gol dar şi mulţi înciudaţi.

Strabon (63 î.e.n. – 26 e.n.) scrie în Geografia la VII, 11 despre geţi şi conducătorul lor că: „Boerobista, get de neam, după ce a luat asupra sa, puterea peste poporul său, s-a apucat să-l refacă în urma deselor nenorociri. Şi, prin muncă necontenită prin cumpătare şi disciplină a făcut ca în scurt timp să întemeieze un imperiu mare şi să supună geţilor toate popoarele din vecinătate. Ba chiar romanii încep să se neliniştească, când l-au văzut trecând cu îndrăzneală peste Istru şi să devasteze Tracia până în Macedonia şi Iliria, să pustiască pe celţii amestecaţi cu tracii şi cu ilirii, să nimicească chiar pe boienii lui Cristasir şi poporul tauriscilor".

După 1900 de ani nişte secături române, slujitori credincioşi ai celor ce ne-au vrut şi ne vreau numai răul, aduc pe capul neamului mioritic „tracismul" ca o negare directă a continuităţii de neam dintre vechii geţi şi românii de astăzi, obrăz-nicindu-se peste tot că vajnicul mato boero Bisto a fost trac şi toţi cei de la nordul Istrului erau traci şi punct. De dragi ce-mi sunteţi şi eu v-aş trage în cap o ploaie de pumni până veţi pune punct acestei sminteli.

Bezine – mato (44 – 30? î.e.n.), cel care l-a urmat pe Bisto, a avut de înfruntat o situaţie foarte grea (tăbliţa 45). Scăpaţi de strânsoarea falnicului get, mulţi nobili s-au stricat în apucături mişele ajungând să necinstească sfânta cetate a Sarmisetuzei. A încercat să facă pace cu murdara Roma dar solia trimisă a fost găbjită de aceşti nemernici şi pusă la popreală. Nici falnicii oşteni geţi nu-şi mai găseau vrednicia faptelor din trecut. Cu toată vitregia vremilor Bezino ştie că trebuie să diriguiască neamul străbun al geţilor pe drumul destinului lăsat de Moş Arimin şi luminat de Sarmise… Conducătorul Bezine, uns ca leu ocrotitor, a spus că a visat cum neamul nobil al geţilor trebuie să se adune în jurul sfântului Zabelo, să-i pese de sine pentru că stă în cetatea getă a lui boieri Bisto. Neamul se îmbată şi se bate rău iar cei cu

stare se duelează ca fiul lui Coe Sobo. Eu am încercat să-l iau pe Ilo să fie cu mine la Roma şi să cerem să dea drumul solilor noştri din captivitate. La Atena, am dosit la Sifo arme strânse cu ţârâita la îndemnul nostru, pe care boieri Bisto le-a lăsat cândva. Cu acest gând strigat de Zamolsei, comandantul militar Onero şi soţii săi s-au unit în jurul cetăţii geţilor. Sfântul Dionise a spus că pentru a merge pe drum cu o osie pătrată, trebuie încercată orice metodă". Pe tăbliţă sus, se vede portretul lui Bezina iar pe chenar sunt mai multe simboluri cultice. În partea de jos se văd îngerul, capul de bour cu crucea sub el iar un get ţine în mână steagul strămoşesc.

Orilieo – mato, conducător al neamului geţilor (30? — 20? î.e.n.) i-a şonţit rău pe galii/galaţii lui Monsiro Dimpo stabiliţi pe undeva prin sudul Moldovei, dar bucuria victoriei şi aburii beţiei au pierit în faţa frigului care l-au îndurat dormind sub cerul liber. Cum aveau şi ceva glagorie în tărtăcuţă nu s-au făcut de râs urlând la lună. L-a trimis în solie pe scumpul Cozon la sciţii cei mişei din cetatea Gramio iar el va veni din urmă să cerceteze oarecare pricini şi să hotărască pe loc precum un om plin de înţelepciune. Tăbliţa 46 arată că influenţa statului geţilor ajungea până dincolo de Nistru în lumea sciţilor care se supunea sistemului juridic al acestora şi confirmă informaţiile anticilor privind soliile geţilor. Oastea geţilor era condusă de priceputul Gilozimo… Dragă mamă, lasă pe Roni, să meargă cu noi şi să ne însoţească cu deosebitele lui cântece într-o mică solie getă a scumpului Cozon la cetatea scită Gramio. Când vom intra în micul teritoriu al acestui neam leneş şi viclean, le vom striga acestor supuşi ai locului, că noi puternicii sosim! apoi cu mici înflăcărări, vor spune cu măsură durerea lor. Să cerceteze bătrânii şi apoi eu voi sta să dau judecata sfântă. Dumnezeu/Senta i-a spus conducătorului să vă cerceteze pentru a deveni Om. Am trecut şanţul şi am găsit locul în zid pentru a intra în cetatea galului Monsiro Dimpo. Nici terminarea fioroasei palisade cioplită, nu m-a înduplecat şi nu m-a înfricoşat anul trecut. După ce am luat-o, am făcut o beţie. Toată ceata murdară de noroi a ieşit afară să se culce. Ne-am ogoit şi ne-am culcat într-o linişte de mormânt sub cerul liber (clar de lună). Ne-am trezit brusc toată ceata pentru că ningea. Am fost goniţi dar nu puteam certa sau jigni luna! Caută pe Te-gotei să ceară satelor geţilor să coase şi să strângă cât mai multe togi noi. După dezgheţ, apele au crescut şi am dat bărci oamenilor să treacă înapoi, aducând laudă lui Dumnezeu. Înţeleptul

Gilozimo al geţilor care merge în fruntea soţilor (oştii). Zic! Soarta a dat neamului această minune, care ne ţine adunaţi pentru a ne îndruma. Eu, conducătorul Orilieo". În mijlocul casetei este imaginea lui Orilieo. Mai avem de la acest conducător plin de fală şi un medalion din tinereţea lui care, prin textul imprimat ne ajută să înţelegem mai bine acele vremuri. Stânga „Cel care a băgat frica în toţi umflându-şi pieptul este Orilor conducătorul cetăţii Sarmisetu zo". Dreapta… Eu leul tânăr am luat seamă la cel care s-a luptat cu neamul românilor şi astfel nobilul Eno să fie judecat pentru cele săvârşite". Nu avem şi alte informaţii să ştim dacă s-a luptat cu Roma sau alte seminţii potrivnice şi nu ştim cine a fost acest nobil Eno pe care l-a trimis la dreapta judecată.

Dar existenţa conducătorului geţilor şi implicit autenticitatea tăbliţei este menţionată de scriitorul roman Trogus Pompeius Justinus care a trăit în secolul I î.e.n. unde în Historiae Philippicae la XXXII, 3 ne luminează cum erau vremurile pe atunci: „Şi dacii sunt din neamul geţilor. Ei, în timpul regelui Oroles, fiindcă nu s-au luptat bine împotriva bastarnilor, ca pedeapsă pentru laşitatea lor, au fost siliţi din ordinul regelui, ca atunci când se culcau să-şi pună capul în locul picioarelor şi să facă servicii pentru femeile lor, care servicii de obicei li se făceau. Şi situaţia lor nu s-a schimbat decât atunci când şi-au spălat ruşinea prin curajul deosebit din război".

Cozon – mato, conducător al geţilor (20? — 15? î.e.n.) amintit în tăbliţa de mai sus, se ducea într-o mică solie la sciţi trimis de mato Orilieo. De la el s-au păstrat monede de aur cunoscute sub numele de cosonii.

Cotizo – mato (15 î.e.n? — 15 e.n?), a reuşit să întărească mult puterea statului geţilor. Nu s-a sfiit să atace cu vigoare pe romani în sudul Mesiei, Iliria ajungând până în Macedonia ca să-şi apere glia de aceşti căpcăuni nesăţioşi. Suetonius ne spune că puterea romană prin împăratul lor Octavian au chibzuit adânc şi au socotit că este mai bine o alianţă cu aceşti neastâmpăraţi geţi decât un război pe viaţă şi pe moarte. Au propus ca fiica lui Cotizo să-i fie soaţă lui Octavian iar fiul lui Cotizo să o ia de nevastă pe fiica lui Octavian. Pentru a-şi vedeanata, fiul lui Cotizo pleacă la Roma (T 47) dar pe drumul de întoarcere este atacat de o ceată de lifte iar o săgeată îl răneşte rău în piept. Este adus pe corcie până acasă şi imediat moare. Cred că vicleanul Octavian a pus la cale această mişelie a uciderii fiului lui Cotizo pentru ca alianţa să fie

anulată. Dacă geţii ar fi fost un popor de barbari aşa cum au mâncat lături grecii şi latinii pe această temă, atunci nu ar fi existat o umilinţă mai mare pentru un împărat roman decât să-şi dea fata unor sălbatici care se considerau egalii lui. Prea pute această mizerie antică a mincinoşilor de profesie colportată de atâtea lichele din neamul nostru… Noi ne-am pomenit înconjuraţi de o mulţime de oameni care se învârteau în jurul nostru, ne goneau ca nişte năluci, ne atacau cu putere să ne prade ca o haită de lupi. Ne-am oprit imediat iar eu Ilo Românul am avut gândul de a-i pândi pe aceşti răi, m-am răţoit şi am strigat la ei, iar mulţimea s-a dat înapoi descurajată dar plină de ură. Ne-am adunat şi pe tăcute, toţi ca unul i-am pândit şi ne-am luptat cu ei = D (dio: sfânt) – S (Sarmis: veşnic). Soţii viteazului leu român s-au strâns şi s-au luptat cu putere ieri seară până a dat în noi oboseala dar i-am învins. Neamul lui Cotizo s-a culcat dar fiul său a fost rănit în piept de o săgeată. El striga de durere şi a fost adus de la Roma la Sarmisetuzo pe jos (pe corcie, targă). După lupta cu aceste căţele fricoase, pe noi toţi ne-a cuprins durerea. Când el a sosit, eu Cotizo am ieşit doborât şi am adus pentru noi prima apă sfinţită – agheasmă – a lui Zoe şi săpăligă. Fiul a fost dus pe ţol prin toată cetatea şi a fost plâns cu strigăte de curioşi. Ieri seară tu ai murit iar cetatea şi-a pus haine de sărbătoare şi mi-a cerut mie să rizuiesc în placă şi s-o torn. La răsăritul soarelui se va ridica precum roua şi se va duce să fie judecat şi să stea în cealaltă viaţă. Cotizo săpat (chinuit) de lacrimi; Sfântul; Sfântul meu Zoe".

Roma s-a învrăjmăşit rău pe geţi şi au urmat acţiuni de jaf de o parte şi de alta a Istrului. În anul 6 î.e.n. romanii organizează o acţiune de prădăciune la nord de Istru condusă de Sextus Aelius Catus reuşind să distrugă o mare parte a dabelor geţilor şi să strămute în sud 50.000 de oameni, pentru a micşora cerbicia acestora dar şi ca sursă de venit pentru romani prin creşterea numărului birnicilor. Geţii se adună şi năvălesc plini de furie în acelaşi an în Mesia dând pradă focului tot ce au întâlnit în cale şi se purta cu tunică şi săndăluţe. În anul 11 e.n. romanii pun la cale un atac de anvergură condus de Cornelius Lentulus împotriva geţilor. S-a jefuit tot sudul Munteniei dar şi Banatul a avut de suferit atenţia acestor prădători. Cotizo nu a rămas dator şi iarna i-a încălzit pe romani dând foc castrelor şi cetăţilor din sud. Presiunea romană se întăreşte asupra geţilor tot mai mult. Marea răscoală a geţilor din Panonia este înăbuşită în anul 9.e.n., o parte a populaţiei

este deportată iar zona a devenit o provincie romană cu consecinţe grave asupra siguranţei statului geţilor şi a istoriei neamului nostru.

Suetoniu a trăit între anii 75 – 160 e.n. şi a ocupat funcţii importante în statul roman iar sub Hadrian 117 – 138, a fost secretar al cancelariei, căzut în dizgraţie tot sub acest împărat se retrage din viaţa publică şi începe să-şi scrie operele din care numai Vieţile cezarilor. Doisprezece cezari a reuşit să străbată timpul. Textul românesc este tradus după unul german apărut în anul 1908, iar acesta este tradus după un manuscris latin din secolul XI. În Cartea a doua Divinul Augustus la 63 spune despre aranjamentul matrimonial al împăratului roman: „Cu Scribonia a avut o fată pe Iulia… Pe Iulia a căsătorit-o mai întâi cu Marcelus, fiul surorii sale Octavia, abia ieşit din vârsta copilăriei, după moartea lui Marcellus, cu M. Agrippa obţinând de la sora sa să-i cedeze ginerele… Când Agrippa a murit, a căutat multă vreme, până şi în ordinul ecvestru, până să-l aleagă pe Tiberius ca fiu vitreg; l-a obligat să-şi abandoneze soţia deşi era însărcinată şi îi dăruise un copil. M. Antonius scrie că mai întâi i-o propusese pe Iulia fiului său Antonius, apoi lui Cotis, rege al geţilor şi că în aceeaşi perioadă îi ceruse în schimb regelui pe fiica acestuia în căsătorie". Prin anul 42 î.e.n. Octavian Augustus se căsătoreşte cu Scribonia iar Iulia se naşte în anul 39 î.e.n… În anul 38 se căsătoreşte cu Livia Drusila de la care nu a avut copii. În anul 25 î.e.n. Iulia este căsătorită cu M.C. Marcellus şi după moartea acestuia, în anul 21 se căsătoreşte cu Agrippa cu care are doi copii. Când generalul Agrippa moare în anul 12 î.e.n., Octavianus o căsătoreşte în anul 11 î.e.n. pe Iulia cu viitorul împărat Tiberius.

Tăbliţa 47 este dovada acestei combinaţii menţionată de Suetoniu şi pusă la cale de împăratul roman Octavianus Augustus în anii 12 î.e.n. sau 11 î.e.n. după moartea lui Agriipa.

În anul 16 î.e.n. Cotiso trece Istru cu mare oştire şi face prăpăd înspre vest în provincia Illyricum. Între anii 12 – 9 î.e.n. romanii lui Octavian cuceresc Panonia, teritoriu al neamului get ce făcea parte dintorişteа ce o conducea Cotiso. Despre acţiunea geţilor lui Cotizo spune la 20… a oprit şi incursiunile dacilor, ucigând trei dintre conducătorii lor împreună cu un număr mare de soldaţi". Mai găsim informaţii despre Cotizo la Annaeus Florus care a trăit în secolul îl al erei noastre şi a scris Epit. LV, 12 unde precizează despre Războiul cu dacii: „Dacii trăiesc în munţi. De aici sub conducerea regelui lor Cotiso,

de câte ori Dunărea îngheţată făcea să se unească cele două maluri, luau obiceiul să se coboare şi să devasteze regiunile învecinate. Caesar Augustus a găsit de cuviinţă să gonească acest popor, la care se pătrundea cu anevoie. Trimiţând deci pe Lentulius, acesta i-a gonit pe celălalt mal. Şi stabilind aici garnizoane, Dacia cu această împrejurare n-a fost bătută, ci războiul a fost numai înlăturat şi amânat".

Publius Ovidius Naso (43 î.e.n. – 17 e.n.) este cel mai bogat izvor de informaţii pentru strămoşii noştri din timpul lui Cotizo. După ce a încercat în zadar să-şi schimbe locul exilului din cetatea Tomis, a învăţat limba geţilor şi a scris chiar poeme în această limbă. El nu pomeneşte niciodată pe daci, pentru el get sau dac sunt totuna.

Tristele II „Eu numai fost-am trimis lângă a Istrului guri înşeptite.

Unde de-a Polului Nord geruri cumplite rebegesc.
De meterei, colchieni, de iazigi şi de a geţilor gloată.
Doar ale Istrului lat ape, adânci ne despart..."

Tristele III Am uitat până şi să vorbesc. Îmi sună mereu în urechi graiul tracic şi scitic şi mi se pare că pot să scriu versuri în metrica geţilor. Crede-mă, mă tem să nu amestec vorbe latine cu vorbe din Pontus, pe care să le citeşti în scrisul meu. Dar, oricum ar fi, scrisoarea mea citeşte-o cu bunăvoinţă şi scuz-o pentru situaţia în care mă găsesc. Din acest text, poetul latin ne spune explicit că limba geţilor putea fi înţeleasă şi de către romani dacă se străduiau puţin, deci erau limbi înrudite cu rădăcină comună şi asta se cunoştea înaintea cuceririi parţiale a Getiei, zicere ieşită chiar de sub pana unui latin sadea şi nu de leprele care s-au dat de ceasul morţii numai să ne facă mai latini decât latinii!

Tristele V, 7 „Vrei poate, să afli ce soi de oameni şi ce obiceiuri
Au tomitanii, ai mei concetăţeni de acum?
Coasta aceasta măcar că-ntre geţi şi-ntre greci e-mpărţită.
Însă de geţii rebeli pare să ţină mai mult.
Vezi într-un număr mai mare, pe geţi şi sarmaţi, ce, călare.
Vin şi se duc tot foind prin a oraşului străzi.
Nu e niciunul din ei să nu poarte în spate o tolbă.
Arc şi săgeţi ce la vârf unse-s cu fiere de şerpi.
Chip fioros, glasul crunt, icoana lui Marte întreagă;
Barba şi pletele lor n-au fost tăiate nicicând.
Mâna deprinsă le e să-nfigă în duşmani cuţitul.

Care la orice barbar stă lângă şold în chimir.
…
Paloşul lor tăios biruie orişice drept.
Largii nădragi şi cojocul de ger îi păzesc anevoie.
Iar fiorosul lor chip e acoperit de lung păr.
Doar la puţini mai găseşti vreo urmă de limbă grecească.
Schimonosită şi ea de al barbarului glas.
Printre norodul de aici nu se află niciunul să poată
Spune în graiul latin cel mai simplu cuvânt".

Lingviştii români şi istoricii din aceeaşi tagmă spun că toţi geţii ştiau să behăie numai după cum se cânta şi se auzea la Roma! Pârvan în nebunia lui tracistă şi a trădării de Neam şi Ţară clocită în şărpărie sionistă, spune că geţii erau latinizaţi chiar înainte de a veni romanii să-i uşureze de aurul şi argintul pe care îl aveau. Şi în prezent făuritorii de istorii şi limbiştii, scot din closetul latinităţii hârdaie de căcat pe care îl degustă o viaţă spunând că aşa au procedat şi geţii latinizându-se prin comerţ şi paznici de gură-cască la haznaua altora! Vedeţi întunecaţilor că chiar un latin v-a dat în gât cu ticăloşiile voastre!

Tristele V, 10 „Doar câte unul cutează să lucre pământul; sărmanul
Ară c-o mână pe plug şi cu cealaltă pe arc.
Cântă-ncoifat pe-al său n-ai, ce-i lipit doar cu smoală, păstorul
Şi de războaie se tem oiel-aici nu de lup.
Zidul acesta ne păzeşte şi chiar între noi ducem teama
Liftei barbare de-aici amestecate cu greci.
Căci locuiesc împreună cu noi de-a valma barbarii.
Care în oraş stăpânesc cele mai multe clădiri.
…
Chiar şi acei pe care îi crezi că-s de viţă grecească, în
Loc de costum strămoşesc poartă nădragi persiani.
Ei se-nţeleg între ei printr-o limbă ce-i leagă-ntre dânşii;
Eu doar prin semne le-arăt ceea ce vreau să le spun.
Eu sunt aicea barbar că nu-s priceput de niciunul".

Până şi grecii şi-au amestecat limba cu a geţilor şi nicidecum invers cum ar fi trebuit să se întâmple după planul Satanei.

Pontice II, 9, Lui Cotys se vrea o scrisorică din partea surghiunitului către conducătorul geţilor… Odraslă de regi, Cotys, a

cărui origine nobilă se ridică până la Eumolpus, dacă cumva vocea faimei va fi ajuns până la urechile tale că eu mă găsesc surghiunit în vecinătatea imperiului tău, tu care eşti cel mai blând dintre toţi principii, ascultă grasul celui ce te roagă şi dă o mână de ajutor, dacă poţi, şi tu o poţi, unui proscris. Strălucirea neamului tău îţi impune aceasta, este datoria neamului nobil ce scoboară din zei, ţi-o pretinde aceasta însuşi Eumolpus preastrălucitul autor al neamului, ţi-o pretinde aceasta însuşi Erichtonius, înaintea lui Eumolpus… Şi tu chiar Cotys, odraslă demnă de părintele tău, dă o mână de ajutor unui exilat ce se găseşte în tabăra ta. Întind braţele rugătoare către tine, ca poet către poet – Ad vadem oratia brachia tendo!" Ovidiu spune că Eumolpos este strămoşul ancestral al neamului lui Cotiso. Eumolpizii erau slujitorii traci ai templului din Eleusis înfiinţat după Pausanias, de către hiperboreeni, adică geţii din nordul Istrului. Rufus Festus spune că Eumolpiada era vechea denumire pentru oraşul macedonean Philipopolis.

Pontice III, 2 „Aici vă cunosc acum şi sauromaţii şi geţii, iar cetele de barbari laudă un astfel de curaj. Când acum de curând am adus vorba despre cinstea noastră (căci am învăţat să vorbesc în limba geţilor şi a sarmaţilor) un oarecare moşneag ce se găsea din întâmplare în acea mulţime, la vorbele mele a răspuns următoarele: Şi noi, străine, pe care recele Istru ne ţine departe de voi, ştim bine ce înseamnă numele de prieten. Există un loc în Sciţia, cei bătrâni o numeau Taurida, care nu este prea departe de pământul getic. Eu m-am născut acolo, şi nu mă ruşinez de patria mea. Poporul de acolo se închină surorii lui Apollo… După ce a isprăvit povestea (lui Oreste şi a Ifigeniei), lăudară cu toţii faptele şi frumoasa bună credinţă. Nu-i de mirat cum chiar în această regiune, care nu este alta mai sălbatică, numele de prieten atinge sufletele cele mai barbare".

Ponticele III 4 „Nici vorbele mele nu le citeşti, ale mele care sunt surghiunit la Istru, fluviu din care beau geţii ce cu greu se supun Acesta este cuvântul lui Dumnezeu: Dumnezeu este în inima noastră, aceasta le prezic, acestea le profeţesc la îndemnul zeului".

Pontice lv, 7 „Vezi cu ochii tăi că marea-i îngheţată de ger, vezi cu ochii tăi că vi-nul se întăreşte de frigul cel aspru. Vezi cu ochii tăi cum ţăranul iazig mână carul încărcat prin mijlocul apelor Istrului".

Pontice lv, 13 „Ah, mi-e ruşine dar am compus un poem şi în limba geţilor şi vorbele barbare le-am modulat după ritmul latin. Şi am

plăcut – felicită-mă – şi am început să-mi câştig faimă de poet printre neumanii geţi. Vrei să cunoşti subiectul? Am cântat meritele cezarului. La noutatea mea s-a adăugat şi divinitatea zeului, căci am arătat că trupul lui August este muritor, dar sufletul său s-a ridicat la cerul cel înalt. (Augustus a murit în anul 14 e.n.) ... Aşa a spus el, dar eu, preascumpule prieten, mă văd surghiunit de şase ani sub polul îngheţat".

Atâtea spune surghiunitul poet despre strămoşii noştri, informaţii ocultate până în prezent, încât îţi vine să pui mâna pe ciomag şi să dai la mir până oboseşti! Ardă-v-ar para focului nefârtaţilor, sunteţi mai răi decât răii răilor. Asta-i cultura golănimii boulene, cap pătrat şi-n nas cu pene. Dacă nu ştii, este un păcat ce trebuie iertat, dar dacă nu vrei să ştii este o ticăloşie care trebuie pedepsită!

Poetul Ovidiu care era mazâlit la Tomis pe la anul 8 al erei noastre, confirmă acest statut politic al statului get în Pontice II, 9 trimiţând o scrisoare lui Cotiso, mato al geţilor până la anii 15 unde spune „că eu mă găsesc surghiunit în vecinătatea imperiului tău"; să le spunem şi acelora cu moaca strâmbă şi mintea şuie că sintagma „imperiul tău" nu înseamnă stâna ta, coteţul tău, coliba ta, sălaşul tău sau tribul tău fie el şi de neam ales. Iar romanul ştia ce înseamnă imperiu pentru că tocmai pierduse statutul de cetăţean al Romei. O informaţie indirectă a puterii geţilor din acea vreme este propunerea de căsătorie a fiicei împăratului Octavianus Augustus cu fiul acestui conducător al geţilor şi care avea ca scop politic să controleze un adversar puternic ce făcea Romei îngrijorări serioase. Suetoniu spune că târgul mariajului îl viza chiar pe Cotiso.

Dar acest imperiu arimin format din geţi şi traci a fost ciopârţit metodic de către romani timp de peste 100 de ani. În anii 12 – 9 î.e.n. romanii cotropesc Panonia iar în anul 9 e.n. geţii din acest teritoriu pornesc o mare răscoală ajutaţi de cei din est dar sunt înfrânţi. În anul 29 Mesia, teritoriul de la sudul Istrului care despărţea Geţia de Tracia este cotropită de către romani şi transformată în provincie. Pe la anii 46, regatul clientelar al Traciei este transformat în provincie romană astfel că imperiul get rămâne numai la nord de Istru. După războaiele purtate de împăratul Traian, partea de vest a imperiului get este ocupată şi transformată în provincia romană Dacia, nume care nu a existat înainte de această nenorocire pentru strămoşii noştri. O parte

dintre preoţii ajunşi sub stăpânirea romană împreună cu unii nobili şi oameni de rând s-au retras la est de Carpaţi şi au continuat statalitatea imperiului get dar şi lupta împotriva cotropitorului roman.

Biseto II – mato, conducător al geţilor (15 e.n? — 30 e.n.), îl ajută pe Dapisiu în confruntarea cu murdara Romă (T 51) iar situaţia devine tot mai grea. Mesia se află sub influenţa militară a Romei chiar dacă geţii din nordul Istrului nu acceptă ruperea gliei străbune în bucăţi după poftele oricărui tripe lele. Dio Cassius ne lasă informaţii nu prea sigure despre campania lui Crassus împotriva geţilor şi bastarnilor din anul 29 e.n. El spune că războiul a început după ce geţii şi bastarnii au atacat pe protejatul lor Rolex ce se ţinea tare undeva pe la gurile Dunării. În realitate bastarnii şi geţii au atacat Mesia în centru iar acest Rolex apare pe tăbliţă cu numele de Orolo care a refuzat să mai plătească birurile către Sarmisetuzo. Revolta lui este reprimată de boero Biseto îl ca mato al geţilor fără a se preciza rezultatele. Dio Cassius ne spune că acest Rolex simţind presiunea coaliţiei geto-bastarne cheamă în ajutor pe romani care nimicesc oştile lui Dapix şi Zyraxes cucerind şi dabele lor situate undeva la gurile Dunării. Dar aceştia erau doi conducători locali din Muntenia şi fiind ajutaţi de boero Biseto II s-au confruntat în anul 29 e.n. cu romanii iar în anul 30 ajung amândoi mato.

De aici trebuie să tragem concluzia că la acea dată Mesia nu era provincie romană… Poetul Udruoe spune să nu te temi de zoile grase. Du-te ca un conducător de oaste şi ocrotitor dar să fii aspru ca vântul de iarnă boero Biseto şi să nu arăţi îngăduinţă. Este o pleavă deasă aceşti jeleri care nu-şi plătesc dările în cereale şi trebuie adusă la ascultare. Anul trecut a fost ceartă şi a ieşit cu lovituri între murdara Romă şi Dapisiu dar eu am mers cu omenie şi credinţă în sfânta cruce pentru a-l sprijini. Când ei dormeau i-am înconjurat în liniște cu oaste pe jeleri şi i-am zdrobit până ce doi prăpădiţi, au vorbit în şoaptă şi împreună cu Ilo au luat un ştergar şi s-au lăsat prinşi de boero Biseto. Orolio iar a uns cu murdărie oala pentru mâncare cum spune sfântul G. Împreună cu credinciosul Beriso carpul, eu boero Biseto am purces să-l strâng cu război, să-l iau şi să-l duc pe acest om încăpăţânat Deugeo şi neamul lui care au ieşit plini de teamă căutându-şi dosire (scăparea) la temelia cetăţii Sarmisetuzo. Pe întunecat când toată lumea dormea cui, boero Biseto nu a fost luat de somn. Ieri seară i-am luat cu luptă tare şi i-am hărţuit fără odihnă pe ei". Pentru boero Biseto

îl vremurile nu au fost liniştite astfel că s-a pomenit cu o revoltă chiar în cetatea Sarmisetuzo când el bătea război cu geţii lui Orolio şi cu romanii în Mesia. În anul 30 e.n. datorită stării grave a sănătăţii pentru că mergea foarte greu, boero Biseto îl este înlocuit de către dage balo (T 57) prin Dapisiu şi Zoirasieo.

Dapisiu şi Zoirasieo – mato (30 – 45?) conducători ai geţilor (T 60) au avut lupte neîntrerupte cu romanii la care participă alături de geţi şi iazigi, sarmaţi, roxolani, sciţi, bastarni. Violenţa luptelor este prinsă în această tăbliţă unde nesăbuinţa unui comandant get a dus la distrugerea polcului. Pedeapsa este aspră şi pilduitoare… Zisa (judecata) cetăţii geţilor este plină de durere şi te ceartă pe tine în slujbă să dai socoteală pentru polc. După înţelepciunea sinceră a sfântului Zoe, ai jertfit oastea neamului cu o ciudă nemăsurată pentru care trebuie să răspunzi. Cât timp vei sta în cetatea getă vei fi lovit şi gonit cu murdărie şi îi vom da acestui aducător de rele, pâine subţire şi mică, tare ca osul. Zabelo, vei da pintenii cu care te-am numit comandant pe care ţi-i vom lega de cap să fii alergat. La sărbătorile neamului toţi geţii să aibă întâietate în faţa acestui om încăpăţânat. Conducători şi preoţi judecători Dapisio împreună cu Zoirasieo. Adusă nouă şi privită cu atenţie vie, a fost cercetată de sărbătoarea Pălii şi unsă cu semnul crucii. Acest înfumurat a fost trântit şi târât apoi alergat şi gonit cu biciul pentru că este un nimic. Iată Zoe! acest nimic este ori caca ori maca (raţă)". Tăbliţa 60 povesteşte despre o solie trimisă de Dapisiu la sciţii din cetatea Grono pentru a plăti în groşi solda cuvenită armatei acestui neam angajată să-i sprijine pe geţii. Tot din această tăbliţă aflăm că Dapiseu era acum singur conducător al geţilor, Zoirasieo ori a dispărut de moarte bună ori i-a făcut felul cel care a rămas mato. Numele monezii geţilor s-a păstrat mult timp pe teritoriul locuit de români pentru că în perioada feudală a circulat în Ţările Române, Ungaria şi Polonia o monedă care se numea groşi. Romanii strâng tot mai mult laţul în jurul geţilor, dar nici în neamul lor nu este linişte, dihonia are cuiburi neştiute.

Bilteo – mato, conducător al geţilor (45 e.n? — 60 e.n?) cum arată tăbliţa 62, nu are linişte. Îl pedepseşte pe Dapisiu (tatăl lui Ili) şi tot neamului lui considerându-l uzurpator al funcţiei de mato. Ţăranii se răscoală datorită greutăţilor şi iarăşi o iau razna din cauza beţiei cu mursă iar conducătorul trebuie să-i aducă cu sabia la ascultare. În timpul campaniei militare soţia lui dă în sminteală şi este pierdută.

Gezino – mato, conducătorul geţilor (60 e.n. – 89 e.n.) trebuie să facă faţă unor atacuri repetate ale romanilor care urmăresc să-i supună neamul. Se fac pregătiri militare intense pentru confruntările cu acest duşman fără linişte (tăbliţa 64). Dage balo dă breslei boiangiilor spre prelucrare în folosul armatei, pânză dar calitatea lucrării este jalnică. Şmecherii sunt amendaţi, atelierul închis iar lucrarea este refăcută de meseriaşii din Sibiu (tăbliţa 63). În anii 52 – 53 e.n. romanii construiesc pe malul drept al Istrului fortificaţii puternice care să supravegheze populaţia de pe ambele maluri ale fluviului. În anii 68 – 69 e.n. geţii şi sarmaţii atacă puternic toate aliniamentele strategice din Mesia şi le controlează câteva luni dar venirea primăverii îi lasă pe romani mai liberi în mişcări şi reuşesc să îi arunce peste Istru în nord, pe năvălitori. La Dio Cassius mato Gezina este numit Vezina!

De la Cornelius Tacitus (54 – 119 e.n.) ne-au rămas informaţii despre strămoşii noştri referitoare la aceste evenimente în De moribus Germanorum şi Historiae l, 79 „Lumea fiind preocupată numai de războaiele civile, nimănui nu-i mai era aminte de treburile din afară. De aceea roxolanii, un popor sarmatic, de un mare curaj, după ce în iarna trecută tăiase în bucăţi două cohorte romane, făcură o invazie în Moesia. Erau nouă mii de călăreţi, mândri de îndrăzneala lor firească, de succesul lor şi care se gândeau mai mult la pradă decât la luptă. Pe când ei se găseau risipiţi după jafuri, legiunea a treia, căzu deodată asupra lor, nimicindu-i". Historiae. LII, 46 „În acelaşi timp izbucni o răscoală şi în Germania (primăvara anului 69 – toamna anului 70), încurajată de laşitatea comandanţilor şi de revolta soldaţilor. Atacul inamicilor şi perfidia aliaţilor adusese statul în marginea prăpastiei. A pornit mişcare şi poporul dacilor, un neam de oameni niciodată credincioşi. După ce s-a retras armata din Moesia, ei n-au mai avut nicio teamă. Dar deocamdată ei priveau liniştiţi la treburile noastre, când însă aflară că întreaga Italie s-a aprins în flacăra războiului şi că tot imperiul roman s-a înarmat împotriva sa însăşi, au atacat tabăra de iarnă a cohortelor şi a cavaleriei şi puseră stăpânire pe ambele maluri ale Dunării. Şi se pregăteau să distrugă chiar tabăra legiunilor". Historiae LV, 54 „Galii prinseră curaj socotind că soarta armatelor noastre este pretutindeni aceeaşi, căci se lăţise zvonul că taberele de iarnă din Moesia şi din Panonia ar fi fost înconjurate de sarmaţi şi de daci, asemenea lucruri se plănuise şi în provincia Britania".

În iarna 69 – 70 e.n. acţiunea geţilor şi sarmaţilor se repetă punând la grea încercare armata romană, care reuşeşte cu mari eforturi să-i întoarcă înapoi peste Istru. Între anii 77 – 85 se dau lupte crâncene între geţi şi romani atât la nord de Istru cât şi la sud în toată Mesia. În anul 85 se dau primele lupte dintre armata romană condusă de Cornelius Fuscus şi armata geţilor condusă de Gezino şi basileul Diogio. Se face o adevărată mobilizare generală a neamului geţilor chemându-se la arme oastea gloatei (tăbliţa 65). Geţii sunt înfrânţi şi plătesc un preţ foarte mare pentru răscumpărarea nobililor căzuţi prizonieri la romani. Diogio are şi el parte de această soartă ingrată. Vinovat de nenorocire este găsit românul Sandu Pantelo care a adus-o pe tavă după cum spune conducătorul Gezino. Matei a fost şi el judecat pentru că în toiul luptei l-a părăsit pe Diogio care a ajuns prizonier la Fuscus. După refacerea armatei geţilor, Diogio îl înfrânge pe Fuscus, îl prinde şi îl scurtează de cap în anul 88 e.n. cum minte Dio Cassius (155 – 240) în Istoria romană dar Suetoniu care a fost contemporanul acestor fapte ne scrie altceva. Romanii sunt buimăciţi de cerbicia geţilor care luptă pentru apărarea gliei străbune şi sângele care nu mai conteneşte. La Istru vine chiar împăratul Domiţian dar prevăzător, stă mai în spate şi trimite să ceară socoteală geţilor pe Tettius Iulianus care îl înfrânge pe Diogio în anul 89 e.n. la Tapae. Pacea cu romanii se încheie în cetatea Panonia şi este condusă de nobilul Diegis după cum spun izvoarele romane, adică basileul Diegio/Diogio cum este scris pe tăbliţe şi care va deveni mato după întoarcerea la Sarmisetuzo.

Suetoniu comentează războiul romanilor conduşi de împăratul Domitian împotriva geţilor în scrierea Vieţile cezarilor. Doisprezece cezari şi în Cartea a opta găsim la paragraful 6 următoarele: „A întreprins mai multe expediţii, parte din voinţa lui, parte din necesitate: din voinţa lui împotriva caţilor iar din necesitate una împotriva sarmaţilor care masacraseră o legiune cu comandantul ei; împotriva dacilor a dus două campanii, prima după înfrângerea consulului Appius Sabinus, a doua după cea a lui Cornelius Fuscus, prefectul cohortelor pretoriene, căruia îi încredinţase comanda supremă. A celebrat două triumfuri asupra caţilor şi asupra dacilor, după succese şi eşecuri alternative; după victoria asupra sarmaţilor s-a limitat numai să-i ducă lui Jupiter Capitolinul o coroană de aur". Suetoniu scrie că a fost învins de daci în primul război Appius Sabinus iar Cornelius Fuscus i-a învins pe daci. În urma acestei victorii

Domiţian a primit un triumf din partea senatului. Afirmaţiile lui Suetoniu îl face pe Dio Cassius de mare mincinos şi urâcios, dar nu ne-ar păsa prea mult dacă nemernicia nu ar falsifica istoria noastră veche. Iar informaţiile lui Suetoniu sunt confirmate şi chiar completate de cele aflate pe tăbliţele de plumb ale strămoşilor noştri şi ţinute încă ascunse bine la Institutul de Arheologie din Bucureşti.

Pacea încheiată de geţi cu romanii a fost negociată de către dage balo numai cu Fuscus (T 68, 70) iar o delegaţie a geţilor a fost trimisă într-adevăr la Roma pentru a se consemna încheierea războiului. Tăbliţa 69 arată frământările prin care trecea neamul get datorită condiţiilor grele impuse de Fuscus pentru încheierea războiului. Iar tăbliţa 66 spune că a căzut în mâinile romanilor mulţi dintre nobilii adunării ce au fost răscumpăraţi cu bani strânşi şi de la populaţie. Tăbliţele şi textul lui Suetoniu arată fără putinţă de tăgadă că Dio Cassius a minţit când a scris despre aceste evenimente. Numai nebunii sau secăturile se sumeţesc şi spun că Domiţian care participase la luptele de la Dunăre, nu ştia cine era conducătorul dacilor cu care a încheiat pacea şi căruia i-a dat diadema de rege!

Despre aceste fapte povestite de tăbliţe, Dio Cassius nu aminteşte deloc pentru a nu fi obligat să-i recunoască lui Domiţian ceva merite! Tăbliţele geţilor nu pomenesc de Tettius Iulianus, generalul roman care l-ar fi învins pe Decebal după cum scrie Cassius, dar nici Suetoniu nu îl aminteşte ceea ce însemnă că trebuie să-i mai punem în cârcă încă o minciună lui Cassius. Când solia geţilor merge la Domiţian să încheie pace, Dio Cassius spune că era formată din „Diegis cu câţiva bărbaţi comaţi" trimisă de Decebal, regele dacilor care refuzase să vină la tratative iar la pacea cu Traian, acelaşi „Decebal trimise, chiar înainte de a fi fost învins, o deputaţiune, nu dintre comaţi, ca mai înainte, ci dintre principalii pileaţi". Aici se vede minciuna şi răutatea istoricului roman, lui Domiţian i se trimite o delegaţie condusă de un rândaş însoţit de câţiva păstori cum vrea să credem Dio Cassius iar când e vorba de Traian vin cei mai de seamă geţi să i se închine, chiar înainte de a fi fost învinşi iar Decebal se grăbea şi el să facă acelaşi lucru dar încă nu îşi terminase de înfăşurat nojiţele de la opinci! Noi trebuie să credem după spusa mincinosului roman Cassius, că pe Domiţian nu îl luau în seamă nici comaţii geţi şi nici curcile plouate iar pe Traian îl respectau toţi ca pe un zeu inclusiv Decebal care ceruse să fie primit de către augusta săndăluţă: „se

dusese la Traian, după ce se aruncase la pământ, i se închinase şi depusese armele", să-i arate împăratului roman ce bine stau geţii cu flotările. Prea aduce a cultul personalităţii toată scriitura iar noi românii de astăzi avem o experienţă recentă pe acest tărâm!

Despre pacea încheiată cu romanii, Dio Cassius spune: „… Domiţian puse diadema pe capul lui Diegis, ca şi când ar fi învins şi că putea să dea un rege dacilor, distribui soldaţilor onoruri şi bani şi trimise la Roma, ca învingător, între altele, delegaţi de ai lui Decebal şi o scrisoare ca din partea acestuia, dar care se zicea că a fost plăsmuită de el". Păcătos cum a fost şi mincinos aşijderea, a spus adevărul fără să vrea; într-adevăr Diogio a fost cel care a încheiat pacea cu romanii în Panonia iar dage balo a trimis o delegaţie la Roma pentru a confirma actul perfectat. Tăbliţa 70 completează aceste informaţii astfel: „Zisa/judecata nobilei noastre adunări. Neîncrederea românilor să se oprească. Fiecare familie are datoria de a avea încredere în adunarea noastră care vrea să trimită la Roma o delegaţie să se audă şi glasul Sarmisetuzei. Să cerceteze solii chipul îngerilor de pe cer astfel ca pentru toţi să fie pace. Ura este ca o pisică cum spune adesea sfântul Zabelo. Trasă/turnată în Sfânta Geţie şi gravată cu cui de getul Zurobado". Dar minciuna magistrului Cassius mai are o însăilătură tâmpită, Dacia avea după pacea cu Domiţian doi regi; Diegis care a primit diadema de la împăratul Domitian şi Decebal ca rege al dacilor deşi ei nu aveau rege ci conducător confirmat de dage balo sau Frăţia Celui Ales, şi care nu a vrut din dispreţ să-l vadă pe împăratul roman la faţă, după spusa lui Cassius!

Măi să fie, iese părul prin scufie şi prostia prin călcâie!

Diogio – mato, ultimul conducător al geţilor/rumunilor (89 e.n. – 106 e.n.) chiar de la început are parte de viclenii care urmăreau să-l elimine din structurile de putere. Când se afla în cetatea Panonia, trimis de Gezino pentru încheierea păcii cu romanii lui Domitian, acasă un pezevenchi cu gândul şui, s-a vrut chiar moţul neamului. A îmbrobodit dage balo că Diogio odată dus în gura lupului nu are cum să se mai întoarcă înapoi şi ar fi mai înţelept ca adunarea neamului să-l aleagă pe el ca mato. Şi repejor, pentru a da putere şmecheriei, a bătut un medalion cu chipul său şi textul care consfinţea noul statut social. Când Diogio s-a întors din afacerile lui cu romanii şi a constatat mişelia, rău s-a supărat (tăbliţa 71) pe Pantelo Goe şi l-a pedepsit aspru… Eu am strâns în jurul nostru nobila adunare a neamului

străbun ca să ducă cu tobe plângerea şi să o dea lui Zabelio. El va pune pe cântar şi va judeca murdara poveste. Această pânză netigită (gogomănie) pentru şters picioarele ne-a dat-o românului Pantelo Goie. Să fie prins la moşia lui, să-l luaţi şi să-l aduceţi la strălucita Sarmisetuzo a geţilor. Vita murdară din el, cu coarnele îndoite înapoi să-şi pună pe cap miţe de oaie cât eu voi sta în fruntea adunării. După noua trasă (judecată) vei fi luat şi gonit Goe şi vei pieri sărac pentru că eşti un gunoi viu. Renunţă la jumătate din îngâmfarea ta şi cere-i îndurare lui Diegio. Să nu-i mai bâzâi (sâcâi) pe drept-credincioşii adunării (preoţii judecători)!"

Anii 101 şi 102 au însemnat lupte crâncene între rumunii/geţii lui Diogio şi romani atât la sudul Istrului cât şi în munţii din apropierea Sarmisetuzei. Situaţia era disperată şi conducătorul neamului străbun se vede obligat să ceară pace pentru a încerca în răgazul obţinut să-şi refacă armata şi sistemul de apărare din munţi. Conştient că Roma vrea să ocupe şi să distrugă puterea rumunilor, Diogio trimite pe basileul Duro Cozen la neamurile geţilor din Mesia să se răscoale împotriva romanilor. Sarmisetuza este supravegheată şi încercuită de armate romane şi cavaleria nubiană. Basileul are poruncă să încerce mituirea africanilor cu sume cât mai mari astfel ca armata să se poată reface (T 72) ...Ieri conducătorul şi clerul i-au cerut lui Duro să iasă din cetatea încercuită a geţilor şi să se ducă pentru a o elibera. Să alerge, altfel neamul Sarmisetuzei va fi împrăştiat. La întoarcerea din acest drum, să dea pe la neamul nubienilor să se întâlnească dar să fie plin de vioiciune (putere de convingere). Astfel Duro să ungă (umple) cu soldă foarte mare trupa care este adunată. Ar fi o mare minune vie ce ar păzi armata care trebuie să se refacă aşa cum a fost. Gândul lui Diegeo să zboare ca uliu, să fie dus repede ca un strigăt de disperare la cei cu suflet viu să refacă turmele jefuite. Micii agricultori să-şi plătească cinstit impozitele. Du-te şi cercetează îngerii îngrămădiţi laolaltă dacă vor goni şi vor închide gura puiului lor de căprioară din cetatea geţilor. Locuitorii Sarmisetuzei au fost loviţi din nou. Basileul Duro să iasă şi să ducă această scriere. Să cerceteze chipurile nălucilor din ceruri dacă sunt îmbrăcate cu haine uzate sau haine de sărbătoare. Să ne curăţăm de nenorociri ca nişte lei şi să ne ducem cu Matei pentru a da încă o lovitură".

Diogio obţine 3 ani de pace dar situaţia este tot mai critică pentru că Roma şi-a consolidat puterea pe fostele ţinuturi ale

rumunilor iar forţa militară este mai puternică. Îi cere (T 73) basileului Duro să meargă iarăşi la Enea în Mesia să se revolte împotriva romanilor astfel mare rău se va abate asupra Sarmisetuzei iar neamul rumunilor va pieri. Tăbliţa 74 revine cu aceste cereri către Enea din Mesia să se alăture trupelor lui Duro Cozen şi să facă război împotriva romanilor care urmăresc să distrugă puterea geţilor. Alt sol, Duro Radu este trimis în răsărit la iazigi şi sarmaţi să le vină geţilor în ajutor astfel va fi mare nenorocire. Cei doi soli se întâlnesc şi revin cu trupele aduse la Sarmisetuzo pentru a-şi salva neamul străbun de robie… Hotărârea clerului şi a conducătorului. Duro Cozen du-te fuga în cătunele dese (pline) de români avuţi, adună-i cu cai buni de călărit, însoţeşte-te cu ei şi izbeşte (fă război) în Mesio. După ce vei face această întâietate, următoarea vei schimba direcţia şi vei decide să observi şi să discuţi îndelung cu regele Bilo al sarmaţilor. Cu o corabie să fii cu rugămintea noastră la iazigul Umo să ne sprijine fără înşelătorie, altfel neamul meu va pieri. După terminarea şederii, să aduci pentru războiul nostru pe faimoşii arcaşi sarmaţi. La fel să aduci pe credinciosul iazig Gerentea. Eu Duro Radu împreună cu sarmaţii şi iazigii ne-am strâns şi am trecut prin trei păduri până am format un cerc (corp) împreună cu românii lui Duro Cozen. Înrăiţii prăştieri ai lui Bilo au ieşit din întăritura lor pe un soare care dădea să te topească. Am spus: împreună biruinţă sau va sosi strigătul de sfârşit pentru toţi românii. În frunte cu Diogio am purces fiecare şi am mers la războiul lui (locul lui de luptă) şi cu credinţa lui. Trasă (turnată) în sfânta Sarmisetuzo".

Despre războiul purtat de Domitian şi apoi de Traian pentru cotropirea Geţiei Dio Cassius falsifică faptele pentru a-l cânta şi împăuna pe Traian astfel în Istorie romană la LXVII, 6… Cel mai mare război de atunci pentru romani fu cel cu dacii, peste care atunci domnea Decebal… Fiind învins de marcomani şi pus pe fugă, trimise în grabă soli lui Decebal, regele dacilor, invitându-l să încheie un tratat pe care el mai înainte îl refuzase, deşi îl ceruse de mai multe ori. Acesta primi convenţia căci se găsea în mare strâmtoare, dar nu voi să vină el însuşi la tratative, ci trimise pe Diegis cu câţiva bărbaţi comaţi, care să-i predea armele şi câţiva captivi, ca şi cum numai pe aceştia i-ar fi avut în mâinile sale. Făcându-se acestea, Domiţian puse diadema pe capul lui Diegis ca şi când în adevăr ar fi învins şi că putea să dea un rege dacilor, distribuind soldaţilor onoruri şi bani şi trimise la Roma,

ca învingător, între altele, delegaţi de ai lui Decebal şi o scrisoare din partea acestuia dar care se zicea că a fost plăsmuită de el… Dar când i s-a anunţat că Decebal nu respectă condiţiile tratatului, că îşi face provizii de arme, că primeşte transfugi, că-şi reface fortăreţele, că trimite solii la popoarele vecine, că face pustiiri în ţările vecine care fuseseră mai înainte împotriva lui, că ocupase nişte ţinuturi de ale iazygilor, ţinuturi pe care Traian refuzase să le dea înapoi, când aceştia le cerură, atunci senatul declară pentru a doua oară pe Decebal inamic al Romei şi a doua oară însărcină pe Traian să facă război în persoană şi nu prin generalii săi. Fiindcă mai mulţi daci trecură la Traian şi pentru alte motive, Decebal se rugă din nou pentru pace. Dar în loc de a consimţi să depună armele şi persoana sa, el strânge pe faţă trupe şi aţâţă popoarele vecine, atrăgându-le luare-aminte că dacă îl vor părăsi vor fi şi ei în primejdei; că ei îşi vor asigura libertatea mai uşor dacă vor lupta împreună cu el, înainte de a pătimi vreo nenorocire; că de vor lăsa pe daci să piară şi ei înşişi, mai în urmă fiind lipsiţi de aliaţi, vor fi subjugaţi… Trecând Istru pe acest pod şi conducând războiul cu mai multă siguranţă decât grabă, Traian, cu timpul şi cu mare greutate învinse pe daci, dând el însuşi multe dovezi de strategie şi de bărbăţie şi după ce a înfruntat multe primejdii şi după multe fapte de vitejie din partea soldaţilor săi… Astfel Dacia fu prefăcută în provincie romană şi Traian colonizâ în ea mai multe oraşe”.

Această minciună a lui Dio Cassius privindu-l pe Domitian are ca motivaţie faptul că bunicul său Dion Cocceianus sau Chrysostomos, orator şi filosof grec a fost în anturajul lui Vespasian şi Titus dar Domitian la exilat umblând de aiurea prin Asia Mică, Egipt, Grecia, Geţia şi ajungând până la vărsarea fluviului Nipru. Reabilitat de Nerva, el a fost alături de Traina în carul de triumf cu care a intrat în Roma. Iar Dio Cassius a găsit prilejul să-i plătească peste timp lui Domitian umilinţele suferite de bunicul său, falsificându-i istoria care ne priveşte direct şi pe noi. Vedem că textul din Dio care spune despre chemarea la luptă a lui Diogio către celelalte popoare este foarte asemănător cu cel de pe tăbliţele de plumb, dovedind că în epocă erau informaţii suficiente despre aceste evenimente dureroase ale istoriei strămoşilor noştri dar şi falsificatori destui.

Pliniu cel Tânăr (61 – 113) a fost guvernator al Bitiniei şi se pare că a participat direct la războaiele din Dacia, rămânând de la el o scrisoare către poetul Caninius: „Foarte bine faci că te pregăteşti să

scrii despre războiul dacic. Căci ce subiect poate fi mai actual, mai bogat, mai vast, în sfârşit, mai plin de poezie şi de domeniul legendelor, deşi este vorba de lucruri foarte adevărate? Vei cânta râuri noi, fluvii conduse peste câmpii, noi poduri aruncate peste fluvii, tabere aşezate pe coastele abrupte ale munţilor, un rege alungat din reşedinţa sa, izgonit chiar din viaţă, fără ca să fi pierdut niciodată nădejdea; pe lângă acestea două triumfuri, din care unul a fost cel dintâi împotriva unui neam neînvins, iar celălalt cel din urmă… O dificultate mai este şi aceea că numele proprii barbare şi sălbatice, în primul rând chiar acela al regelui nu sunt potrivite cu versurile greceşti". După o sută şi vreo douăzeci de ani Dio Cassius le-a potrivit de au mers toate şnur şi chiar numele regelui l-a scos de sub tunică deşi îl cunoştea pe cel real şi altfel a născocit o altă istorie cu care se maimuţăresc de mama focului istoricii români. Dar mai interesant este pasajul în care Pliniu spune că regele get deşi alungat din reşedinţa sa, izgonit chiar din viaţă nu şi-a pierdut nădejdea că neamul get se va elibera de cotropitorul roman. Cu acest testament existenţial au trăit timp de 150 de ani geţii care au fugit din calea romanilor şi adunându-se în teritoriile de la răsărit de Carpaţi, au format un nou imperiu condus de familia geţilor Amali, au reuşit prin sabie să îi alunge pe cotropitorii romani, să pustiască Roma şi să o robească, formând chiar în Italia un regat get care a dăinuit peste 60 de ani.

Istoricii spun că regatul era al ostrogoţilor!!! Desigur putea fi şi al ostrohoţilor, numai al geţilor nu!

Astfel după anul 106, cam o treime – partea de vest a statului get – a ajuns sub stăpânire romană, fiind organizat administrativ şi militar în provincia Dacia.

Războiul din anul 106 a fost ultima confruntare a rumunilor cu măcelarii istoriei, a urmat un genocid de proporţii nemaiîntâlnite pe care liftele româneşti din zilele noastre îl prezintă drept „cultură binefăcătoare şi civilizaţie". O parte a populaţiei a pierit în lupte, 500.000 de geţi după izvoarele romane au fost luaţi în robie, toate cetăţile din munţi au fost dărâmate şi populaţia obligată să coboare în zone uşor controlate de cotropitori. Chiar dacă numărul robilor este exagerat, vedem aici că geţii erau nu numai un popor foarte numeros dar şi foarte viguros pentru că erau vânduţi doar sclavii care puteau munci. Au fost distruse toate lăcaşurile de cult ale geţilor, religia geţilor interzisă a fi practicată iar preoţii ucişi sau robiţi. O avere

fabuloasă a ajuns în vistieria imperiului roman dar şi mai mult în buzunarele celor care au măcelărit neamul nostru străbun.

Lydus (Ioan Laurentius), trăitor în secolul VI a scris cartea Despre magistraturile romanilor, citându-l pe Criton, însoţitorul lui Traian în toate războaiele, care a scris despre acestea în cartea Getica astăzi dispărută, ne lămureşte despre dimensiunile jafului făcut de cotropitori: „Traian cel mare cucerind Sciţia cu Decebal care era regele geţilor, a dobândit romanilor 5.000.000 libre de aur, îndoite de argint, o mulţime de bogăţii şi bunuri de mare preţ, mulţime de arme şi cirezi de vite şi 500.000 de bărbaţi foarte războinici cu armele lor" adăugând: „Acestea le povesteşte Criton care a fost de faţă la război"! O libră avea O, 327 kg, aurul jefuit fiind de 1635.000 kg sau 1635 tone iar argintul a fost de 3270 tone luate de romani din Geţia. Asemenea cantităţi, greu de imaginat şi astăzi nu puteau fi adunate în câteva zeci de ani ci numai în multe sute ţinând seamă de metodele de exploatare a aurului din acele vremuri. Ca să aduni respectivele cantităţi în câteva sute de ani – poate cinci sau şapte – înseamnă că statul geţilor nu a fost subjugat în această perioadă de nimeni altfel nu ar fi scăpat fabuloasa comoară de ghearele prădătorilor.

Faima bogăţiilor era vie chiar şi pe timpul hunilor pentru că se vorbea mereu de ea. Poate că romanul Criton a mai înflorit puţin cantităţile dar un lucru este sigur, comorile au fost atât de mari încât au uluit pe toţi din acele vremuri dar şi pe cei de astăzi care le consideră simple poveşti antice!

A urmat la Roma un dezmăţ de 123 de zile şi asta a fost numai începutul.

Presimţirea sumbră a viteazului Diogio s-a împlinit, peste neamul rumunilor s-a aşternut întunericul şi uitarea timp de 2000 de ani iar noi cei de astăzi nu suntem vrednici să ne recunoaştem înaintaşii şi să-i cinstim cum se cuvine.

Pentru a înţelege „rolul civilizator" al acestui neam de măcelari, voi da în continuare texte şi idei despre ei scrise chiar de către romani sau de alte neamuri.

Sallustius în Istorii, la VI reproduce scrisoarea lui Mithridade, regele Pontului către regele perşilor Arsace… Căci romanii nu au avut niciodată decât un singur motiv de a porni la război împotriva tuturor naţiunilor, tuturor popoarelor, o nepotolită dorinţă de putere şi de bogăţie… Romanii, înarmaţi mereu împotriva tuturor, se înverşunează

în special contra celor a căror înfrângere le asigură cele mai frumoase prăzi; prin îndrăzneală, prin minciună, prin războaie după războaie, şi-au mărit imperiul; prin acest fel de acţiune, ei vor nimici totul sau vor fi învinşi, ceea ce nu este chiar atât de greu, dacă tu prin Mesopotamia, noi prin Armenia, le vom învălui armata, care nu are nici provizii, nici ajutor, şi care nu trebuie să ajungă până aici teafără decât datorită norocului sau din cauza greşelilor noastre, ţie, venind în ajutorul unor mari regi, îţi va reveni gloria de a-i fi strivit pe tâlharii care jefuiesc popoarele. Te sfătuiesc, te îndemn deci să vii de partea noastră, să asiguri victoria prin alianţa noastră, mai degrabă decât să-ţi întârzii propria pieire contribuind la pieirea noastră". Scrisoarea se referă la faptele care au avut loc în anul 69 î.e.n. sau chiar mai înainte când romanii au urmărit să distrugă regatul Pontului.

Titus Livius istoric latin care a trăit între anii 59 î.e.n. – 17 e. n, spune în Ab urbe condita, XXXVII, 45: „Nemaiavând a purta războaie împotriva altor muritori, nu vă mai rămâne acum decât să aveţi grijă şi să protejaţi – ca nişte zei – întregul neam omenesc". Toţi tiranii care erau măcinaţi de crăcăcirea peste întreg pământul, doreau numai să aibă grijă – cu sabia sau bombardeaua – de întreg neamul omenesc, chiar dacă nu le-a cerut-o cineva şi nu era bucuros de asemenea dar. Unii s-au înfrăţit chiar cu Satana pentru a fi stăpânii lumii! Tot la acest poet găsim dreptul „majestăţii poporului roman" de a hotărî soarta întregii lumi care era de fapt ideea imperialismul roman şi pretinsul drept de a distruge pe oricine, adică dreptul celui mai tare.

Filon din Alexandria, rabin eretic ivrit ce a trăit până pe la anul 45 al erei noastre, în scrieerea De specialibus legibus comentând prăpădul făcut de pederastie în societatea senatorilor romani şi în general la romani spune că „pustieşte cetăţile şi le goleşte de locuitori" iar „bărbaţii din cele mai bune familii devin mai rari". Degenerarea romanilor i-a ajutat pe geţi să pună mâna pe imperiul roman la 180 de ani după ce Getia a fost cucerită parţial de către aceştia.

Lucanus (39 – 65) poet latin originar din Corduba Hispania, spune despre romani că era un popor degenerat mânat doar de lăcomie şi dezmăţ. Senatorii romani păreau istoviţi de istorie şi nu mai ajungeau să aibă urmaşi.

Suetoniu spune despre împăratul Caligula (37 – 41 e.n.), că se considera un personaj divin şi a dat poruncă astfel ca la toate statuile reprezentative cu chip omenesc, capul figurii să fie înlocuit cu al lui. Pe

toţi împăraţii de origine romană, până la „împăraţii soldaţi" adică împăraţii geţi, romanii îi considerau de o lăcomie fără margini şi lipsiţi de orice morală.

Orgiile şi crimele se succedau într-o armonie de înţeles numai de societatea romană dominată de viclenie, lăcomie şi ură.

Cele două tăbliţe pe care eu le-am numit „albume de familie" lăsate la lumină de către întunecaţii de la Institutul de Arheologie din Bucureşti, coroborate cu celelalte informaţii de pe tăbliţele citite şi deslușirea tuturor tăbliţelor cunoscute până în prezent, ar putea aduce o parte din lumina ce ne-ar scoate pentru totdeauna din întunericul îndobitocii absolute unde ne-au târât ucigaşii conştiinţei strămoşeşti şi trădătorii de Neam şi Ţară.

Tăbliţele citite de mine aduc informaţii sigure până în iulie 106 când dabo geto Sarmisetuzo a fost cucerită de romani iar o parte dintre nobalo, e de şi poporul de rând s-a refugiat în ţinuturile de la est de Carpaţi unde au continuat lupta împotriva prădătorilor italici şi de aiurea care se înstăpâniseră pe glia străbună.

Istoricul italian Carlo Troya scrie Fasti Getici o Gotici, appendice al Storia d'Italia del Medio Evo în cinci volume între anii 1839 – 1841, o parte din acest text fiind preluat şi completat de către istoricul german J.F. Neigebaur care a publicat la Breslau în anul 1859 o carte despre descrierea Moldovei şi a Valahiei. Nici în prezent aceste texte nu sunt traduse în limba română pentru că nu prinde bine plăsmuirea latinităţii şi ar da posibilitatea românilor să guste şi altceva decât zoaia clocită de „doctorii ardeleni" la 35 de ani după apariţia scrierii lui Troya. Nu există în istoria lumii o monstruozitate asemănătoare, străinii ne recunosc merite în istoria Europei iar noi le negăm în totalitate cum ne-au vrut duşmanii, ca să fim un neam de târâturi. Informaţiile istoricului italian sunt luate din Getica lui Iordanes dar şi din alte numeroase izvoare. Citându-l pe Ptolemeus, spune că romanii s-au înstăpânit pe teritoriul geţilor cuprins între Tisa până la Grath/Şiret? „De acolo până la Nistru, marele imperiu rămase neatins şi se extindea de la Marea Azovului, peste Basarabia, Bucovina, în Maramureş şi Galiţia până la Pădurea Herciniană". Este uimitor că tocmai aceste teritoriu care nu a fost niciodată sub stăpânire romană, cazani mozaici/jidanii de pe Volga în partea a doua a secolului XIX prin planul Poexotto îl revendicau ca patrie a lor pentru că l-ar fi cucerit ei pe când erau soldăţoi ai imperiului roman! Ori cei ce spun că au venit

ca trupe romane erau ivriţii din Palestina iar cazani sunt de neam gotic şi au trecut la mozaism după anul 780. Dar mai este un adevăr cu care trebuie să le dăm în cap acestor lifte; iudeii nu serveau milităria pentru că se descurcau mult mai bine în cămătărie şi samsarlâc, primind scutire de la Cezar pentru serviciul militar!

Să continui cu povestea lui Troya care spune: „Daco-geţii pierduseră numai o treime din ţara lor şi au continuat războiul împotriva romanilor, dar numele geţilor apare transformat de obicei în cel al goţilor…" Aşa vorbeşte un urmaş direct al romanilor spre cinstea lui, însă liftele mancurtizate şi năimite ce şi-au luat titlu de „doctori", sigur ai întunecaţilor, ne-au falsificat istoria de nu-i mai dai de socoteală. Informaţiile prezentate ne mai ajută să stabilim graniţa estică a imperiului geto-got dincolo de Volga în est iar în nord se urca pe marginea munţilor Urali până în ţinutul balţilor. După căpăţânile istoricilor noştri, geţii pot fi numiţi şi huni, turci sau tătari pentru că tot nu mai interesează istoria românilor de astăzi.

În anexa lucrării, Troya, referindu-se la războaiele purtate de Domiţian cu geţii conduşi de mato Gezina în anul 86, citându-l pe Orosius scrie: „Tacitus spune că nu îndrăzneşte să arate numărul romanilor ucişi, relatează Paulus Orosius care ar fi citit această afirmaţie în cărţile lui Tacitus atunci încă existente, astăzi dispărute. Geţii care s-au distins în această luptă au fost numiţi auseni sau aseni – eroi – pe care Zamolxe îi iubeşte cel mai mult şi autorul lor învăţat crede că au plecat cu Odin în Scandinavia". Tăbliţa 74 spune cum comandanţii oştirii geţilor, Duro Radu şi Duro Cozen au plecat în primăvara anului 106 cu o corabie în est la iazigii/alanii Umo şi Gerentea din nordul Mării Negre să le ceară ajutor pentru războiul pe care îl purtau cu romanii, dar poate că au ajuns şi la goţii care erau ceva mai la est pe cursul inferior al fluviului Volga. Ambii conducători iazigi au luat parte la războiul geţilor, fapt ce dovedeşte că între aceste popoare exista o legătură militară cât şi religioasă statornică. Mulţi au murit şi s-au dus în lumea asenilor sau tărâmul lui Zamolxe cum se spune în tăbliţa 5.

Să revin la scrierea lui Troya: „Printre aceşti aseni se găsea Căptuş, strămoşul dinastiei regale de mai târziu a ostrogoţilor, fiul său a fost Almar, al cărui fiu Augi, a fost tatăl lui Amal, strămoşul gintei de eroi al Amalilor… În anul 134, Amal fiul lui Căptuş, îi pregăteşte pe geto-dacii săi să se răzbune împotriva romanilor şi aceştia fac

urmaşilor lui Hadrian mult necaz… În anul 161 Augi stăpâneşte peste daco-geţi sau goţi, pe care Ptolemeus îi mută în marea câmpie situată între Carpaţi şi Marea Baltică şi care era numită Sarmaţia Europeană… Din anul 174 Amal domneşte peste daco-geţi şi este întemeietorul Amalilor… în imperiul Amalilor migrează alte hoarde şi barbari, de asemenea şi o parte a burgunzilor care sunt primiţi ca aliaţi".

Aceste informaţii privind megieşia geţilor răsăriteni cu sciţii şi goţii le mai găsim la Ştefan din Bizanţ, care, pe la anul 520 scrie un lexicon Nume de popoare unde spune despre strămoşii noştri că locuiau în vremurile lui în „Getia, ţara geţilor" amintindu-i şi pe goţi astfel „goţii care au locuit mai înainte lângă lacul Meotic, dar mai târziu s-au strămutat în teritoriul Traciei". Informaţia este identică cu cea venită de la Iordanes dar ceva ani mai târziu. Mai aminteşte bizantinul de un ţinut al strămoşilor noştri „Dacia, ţara aflată aproape de Boristene (Nipru). Daci, pe care îi numim dai, căci geţi îi numim pe cei care locuiesc înspre Pont şi spre răsărit, iar dai pe cei din partea opusă, spre Germania şi izvoarele Istrului".

Adică ei ştiau în secolul VI, că neamul dacilor sau al geţilor se întindea de la Nipru până dincolo de Istru în Panonia. Dar înţelepţii noştri o ţin tot într-o paranoia!

În limba română veche cuvântul captă înseamnă a aduna, a atrage, a izbuti, a atrage pe cineva printr-un mijloc, adică rolul pe care l-a avut asenul Căptuş. Bine că o spun barem străinii pentru că noi nu avem urechi să auzim asemenea adevăruri. De aceea am ajuns ca fel de fel de lepădături să vină, să se urce pe masa noastră strămoşească, lăsându-şi scârna iar noi nu îndrăznim nici să-i deranjăm cu o vorbă pentru astfel de impietate! Cazani sau jidanii cum au fost cunoscuţi în istorie până i-a apucat şi pe ei răul poporului ales de Satana, spun că familia regală care le-a condus destinele mai multe secole pe când erau şi ei tari şi mari prin tărâmul fără margini a câmpiei dintre Marea Neagră şi pustiul Gobi cu centrul de putere pe Volga, venea din neamul de semizei numiţi Asena. Crăpa-v-ar rânza în voi întunecaţilor! Vreţi să-l faceţi şi pe Zamolxe semit şi tăiat împrejur?

Iordanes în Getica vorbind despre ocuparea la anul 553 a regatului ostrogoţilor sau geţilor şi goţilor din Italia, de către armatele împăratului bizantin Justinian spune la paragraful 315: „Aceasta a fost, până acum, originea geţilor şi nobleţea de neam a amalilor, ca şi faptele bărbaţilor viteji. Acest neam demn de laudă a cedat unui

principe şi mai lăudabil şi s-a supus unui conducător mai viteaz, a cărui faimă nu va înceta în niciun veac şi la nicio vârstă, iar victoriosul şi triumfătorul împărat Justinian, precum şi consulul Belizariu, vor căpăta numele de Vandalicul, Africanul şi Geticul". Troya spune că din secolul III al erei noastre numele goţi şi geţi au devenit comune şi se confundau cum mai târziu cel de sciţi desemna popoarele de la est de Panonia până la Marea Caspică.

Dacă nu ştim fiecare năvălire către sud şi vest ce structură etnică avea, sub aspect istoric trebuie să precizăm că în partea de răsărit a imperiul get, în secolul l al erei noastre au venit popoarele din Scandinavia, goţii din Gotia, vandalii din Vinlandia/Vandalia şi alţii, care în secolul III au ajuns forţa militară principală iar geţii în frunte cu clanul lor conducător al Amalilor sunt recunoscuţi de aceştia drept regi. Getica lui Iordanes spune spre luminarea noastră la paragraful 42: „În al treilea popas la marea Pontică devenind mai umani şi mai înţelepţi, cum am spus mai sus, şi popoarele fiindu-le împărţite pe familii, vizigoţii erau supuşi balţilor, iar ostrogoţii, de asemenea, erau în serviciul strălucitilor amali". Tot pe aceste teritorii în partea de est mai erau sciţii sau sarmaţii, populaţie înrudită cu geţii.

Să mai vedem ce spune Iordanes despre goţii veniţi din Goţia în Getica, la 28 „Dar fără să zăbovească mult, au ajuns la neamul spalilor cu care s-au încleştat în luptă, câştigând biruinţa. De aici au înaintat victorioşi până la marginea Sciţiei, care este vecină cu Marea Pontului… 30 Sciţia începe de la hotarele Germaniei, de unde izvorăşte fluviul Istru, sau de la lacul Morsianus şi se întinde până la fluviile Tiras/Nistru, Dansatru şi Vagosola/Volga, ca şi Danapru/Nipru şi muntele Taurus, nu cel din Asia, ci cel propriu, adică scitic. Îşi continuă cuprinsul pe toată Meotida (lacul Meotic este Marea de Azov) şi peste Meotida prin strâmtoarea Bosforului, până la muntele Caucaz şi până la râul Araxis. Apoi întorcându-se spre partea stângă până dincolo de Marea Caspică şi de ţinuturile îndepărtate ale Asiei până la oceanul euroborean, este ca o ciupercă, mai întâi mică, dar mai departe foarte lată şi rotundă până la huni, albani şi serii… 31 Această patrie, spun adică Sciţia, întinzându-se şi deschizându-se în lung şi-n lat, se învecinează spre răsărit cu serii care încep de la ţărmul mării Caspice, la apus cu germanii şi cu fluviul Vistula, spre ţinutul arctic, adică în partea septentrională, este înconjurată de Ocean, iar la sud se găseşte Persia, Albania, Hiberia, Pontul şi albia Istrului, care se numeşte

Dunărea de la gură până la izvor…”

Această uniune de popoare condusă de geţi şi goţi care erau neamurile cele mai numeroase au năvălit în jaf de multe ori asupra teritoriilor controlate de romani. În anul 214 împăratul Caracalla poartă război cu geţii şi goţii la Istru iar după încheierea păcii îşi face o gardă personală din geţi şi goţi numiţi „leii scitici”. Pentru că a reuşit să încheie pace cu aceşti neostoiţi prădători, împăratul îşi mai adaugă cognomenele de Geticus Maximus şi Quasi Gothicus adică popoarele care formau noua forţă de temut pentru Roma. Numai nemernicii, iar dintre aceştia cei mai mulţi sunt pe la noi, se vor îmbârliga să spună că geţi şi goţi sunt una iar împăratul roman i-a făcut doi! Isarea din neamul Amalilor după anul 242 încheie alianţe cu mai multe popoare din imperiul său şi se pregătesc de o mare invazie în sudul Istrului dar împăratul Filip Arabul (244 – 249) îi îmbunează cu aur ca să le liniştească zelul belicos. În primii ani ai domniei reuşeşte să-i întoarne din pornirile lor prădalnice pe veniţii de peste Istru şi ia numele de Carpicus pentru că ştia cu cine luptase, cu geţii din estul Carpaţilor care conduceau regatul Amalilor. În anul 249, Ostrogotha, fiul lui Isarea, năvăleşte în Tracia unde face mare prăpăd. În anul 250 regele Ostrogotha distruge oraşul Apulensis – Alba Iulia – şi provincia Dacia nu mai poate fi controlată de romani. Împăratul Gallus (251 – 253) pentru a potoli pohtele prădătorilor geţi şi goţi care se buluceau peste Istru ca ursul la miere, umblă la teşcherea şi îşi cumpără liniştea. În anul 255, goţii, carpii/geţii şi burgunzii pe care Zosimus îi numeşte popoare scitice – pentru că vin din Sciţia – năvălesc la sudul Istrului, devastează Tracia, Macedonia şi Iliria ajungând până în Italia dar sunt luaţi din scurt cu sabia de către generalul Aurelian şi se retrag la nordul fluviului. Legiunile împăratul Gallienus (253 – 268) luptă din greu în Panonia cu dacii liberi din nordul provinciei Dacia pe care îi trimite cu sabia de unde au venit şi ia numele de Dacicus Maximus. În anul 258 geţii şi goţii năvălesc în Tracia şi Grecia pe care le devastează fără cruţare, apoi trec în Asia Mică, iernează acolo după care se întorc în anul următor plini ochi de pradă. La acea dată provincia Dacia nu mai era controlată de romani, fostul imperiu get de pe timpul lui boero Bisto fiind refăcut parţial însă cu o componentă etnică importantă şi mai ales militară de neam gotic venită din Scandia care se adaugă la cea getică şi bastarnă. Dar informaţiile istorice ne mai arată un fapt uluitor, geţii şi goţii nu mai atacă imperiul roman; după 150 de ani,

testamentul lui Diogio amintit de Pliniu cel Tânăr a fost îndeplinit prin alungarea romanilor din glia străbună! Nici împăraţii imperiului roman de multă vreme nu mai erau romani ci geţi, traci şi iliri, adică tot neam arimin.

În provincia Dacia, după anul 253, stăpânirea romană nu mai controla militar acest teritoriu, iar în urma răscoalelor comandanţilor militari geţi Ingenuus din anul 257 şi Regalianus din anul 258, la vest de Carpaţi s-a constituit un nou imperiu get, care cuprindea pe lângă fosta provincie romană Dacia şi teritoriile Panoniei, Traciei, Moesiei, Iliriei, Macedoniei şi Dalmaţiei. Regalianus moarte în august 268, datorită unui complot urzit de Gallienus, împăratul romanilor, dar conducerea statului get este continuată de soţia sa Druantilla până în anul 270. În vara acestui an generalul get Aurelian ajunge conducătorul statului get de apus desprins din imperiul roman de către generalul Regalianus şi face un Legământ cu neamul său de războinici că de va ajunge împărat al Romei, el va da geţilor de la nordul Istrului sprijin la nevoie, considerându-i asociaţi ai imperiului roman. După moartea lui Aurelian, provincia Dacia trece în componenţa imperiului get de răsărit, refăcându-se Getia aşa cum era ea înainte de anul 101.

Începând cu domnia împăratului get al imperiului roman, Aurelian (270 – 275) şi dezvoltat sub Diocleţian (284 – 305) sau chiar mai devreme, imperiul geto-got al Amalilor are relaţii paşnice cu imperiul roman de naţiune arimină având statutul de federaţi, împăratul Galeriu (305 – 311) – Ler împărat – îşi avea curtea particulară la Romula pe partea stângă a Istrului, nu prea departe de Caracal iar Constantin inaugurează în anul 328 podul de la Sucidava – Oescus. Tot acest împărat dorea să stabilească capitala imperiului la Serdica/Sofia în mijlocul neamului geţilor, din care se trăgea şi el, aceste informaţii dovedind că geţii care conduceau atunci imperiul roman s-au unit cu cei din nordul Istrului.

Imperiul geto-got de la nord de Istru, amintit de istorici doar în şoaptă sub numele de „regatul ostrogot din nordul Mării Negre" a fost distrus de urdiile hunilor în două mari acţiuni militare din anii 370 şi 382.

În Getica la paragrafele 134 – 137, Iordanes descrie cum o parte a geţilor şi goţilor ce locuiau între Nistru şi Don, după ce au fost învinşi de huni, au plecat spre vest în imperiul amal care se întindea până la

Tisa, apoi în frunte cu Fritigern, Alateu şi Safrac au trecut în anul 376 la sud de Istru, fiind bine primiţi de împăratul Valens. S-au aşezat în Moesia şi Tracia, dar în anul următor regiunea este bântuită de foamete iar generalii romani Lupicinus şi Maximus, consideră că pot scoate de la geţi şi goţi bani mulţi vânzându-le alimentele la preţuri foarte mari, şi după o tentativă de a-i asasina pe conducătorii goţilor, aceştia s-au răsculat, prădând Tracia şi constituindu-se într-un teritoriu independent de puterea romană", au început să nu mai fie venetici şi străini, ci cetăţeni şi stăpâni, să poruncească posesorilor şi să stăpânească după dreptul lor părţile nordice până la Dunăre". Împăratul i-a armele împotriva geţilor şi goţilor răsculaţi dar este învins şi moarte la 9 august 378 în bătălia de lângă Adrianopol.

La 19 ianuarie 379, împăratul Graţian îl numeşte co-împărat pentru Orient pe ibericul Teodosiu, care reuşeşte să organizeze armata şi să-i aducă la ascultare pe răzvrătiţi alungându-i din Tracia în Moesia pe care o stăpâneau de ceva vreme. Însă o boală grea îl ţine mult timp departe de oaste care „a dat iarăşi goţilor curaj, astfel că împărţindu-şi armata, Fritigern a plecat după pradă în Tesalia, Epir şi Achaia. Iar Alateu şi Safrac au atacat cu celelalte oşti Panonia". Acţiunea militară a geţilor şi goţilor s-a petrecut în anul 380 sau 381, când Panonia şi Getia încă nu ajunsese sub stăpânirea hunilor.

Prima confruntare între goţii din imperiul amal şi huni o găsim în scrierea norvegiană… da, da tovarăşi istorici români! Edda Veche care ne povesteşte de vitejii Dan şi Danp, consideraţi drept nume legendare ale unor regi danezi. Al doilea nume a fost creat după al localităţii Danparstadir, care tălmăcit ar însemna „lăcaşul lui Danp", adică „un loc de pe Nistru" stăpânit de acest conducător legendar. Ei sunt menţionaţi într-un cânt, păstrat în Hervararsaga, care scrie despre lupta dintre goţii acestor locuri şi huni, dată în apropierea Nistrului pe la anul 245. Dan era unul dintre nepoţii lui Rig, primul rege nordic.

La paragraful 246 şi următoarele Iordanes spune despre nenorocirea geţilor şi goţilor care au ajuns sub stăpânirea fioroşilor huni: „După cum, urmând mărturiile înaintaşilor, cu toate că ostrogoţii şi vizigoţii au fost mai întâi un singur popor, totuşi când am vorbit despre vizigoţi i-am prezentat deosebit de ostrogoţi… Se ştie că aceştia, după moartea regelui lor Hermanaric, s-au despărţit şi au rămas în aceeaşi patrie, supuşi hunilor, Vinithariu, amalianul păstrând

totuşi insignele principatului său… 247… dar neputând suporta uşor să trăiască sub stăpânirea hunilor, s-a sustras puţin de sub puterea lor… 248 Dar conduita lui atât de liberă n-a fost tolerată de huni nici măcar un an, astfel că Balamber, regele hunilor, chemând la el pe Gesimund, care respectând jurământul de credinţă faţă de huni stătea sub supunerea acestora cu cea mai mare parte dintre goţi, a reînnoit tratatul cu el şi l-a trimis cu armată împotriva lui Vinithariu. 249… Balamber ţintindu-l cu o săgeată pe Vinithariu l-a lovit în cap şi l-a ucis… încheind tratat de pace cu tot poporul goţilor, şi întărindu-şi stăpânirea asupra lor, cu prevederea însă ca goţii, cu aprobarea hunilor să-şi aibă regişorul propriu".

Iordanes spune că Vinithariu era din neamul amalilor, deci get, iar goţii aveau deja regişorul lor Gesimund care s-a luptat de două ori cu regele amal fiind învins şi primind ajutor de la huni, a reuşit să ocupe regatul get al amalilor pe la 370 şi deci vechea alianţă a fost distrusă dintre geţi şi goţi. În acest moment al istoriei, goţii se împart în două grupuri distincte; cei rămaşi sub ocupaţia hunilor, Iordanes îi numeşte ostrogoţi iar cei care au fugit spre vest de răul migratorilor asiatici, i-a numit vizigoţi. Cu aceste două nume vor intra ei în istorie deşi sunt un singur popor venit din ţinutul Gotia din Suedia şi care nu au nicio legătură cu germanii.

Moartea lui Hermanaric a avut loc în anul 368 sau 369 iar ocuparea parţială a imperiului geto-got se datorează şi trădării neamului scitic al rosomanilor sau roxolanilor care au trecut de partea hunilor, luptând împotriva vechilor aliaţi. Imperiul geto-got după ce a fost înfrânt de huni s-a fărâmiţat în mici regate, dar toate fiind sub controlul lui Balamber iar graniţa de vest era pe Nistru.

După ocuparea parţială a imperiului geto-got de către huni, regele geţilor Vinitariu (vini + tariu: impetuosul, vijeliosul, puternicul) din familia amalilor a încercat să refacă puterea neamului său într-un regat ieşit de sub controlul năvălitorilor asiatici. Faptul că el păstra insignele vechiului regat sau imperiu dovedeşte că hunii l-au recunoscut ca succesor legal al lui Hermanaric, dar după revolta din anul 370, statul get ce cuprindea teritoriul între Nipru sau Don şi Nistru a fost desfiinţat.

Teritoriul de la Nistru peste Carpaţi – până în Panonia – fiind condus de Atanaric a mai rezistat până în anul 382, când după lupte crâncene cu năvălitorii, o parte dintre geţi şi goţi s-au refugiat în

imperiul roman iar hunii au devenit stăpânii tuturor teritoriilor locuite de strămoşii noştri. Atanaric este tot un rege get pentru că în vechea limbă Etana, a fost un personaj mitic ce a zburat până la cer pe aripile unei păsări fabuloase iar rig era sceptrul sau buzduganul pe care îl purta conducătorul unei comunităţi.

Istoricul Zosimos care a trăit în secolul V, pune decăderea imperiului roman pe seama părăsirii religiei oficiale a creştinismului arimin şi înlocuirea ei cu iudeo-creştinismul. În Historiae, lv, 34, 4 l spune că regele Atanaric al goţilor era conducătorul sciţilor regali, adică stirpea amal, cum îi numeşte Troya. Tot aici scrie că Atanaric, datorită presiunilor hunilor asupra regatului său de la est de Carpaţi, a trecut Istru cu oastea sa fiind bine primit de către împăratul Teodosiu, care se însănătoşise după o lungă boală.

Mai găsim în scrierea lui Iordanes la paragraful 257 şi următoarele ce s-a întâmplat cu popoarele stăpânite de huni după moartea lui Atila din vara anului 454, inclusiv strămoşii noştri, informaţii care infirmă în totalitate născocirile ticăloase ale istoricilor români şi de aiurea…257 Marele Atila, rege la hunilor, fiu al lui Mundzuc, domn al celor mai viteze neamuri, care singur, cu o putere nemaiauzită, şi-a întins stăpânirea asupra regatelor scitice şi germanice… 252… De astfel n-ar fi putut vreun neam scitic să iasă de sub stăpânirea hunilor, decât dacă ar fi intervenit moartea lui Atila, dorită de toate neamurile, în comun şi de romani, moarte care i-a fost atât de înjositoare pe cât i-a fost de uimitoare viaţa… 261 Acolo s-au ciocnit între ele diferitele neamuri pe care Atila le ţinuse în stăpânirea sa. S-au împărţit domniile cu popoarele şi s-au făcut dintr-un singur trup diverse părţi…”

Sigur istoricii români au alte adevăruri, şi, care alături de făcătura lui Laurian privind limba românilor, dovedesc trădarea lor de Neam şi Ţară!

Vreme de peste opt veacuri, începând cu secolul VI î.e.n. şi până în anul 379 odată cu năvălirile hunilor, în jurul Carpaţilor a existat un stat puternic al neamurilor arimine, mai întins sau mai restrâns – învrednicindu-se sau nu pentru ţinuturile stăpânite sau pierdute în diferite perioade istorice – după tăria mioriticilor şi lăcomia prădătorilor. Folosind şi informaţiile din scrierile mitologice, putem afirma fără putinţă de tăgadă că în jurul Carpaţilor a existat un stat cu legi divine şi scriere proprie de pe la mijlocul secolului XVIII î.e.n. sau

chiar mai devreme, care a dăinuit până ce a fost distrus de huni în anul 382.

Timp de peste XXII de secole, aici în jurul Carpaţilor, în cetatea lui Sântu, geţii au stat întoriştea lor apărând-o după puteri şi vremuri aşa cum au putut şi au ştiut! Şi tot aici a fost cel mai vechi centru de civilizaţie din Europe de unde s-a răspândit scrierea şi religia crucii cu o teozofie pe care subţirii greci au numit-o filosofie spunând că este de sub freza lor.

http://ro. netlog.com/go/out/url = http%3A%2F%2 Fwww.ariminia.ro%2 Fistoria-geţilor%2 Fistoria-dacilor-getia-i.html